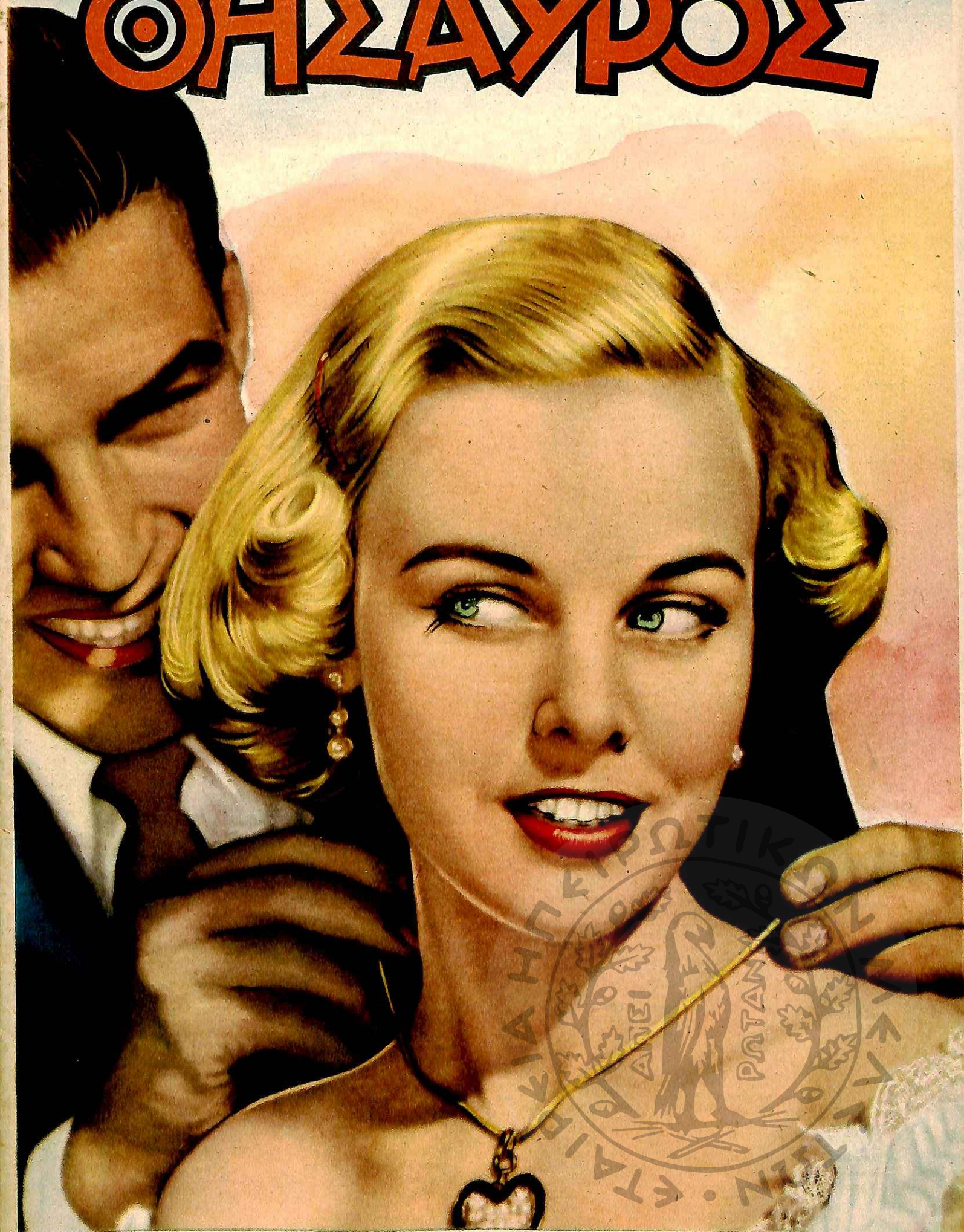

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΤΕΓΝΟΙ Ή ΥΓΡΟΙ;

Το χιόνιο ζήτημα της Αμερικής

Στεγνοί ή υγροί.

Το ζήτημα απασχολεί και πάλι τους Αμερικανούς και ο αγών εινε αρκετά έντονος και από τα δύο μέρη.

Η Αμερική γνώρισε, ως γνωστόν, 14 χρόνια ποταπαγορεύσεως, από το 1920 ως το τέλος του 1933. Από τότε επέτράπη η ελεύθερη παρασκευή, εισαγωγή και πώλησις κρασιών, μπύρας και οινόπνευματων ποτών.

Υπάρχουν, όμως, ακόμη και σήμερα τρεις στεγνές πολιτείες: το Κάνσας, η Όκλαχόμα και το Μισισσιππί, όπου απαγορεύεται πάντοτε η παρασκευή, εισαγωγή και πώλησις οινόπνευματων ποτών. Άλλες δώδεκα πολιτείες, όπως το Τέξας, το Κέντακι κτλ. εινε «μισόστεγνες». Σε άλλες περιοχές επιτρέπεται η πώλησις οινόπνευματων ποτών και σε άλλες όχι.

Αλλ' αξίζει ν' αναφέρωμε μερικούς αριθμούς, που δείχνουν πόσο μεγάλη εινε η κατανάλωσις των οινόπνευματων ποτών στις Ηνωμένες Πολιτείες και πόσον τεράστια ποσά εξοδεύονται γι' αυτά.

Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική, το αμερικανικό κοινό δεσδεει κάθε χρόνο 9 δισεκατομμύρια δολάρια για να σβύση τη δίψα του, πίνοντας έναν ώκεανό ποτών, μπύρας και κρασιών παντός είδους.

Οι πόται υπολογίζονται, έξ άλλου, σε 64 εκατομμύρια. Σε καθέναν απ' αυτούς αναλογούν το χρόνο 170 περίπου κιλά διαφόρων ποτών.

Απ' αυτά τα 9 δισεκατομμύρια δολαρίων, 5 δισεκατομμύρια δαπανώνται για την προμήθεια 800 περίπου εκατομμυρίων κιλών ουίσκυ, τζιν και άλλων δυνατών ποτών, περισσότερα από 3 δισεκατομμύρια για την προμήθεια 79 εκατομμυρίων βαρελιών μπύρας και 635 εκατομμύρια δολάρια για την προμήθεια μιάς θάλασσας κρασιών.

Να όμως το μελανό σημείο της στατιστικής: στα Αμερικανικά νοσοκομεία, περισσότερα από 600.000 άτομα νοσηλεύονται για χρόνιο αλκοολισμό.

Αλλ' ο αγών εναντίον των οινόπνευματων ποτών δεν έληξε. Αναρίθμητες οργανώσεις αγωνίζονται με πείσμα για να επιτύχουν το μετριασμό της καταναλώσεως τους, αν όχι την ολόσχερη κατάργησή τους.

Η κυριώτερη μορφή που παίρνει αυτός ο αγών εινε τα δημοψηφίσματα. Κάθε πολιτεία, κάθε έπαρχία, ακόμη και κάθε πόλις μπορεί, ως γνωστόν, να έχη στην Αμερική τους δικούς της νόμους. Τίποτε δεν αποκλείει, λοιπόν, να εινε μια πόλις «υγρή» και μια άλλη που βρίσκεται σε απόστασι μόλις μερικών χιλιομέτρων να εινε «στεγνή».

Από το 1933 ως σήμερα έχουν διεξαχθῇ στην Αμερική 15.000 τοπικά δημοψηφίσματα. Απ' αυτά, ή Ένωσις εναντίον των οινόπνευματων ποτών διαχει κερδίζει τα 9.000. Έχει επιτύχει επίσης διάφορους περιορισμούς στην κατανάλωσι των οινόπνευματων ποτών. Έτσι σε 17 από τις 48 πολιτείες της Βορείου Αμερικής, απαγορεύεται στις γυναίκες να σερβίρουν στα μπάρ. Στην Ουάσιγκτον απαγορεύεται να πινῃ κανείς όθριος. Στο Τέξας, το απαγορεύεται να πινῃ κανείς όθριος. Στο Κάνσας, ο ουίσκυ πουλιέται με τη λίτρα από τα φαρμακεία, αλλά δεν θα μπόρεσέτε να τητή σε κανένα κέντρο ένα ποτηράκι. Στο Βέρμοντ μόνον τα ρεστوران δίνουν στους πελάτες τους κρασιά και οινόπνευματά.

Όχι ποτά. Στη Βοστώνη μπορεί να πινῃ κανείς όθριος όλες τις ημέρες, πλην της Κυριακής. Αυτή την ημέρα εινε υποχρεωμένος να καθήση αν θέλῃ να πινῇ. Αυτά τα κέρδη δεν εινε μικρά. Η Ένωσις εναντίον του αλκοολισμού χρησιμοποιεί όλα τα μέσα για να φθάσῃ στο σκοπό της: εκδόσεις φυλλαδίων και βιβλίων, διαφημίσεις, κηρύγματα κτλ.

Αλλά και οι υπερασπισται των οινόπνευματων ποτών δεν κάθονται με σταυρωμένα τα χέρια. Τεράστια συμφέροντα, όπως εινε εύνητο, κρύβονται πίσω από την παρασκευή και το εμπόριο τους. Έκείνοι που έχουν, λοιπόν, αυτά τα συμφέροντα—βιομηχανοί, εισαγωγείς, έμποροι, διευθυνται μπάρ κτλ.—έχουν συσπειρωθῇ και διεξάγουν λυσσαλέο αγώνα υπέρ των οινόπνευματων ποτών, εναντίον όμως του αλκοολισμού. Το πρόγμα θα φανῇ παράξενο, αλλά έτσι εινε. Οι άνθρωποι που έχουν συμφέροντα από την κατανάλωσι οινόπνευματων ποτών καταλαβαίνουν πως μόνο ή «λογική» χρήσις τους μπορεί να έμ-

ποδισῇ το κοινό να μεταπηδήσῃ στο αντίθετο στρατόπεδο. Γιατί το θέαμα ενός αλκοολικού ξεγειρεί την κοινή συνείδησι και δημιουργεί αντιδράσεις. Οι ίδιοι άνθρωποι, που αγωνίζονται για να διατηρήσουν την Αμερική «υγρή» καταπολεμούν με λύσσα κάθε υπερβολή και εινε οι φοβερότεροι διώκται των αλκοολικών.

Έτσι, στο σύνθημα των αγωνιζομένων εναντίον των οινόπνευματων ποτών οι υπέρμαχοι των έχουν αντιτάξει ένα άλλο: «Πίνετε, αλλά πίνετε με μέτρο».

Ο συνάδελφος

Πρωτότυπο διήγημα

Δεν μου άρεσει να διηγούμαι αυτή την ιστορία. Γιατί θα σας έκανε να σχηματίσετε μια άσχημη ιδέα για μένα και τις επαγγελματικές μου ικανότητες... Αλλ' εινε μια ιστορία που με κάνει να ξεκαρδίζωμαι στα γέλια, όταν τη θυμούμαι. Να γιατί δεν μπορώ ν' αντισταθώ στον πειρασμό που αισθάνομαι να σας την αφηγηθώ...

Τα πράγματα έγιναν με τον ακόλουθο τρόπο:

Έκείνο το πρωί καθόμουν σ' ένα παγκάκι του Λέιτσεστερ Σκουέρ. Σε λίγο, ένας καλοντυμένος κύριος ήρθε να καθήση κοντά μου. Πρόσεξα, λοιπόν, πως, σε μια στιγμή, του έπεσε το μαντήλι του και, σκύβοντας, το σήκωσα από κάτω και του το έδωσα.

Ευχαριστώ, μου είπε. Δεν το είχα καταλάβει.

Πιάσαμε άμέσως κουβέντα. Μιλούσαμε για τις αφηρημάδες των ανθρώπων, για τις κλοπές που γίνονται στο δρόμο και για την άδυναμία της αστυνομίας να έχη παντού τα μάτια της.

Κυττάζετε αυτό τον πόλιση, μου είπε σε μια στιγμή ο συνομιλητής μου. Άγκαλιάζει με το βλέμμα του όλη την πλατεία. Νομίζετε, λοιπόν, πως βλέπει πραγματικά τί γίνεται εδώ; Τα μάτια του εινε ίσως στην πλατεία, αλλά σάς βεβαίω πως το μυαλό του βρίσκεται αλλού... Σχετικά με τους πόλιση, ξέρω μια διασκεδαστική ιστορία...

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν ένας πόλιση, γυρίζοντας στο σπίτι του μετά το τέλος της υπηρεσίας του, άκουσε φωνές σε μικρή απόστασι από το μέρος όπου βρισκόταν. Είδε τότε δυο ανθρώπους που τραβούσαν έναν τρίτο προς το μέρος ενός αυτοκινήτου, που ήταν σταματημένο εκεί κοντά. Το θύμα προσπαθούσε να ξεφύγῃ από τα χέρια τους και φώναζε: «Πάρτε τα λεφτά μου! Όλα!... Όλα!... Αλλά αφήστε με!...»

Ο πόλιση άρχισε να τρέχῃ, αλλ' όταν έφθασε στο μέρος όπου εινε γετυλιχθῇ αυτή η σκηνή, οι άνθρωποι και το αυτοκίνητο είχαν εξαφανισθῇ.

Οι έφημεριδες χάλασαν τον κόσμο μ' αυτή την υπόθεσι... Σκεφθήτε, λοιπόν! Μία ληστεία σ' ένα κεντρικό δρόμο του Λονδίνου! Σε λίγο μαθεύτηκε πως ένας σοφός φυσικός είχε εξαφανισθῇ από τη συνοικία. Το τι έγινε τότε δεν περιγράφεται. Ο χαμένος θάπρεπε, βέβαια, να ήταν ο φυσικός. Και θα τον είχαν απαγάγει ξένοι κατάσκοποι... Σίγουρα, κάποιο μεγάλο μυστικό θα κρυβόταν σ' αυτή την υπόθεσι...

Το απόγευμα της άλλης μέρας τρεις άνθρωποι παρουσιάστηκαν στο γειτονικό αστυνομικό τμήμα. Είχαν διαβάσει στις έφημεριδες καθώς έλεγαν την υπόθεσι της ληστείας και είχαν σχηματίσει τη γνώμη ότι θα έπρεπε να γινῇ έρευνα. Γελάτε;... Ακούστε, λοιπόν, τη συνέχεια. Είχαν πηλῇ το προηγούμενο βράδυ περισσότερο από ό,τι έπρεπε κι' ο έρισσότερο από αυτός, κουρασμένος όπως ήταν, ήθελε να κοιμηθῇ πάνω στο κρεβάτι. Οί άλλοι άρχισαν τότε πεζοδρομίο. Οί άλλοι άρχισαν τότε πεζοδρομίο. Οί άλλοι άρχισαν τότε πεζοδρομίο.

Από τότε ψάχνω στα πάρκα για να βρω το συνάδελφο. Όχι για να του γυρίσω το πορτοφόλι μου. Αυτό το πράγμα δεν μ' ενδιαφέρει πιά. (Έχουν περάσει, στο μεταξύ, τόσα άλλα από τα χέρια μου!) Αλλά για να γελάσωμε μαζί και για να σφίξωμε με επαγγελματική περηφάνεια ο ένας το χέρι του άλλου.

Φ. Κ. ΜΕΝΖΙΓΚΕΡ

Βλέπετε, συμπεριανέ ο συνομιλη-

της μου, ότι δεν πρέπει να δίνῃ κανείς πιστι στους αυτόπτες μάρτυρες... Αυτά τα πράγματα συμβαίνουν κάθε μέρα, δεν εινῇ έτσι;

— Σωστά, είπα. Κι' έπειτα από λίγο, πρόσθεσα:

— Πρέπει να φύγω. Χαίρετε, κύριε.

Χαίρετε, μου απάντησε ο άγνωστος. Σας ευχαριστώ και πάλι για το μαντήλι.

Σηκώθηκα από το παγκάκι. Αλλά δεν πρόφθασα ν' άπομακρυνθώ. Ο πόλισημ αν έρχόταν τρέχοντας προς το μέρος μου και με σταμάτησε μια απότομη κίνησι του χεριού.

— Συγχαρήστε με, κύριε, είπε στο συνομιλητή μου. Είσαστε βέβαιος πως δεν σας λείπει τίποτε;

Έκείνος έκανε να ψαχή. Αλλά δεν τον άφησα ν' άποτελειώσῃ το ψάξιμό του.

— Μπράβο, είπα στον πόλισημ. Έχετε γερό μάτι... Έκείνο που λείπει εινε το πορτοφόλι του κυρίου... Είχαμε βάλει στοιχημα αν βλέπατε ή όχι το γινόντα μεταξύ μας... Κερδισάτε! Και πάλι μπράβο!

Λέγοντας αυτά, έβγαλα το πορτοφόλι και το έδωκα στον άγνωστο.

Ο πόλισημ τα είχε χαμένα και κύτταζε τότε έμένα με... Έκείνο που λείπει εινε το πορτοφόλι του κυρίου... Είχαμε βάλει στοιχημα αν βλέπατε ή όχι το γινόντα μεταξύ μας... Κερδισάτε! Και πάλι μπράβο!

Το γιατί το κατάλαβα σε λίγο.

Βγαίνοντας από το πάρκο, μπήκα σ' ένα μπάρ και ζήτησα ένα ουίσκυ. Αλλ' όταν θέλησα να πλωρώ, είδα πως το πορτοφόλι μου δεν ήταν πια στην τσέπη μου.

Μ' έδω που είχα μέσα ένα άρκετα σημαντικό ποσό, δεν μπόρεσα να μην γελάσω. Δεν ήταν, λοιπόν, πολύ άστοχο αυτό που είχε γινῇ; Ο άγνωστος μου είχε ξεφουρνίσει την ιστορία της δόξης ξεφουρνίσει να μ' άπασχολήσῃ και να μού κλέψῃ το πορτοφόλι μου. Κι' εγώ, απ' αυτή, για να του κλέψω το δικό να μαντήλω πως είχα μπόρεσῃ σ' ένα συνάδελφο. Ούτε αυτός πάνω ρούσε να κινή την ίδια υπόθεσι μ' έμένα... Είχαμε βρω, λοιπόν, το θένας το δασκάλο του. Αλλ' ή άπροσδόκητη παρέμβασις του πόλισημ τα έκανε θάλασσα. Κι' εγώ ο ήλιθιος βιάσθηκα να γυρίσω στο συνάδελφο το πορτοφόλι μου, χωρίς να υποπτεύωμαι πως το δικό μου βρισκόταν στην τσέπη του!

Έτρεξα άμέσως στο πάρκο. Ο συνάδελφος είχε εξαφανισθῇ. (Κι' εγώ στη θέσι του το ίδιο θάκανα). Ο πόλισημ, όμως, βρισκόταν εκεί και με άγριοκίτταζε, καθώς περνούσα από μπροστά του. Έ τότε, δεν μπόρεσα να συγκρατηθῇ και ξεσπάσα σ' ένα άσυγκράτητο γέλιο...

Από τότε ψάχνω στα πάρκα για να βρω το συνάδελφο. Όχι για να του γυρίσω το πορτοφόλι μου. Αυτό το πράγμα δεν μ' ενδιαφέρει πιά. (Έχουν περάσει, στο μεταξύ, τόσα άλλα από τα χέρια μου!) Αλλά για να γελάσωμε μαζί και για να σφίξωμε με επαγγελματική περηφάνεια ο ένας το χέρι του άλλου.

Φ. Κ. ΜΕΝΖΙΓΚΕΡ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΑΘΗΝΑΙ, 8 ΜΑΪΟΥ 1949

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 545

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ: 27.135 — 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.900

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η όνειροπαρμένη

Εινε πραγματικότητα; Εινε μίμηση; Εινε κωμωδία που παίζει; Δύσκολο να το προσδιορίση κανείς! Μπορεί να εινε το ένα, μπορεί και τ' άλλο ή και όλα μαζί. Το βέβαιο εινε, μια φορά, ότι δε ζῇ, ή ότι δεν θέλει να ζῇ ανάμεσά μας, ότι δεν έννοει να πατήση στη γῆ: «Οτι όνειρενεται και μάλιστα πολύ άγρια». Μ' αυτήν δεν μπορεί να υπάρξῃ στρωτή κουβέντα. Επιδίδεται άμέσως στη γαλέρα των όνειρων και φύγει. Οί άποσκευές που παίρνει μαζί της — όλη της ή περιουσία — εινε μερικά διαβόσματα, πούχει κάμει, άνακατεμένα κι' άμείθοδα, έτερόκλητα κι' άμφίβολα, μυθιστορήματα πρό πάντων, τα περισσότερα ξένα και συνήθως αισθηματικά, που άλλο δεν έκαμαν παρά να πυκνώσουν επικίνδυνα την αμίχλη του μυαλού της. Το ζήτημα τού έρωτα εινε στο κέντρο της πομπής των όνειροπολήσεων της και το σταθερό μέρος της μόνιμης άσυννενοσίας της:

— Έγώ γυρεύω το ιδανικό — θα την άκούσετε να σας λέη — το λευκό όνειρο της ζωής! Γυρεύω αυτό τον άνθρωπο, που ή σιωπή του θα εινε γεμάτη μουσική, μια ούράνια άρμονία, πιο γλυκεία κι' από τα γλυκύτερα λόγια!... Θέλω το μαντι, τον ικανό να νοιώθῃ, μέσα στη μουσική και της δικής μου σιωπής, όταν βρισκoμαι κοντά του, άλλα πρό πάντων όταν είμαι μακριά του, την πιο μικρή μου επιθυμία και να ξερῇ να την εκπληρώνῃ κι' ακριβώς με τον τρόπο που φαντάστηκα. Θέλω τον άντρα, που δεν καταδέχτηκε την εύτυχία πριν με γνωρίσω. Τον άνθρωπο που με πρόσμενε, χωρίς νάχη καμμία ελπίδα πως θα μ' άποκτήσῃ ποτέ. Θέλω αυτόν που όταν μ' ένα βλέμμα θα τού δώσω να καταλάβῃ, ότι δεν μου εινε ξένος, θα ξεχάσῃ τη μόνα του για πάντα, για να μῃ τη ζητήσῃ πια ούτε στην άγκαλιά μου!...

»Θα τού δώσω εγώ την εύτυχία που χρόνια τη γυρεύει στη ζωή του, μια μίαν εύτυχία όπως μονάχα εγώ τη νοιώθω να φουντώνῃ μέσα μου. Δε θα μοιάξῃ με καμμία άλλη. Θα εινε κάτι το πρωτότυπο, το ξεχωριστό, κάτι που ως τώρα κανένας δεν τ' σκέφτηκε.

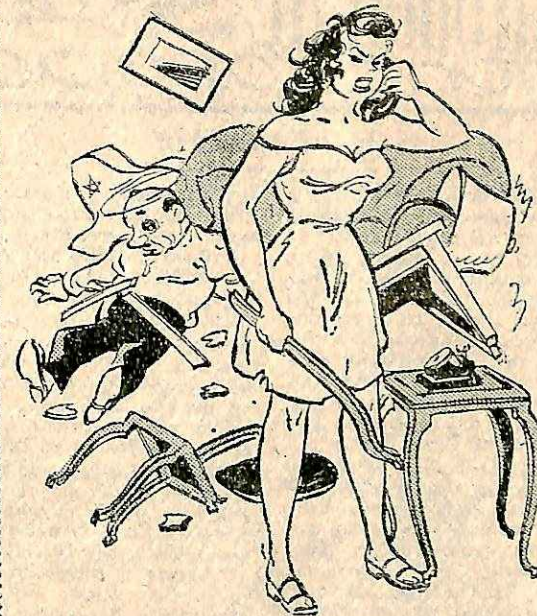
»Ο άντρας που όνειρεύομαι θα με νοιώθῃ από μακριά, προ πάντων από μακριά. Καμμία πεζότης δεν θ' άσχημίζῃ τη ζωή μας. Κανένα ζήτημα σάν αυτά που άπασχολούν τους κοινούς θνητούς δεν θα μας ενδιαφέρῃ. Η ζωή μας δεν θάχη δηλητήρια. Μονάχα άρώματα.

Αυτά τα λόγια εινε λογικά μπροστά σε κάτι άλλα, που άραδιάζει

Επειδῇ ο τακτικός συνεργάτης μας κ. Π. Παλαιολόγος βρισκται για λίγες μέρες στην Πόλη, τον άναπληρώνει, ως συνήθως, ο εκλεκτός λογοτέχνης και Ακαδημαϊκός κ. Σπύρος Μελάς.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

της Ακαδημίας Αθηνών

—Ο άνδρας μου δεν θάρῃ στο συμβούλιο γιατί έχει πονοκέφαλο!...

(Το Μ. Γάλλια)

Λυρικά τραγούδια

Η Ζωή

Η Ζωή που έρχεται... ή Ζωή που πάει. Μία καρδιά που χτύπαγε, παύει να χτυπά. Κι' όπως πάει φεύγοντας, άλλη μία γεννιέται (για να τυρανιέται!...

Είδα σε παράθυρο, γέρον άσπρομάλλη, το σοκάκι άσκοπα έτσι, να κυτᾷ ή ζωή, τ' αulάκια της τού 'χεν άργοθάλει μ' όλα της τα βάσανα που ειναι περιττά. Στο σοκάκι παίζανε ξένοιαστα παιδάκια, — ήτανε σουρούπωμα κι' έγερνε ή βραδυά — και τού γέρον έξάρωναν πιο πολύ τ' αulάκια, όσο μοσχανθίζανε νειάτα στα παιδιά...

Κι' είπε κάποιος πούτυχε, τότε να πεονᾷ: — Η ζωή που έρχεται... ή ζωή που πάει...

Πότε πότε ο γέροντας, στρέφοντας τα μάτια, το ρολόι κύτταζε, που όλο περπατούσε, κι' ίσως να θυμότανε κάποια μονοπάτια που (άλλοτε περνούσε.

Ίσως να θυμότανε το παλιό σοκάκι, που θα το ξεκούφαινε από τις φωνές όταν ίσως ήτανε, κάποτε παιδάκι, σ' εποχές αλλοιώτικες, τόσο μακρινές... Ίσως να θυμότανε τις παλιές ελπίδες, όνειρα που σβύσανε, μια παλιά χαρά, τότε που κοροϊδεύε τις στεγνές ρυτίδες, όταν τα τριαντάφυλλα ήταν δροσερά.

Ίσως να θυμότανε την άγάπη εκείνη που ο καιρός έφθονε, να την έχῃ χάσει, ίσως να θυμότανε μια παλιά του όδύνη, κι' ίσως να θυμότανε... όσα είχε ξεχάσει!...

Το ρολόι βάδιζε, κι' έτσι, μετρημένα και τα δευτερόλεπτα βάδιζαν κι' αυτά, και την ώρα μικραίνουν, άσκοπα, θλιμμένα, ένα-ένα σβύνοντας, τ' άγραφα, γραφτά!... Και ο γέρος κύτταζε τα παιδιά στον δρόμο, κι' άκουγε τα γέλια τους, στο στενό την άκρη, ήνοιθε μονάχος του τον σκληρό το νόμο, δίχως να 'χη δύναμι, ούτε και για δάκρυ, κι' είπε, ψιθυρίζοντας, τη στιγμή εκείνη: — Η ζωή που έρχεται... ή ζωή που σβύνει!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η «ΕΝΟΧΗ»

Ένα βράδυ, ο Λουί Ρε-νέ γύρισε απ' το γραφείο του με το κεφάλι βαρύ, με ζάλες και κομάρες. Μόλις του άνοιξε η Πουλνίνα, κατάλαβε αμέσως, με την πρώτη ματιά, ότι κάτι σοβαρό συνέβαινε στον αγαπημένο της. Τον έβαλε να πλαγιάσει κι έμεινε δίπλα του, κυττάζοντάς τον άησυχος, κι όταν ακόμη εκείνος βυθίστηκε σε βαρύ ύπνο.

Ζούσαν μαζί από τέσσερα χρόνια, σαν αληθινό άντρον, πολύ ευτυχισμένοι. Αγαπήθηκαν χωρίς επιφύλαξη, κι ένωσαν τη ζωή τους, γελώντας με τη φτώχεια τους. Η Πουλνίνα, με την πικρή πείρα του παρελθόντος της και των φιλιών που δίνονται για λεφτά, έμαθε να μην είναι απαιτητική.

Μα τώρα που άρρώστηκε ο Λουί, τα πράγματα γίνονταν πολύ δύσκολα... Αυτά συλλογίζονταν η Πουλνίνα. Ήσαν μόνοι στον κόσμο, οι δύο τους. "Αν βαστούσε πολύ αυτή η αρρώστεια, ποιος θα τους βοηθούσε;... Ο Λουί παράδερνε τώρα στο κρεβάτι του, τον έψηνε ο πυρετός. Όλο και χειρότερε. Η Πουλνίνα έστειλε μια γειτόνισσα να φέρη ένα γιατρό.

Μηνιγγίτις! αποφάνθηκε ο γιατρός. Έγραψε πολλά φάρμακα κι έδωσε οδηγίες στην Πουλνίνα, για να επιβλέπη τον άρρωστο μέρα και νύχτα. Η άρρώστεια κράτησε έ-

ξη βδομάδες. Καπου-κάπου, ανάμεσα στους ληθαργικούς, μια άστραπη φωτίσε το θολό βλέμμα του Λουί. Κι έβλεπε την Πουλνίνα σκυμμένη πάνω του.

Ώστόσο, μερικές φορές, νόμιζε πως διέκρινε μια άγνωστη γηρά, που τούδινε το φάρμακό του ή διώρωνε τα σκεπάσματά του... "Επειτα τον ξανάπιανε ο πυρετός, του θόλωνε το λογικό.

Ένα πρωί, ξύπνησε πολύ αδύνατος, αλλά με την συνείδηση πως ξαναγεννιόταν στη ζωή. Άπλωσε τα χέρια του στην Πουλνίνα.

Άρχισε η ανάρρωσι. Με την υγεία όμως και την πνευματική διαύγεια, ξαναγεννήθηκαν στο μυαλό του οι ανησυχίες της φτώχειας...

— Πώς τα κατάφερες; ρωτούσε. Σίγουρα, θάμαστε βουτηγμένοι στα χρέη.

— Μα όχι, ησύχασε, του απαντούσε η Πουλνίνα. Δεν είχαμε πολλά έξοδα...

Κι' ο νέος, ευτυχισμένος για τη σωτηρία του, ξεχνούσε τις ανησυχίες του κι' η σκέψη του πηδούσε αλλού: — Ξέρεις, έλεγε, μερικές φορές, τη νύχτα, είχα έναν εφιάλτη, απ' τον πυρετό!

— Ονειρευόμουν πως το σκοτάδι σε είχε μεταβάλει σε γηρά μάγισσα, κι' έβλεπα στη θέσι σου μιά απάτιστα γεροντίσσια.

Τότε η Πουλνίνα ανατρίχιαξε... — "Αν κι' η ανάρρωσί του προχωρούσε κανονικά, ο

Λουί έπρεπε να παίρνει ένα ύπνωτικό, για να κοιμάται. — Τότε ο γιατρός... του εξήγούσε η Πουλνίνα.

Ένα βράδυ, ο Λουί ήπια το μισό μόνο φάρμακο χωρίς να το προσέξη ή φίλη του. Και τα μεσάνυχτα ξύπνησε. Είδε τότε, στο θάμνο φως της λάμπας, ότι ήταν μόνος στο δωμάτιο.

— Παιλνίνα! φώναξε. Κανείς δεν του απάντησε. Σηκώθηκε και στήριχθηκε στ' αδυνατισμένα πόδια του. Σύρθηκε τρεκλίζοντας, ως την πόρτα, την άνοιξε κι είδε έρημο το διάδρομο. Πού ήταν λοιπόν η Πουλνίνα;...

Συγκεντρώνοντας όλ' ες τις δυνάμεις του, σύρθηκε ως την ντουλάπα κι' άρχισε να ψάχνει...

Βρήκε καινούργια φορέματα της Πουλνίνας, αρκετά χρήματα μέσα σ' ένα κουτί, εισιτήρια χορών, προγράμματα καμπαρέ. Και τα κατάλαβε όλα...

Η Πουλνίνα τον άπατούσε ξεδιάντροπα! Ένώ αυτός χοροπαύε, εκείνη έβγαίνε τις νύχτες και γλεντούσε. "Ωστε λοιπόν η γηρά πούδλεπε τις νύχτες του πυρετού του, δεν ήταν εφιάλτης. Ήταν η γυναίκα που άφινε η Πουλνίνα στο πόδι της, για να τρέχει στα γλέντια της!

— Παληογυναικά! ούρλιασε ο Λουί. Μάζεψε πάνω στο τραπέζι τα φορέματα και τα λεφτά και περίμενε να γυρίση η Πουλνίνα, για να τη βρῖση.

Οι ώρες περνούσαν αργά-αργά... Κι' οι σκέψεις του Λουί έπαιρναν άλλη κατεύθυνση, αλλάζαν μορφή.

Ξαναθυμήθηκε τα τέσσερα χρόνια που έζησε με κινήτη τη γυναίκα, που του ήταν αφωσιωμένη και τον αγαπούσε, μ' όλη τη φτώχεια του — αλλοίως, θα τον είχε άφισε πρό πολλού, γιατί ήταν ωμόρφη και μπορούσε να βρή εύκολα φίλους...

Ανατριχίασε ξαφνικά, μελαγχολήσε, ο θυμός του μαλάκωσε. Είχε καταλάβει... Αναπαριστούσε με τη φαντασία του το δράμα των έξι εβδομάδων της αρρώστιας του: Αυτός σχεδόν ανείστη, η Πουλνίνα μόνη και δίχως λεπτά... Πώς να πληρώση τη γιατρό;

Κι' η φτωχή γυναίκα, που δεν ήξερε παρά ένα μόνο επάγγελμα, το ξανάρχισε για να σώση τον αγαπημένο της! Χωρίς αυτήν, θάχε τώρα πεθάνει ο Λουί...

Ήταν φρικτό, βέβαια, αυτό που έγινε... αλλά έτσι είναι η ζωή!

Κατά τις 4 το πρωί, άνοιξε η πόρτα και μπήκε η Πουλνίνα. Είδε το Λουί καθισμένο στο κρεβάτι, με τα μάτια ορθάνοιχτα... είδε στο τραπέζι τα φορέματά της και τα λεπτά. Κατάλαβε... έδγαλε μια φωνή κι' έπεσε γονατιστή, με τα χέρια απλωμένα ικετευτικά.

— Τα ξέρω όλα, Πουλνίνα! της είπε ο Λουί. Ναι, ...και σ' εύχαριστώ! Κι' έκλαψαν μαζί.

M. ΜΟΝΤΕΓΚΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Η «Λυρική Σκηνή» ύστερα από πολλών ημερών έτοιμασίες θα παρουσιάσει την ερχόμενη εβδομάδα το καινούργιο ελληνικό έργο του κ. Άντ. Γιακάκη «Οι ταρτούφοι».

Πρόκειται για μια πρωτότυπη «Οπερα-κωμική» που συνδυάζει για πρώτη φορά τη μοντέρνα με τη Βυζαντινή μουσική.

Τους τρεις κεντρικούς ρόλους του έργου, τρεις υκρινιάρηδες γέροντες (ταρτούφοι) γύρω από τους οποίους δημιουργούνται αλληλεπλέκοντα κωμικά επεισόδια, υποδύονται ο Μπουρδάκος, ο Καλογεράς και ο Παπαχρήστος. Ενδιαφέροντες ρόλους έχουν ακόμα η Ζαχαράτου, η Δασμασιώτη, ο Τσουμπής, ο Σαλιγκάρης και ο νέος τενόρος Κουρουσούπουλος.

Οι «Ταρτούφοι» περιλαμβάνουν επίσης στη δεύτερη πράξη, που παρουσιάζει μια λεία ηθοποιών, εξαιρετικά μπαλέττα, όπως το κλασικό χορόδραμα «Περσέτος και Κολομπίνα», με την Ιωάννα Σαμποράκη και τον Γριμάνη, την ανατολίτικη φαντασία «Σεχράζατ» με την Λίλη Μπερδέ, Σάσα Πρωτονατόριου και το Βάκουλη και ένα εξαιρετικό σόλο της Λίλης Μπερδέ, που ζωντανεύει σε μια σκηνή το όνειρο του τενόρου.

Την καλοκαιρινή εξ' άλλου σαιζόν, η «Λυρική Σκηνή» θα εγκαταστήσει με τη γαλλική όπερέττα «Η παρισινή ζωή» του Όφφενπαχ στο «Μετροπόλιταν» και με θ' ανέβασε το «Πικ-Νικ» την αλυσμένη όπερέττα του Σακελλαρίδη.

Πρώτο απ' όλα τα θερινά θέατρα θα εγκαταστήσει τη θερινή σαιζόν το νέο μουσικό θέατρο «Ντό-ρέ», της οδού Επταπύλου, με την μουσική κωμωδία του Χαιροπούλου «Σατανικός Άγγελος».

Πρόκειται για ένα έντελως πρωτότυπο έργο, με ωραιότατα τραγούδια του δημοφιλούς συνθέτου, που θα τα εκτελούν οι πρωμαντόνα του θέατρου Μαίρη Σμετοπούλου, ο τενόρος Παπαναστασίου και η Καλή Καλό.

Ο «Σατανικός Άγγελος» θα παρουσιάσει ακόμη και πολλά σκηνικά «τρύκ» χωρίς στα περιστασιακά μηχανήματα της σκηνής του θεατρου.

Ως δεύτερο έργο το «Ντό-ρέ», θα ανέβασε την περίφημη «Κοσμική κίνηση» του κ. Θ. Συναδινού, που διασκευάζεται σε μουσική κωμωδία, με μουσική του κ. Θ. Σακελλαρίδη.

Το ρόλο της κ. Μαρ. Κοτοπούλη καταλλήλως διασκευάζουμε θα υποδυθή η Μαίρη Σμετοπούλου.

Στο «Θέατρο Κοκκίνη» (πρωην «Γκλόρια») θα παρουσιάσει μια καινούργια του επίκαιρη επιθεώρηση ο Μίμης Τραϊφόρος, που θα συμπράξη και στο θέατρο, μαζί με την Ήρω Χαντά, Μαίρη Μυράτ, Μαίρη Βασιλάκη, Χρ. Τσαγανέα και Σπύρο Ιατρίδη.

Ανάμεσα στα νέα εκλεκτά στελέχη του συγκροτάται επίσης και η καλλιτέχνης Λίτσα Δούκα.

Ο Μάριος Αγγελόπουλος έσχεδισε στην Κύπρο τις μακέτες των σκηνικών της επιθεώρησης «Ανθρωποι του 1949» με την οποία θα κάνει έναρξη ο νέος μουσικός θίασος του θεατρου «Σαμαρτζή», θα παρευρεθῇ δε και ο ίδιος στην πρεμιέρα.

Στην καινούργια ελληνική ταινία «Είδωλλο στην Αϊδη», ο πρωταγωνιστής του έργου βαρύτονος Σπύρος Σαλιγκάρης λανσάρε και ένα δικό του τραγούδι.

Επίσης ένα δικό της τραγούδι, θα λανσάρη το καλοκαίρι και η γνωστή ντιζέζ Ιωάννα Άλδα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ανοιξιάσκιες εικόνες

Τώρα που όλοι βλέπουμε πως φτάνει πιά η "Ανοιξ", νοσταλγικά και τρυφερά προφέρω τ' όνομά της, κι' ήθελα να τη γιορτάζω με μια κρασοκατάλυση. γιατί έλαβα — πώς «έρχεται!» — το τηλεγράφημά της. (Μας τόφεραν οι «ασύρματοι» πούχουμε στις ψυχές μας πως έφτασε η νλυκύτερη από τις εποχές μας).

Δειλά - δειλά ξεπρόβαλε η πρώτη άνεμών και στάθηκε προκλητική στα χιόνια του χειμώνα, για να τους πη πώς τώρα πιά οι μέρες τους τελειώσανε, κι' αυτά κυττάζαν έκθαμβοι κι' από το φόβο λυώσανε! Πέρα μακριά στη θάλασσα ήσυχας' ή φουρτούνα κι' ο άνεμος πού έδειρε μια δόλια παπαρούνα ξάφνου κι' αυτός ήρμπεσε.

Κι' έγιν' αμέσως απαλός και με φίλια τη γέμισε. (Κι' όλα καταληφθήκανε από γλυκειά κατανύει γιατί ήρθε «τηλεγραφημά» πως «έρχεται!» η "Ανοιξ!")

Ός πέρα στ' άπειρο, η Γη, πρασίνισε, λουλούδισε κι' η φύσι το τραγούδι της τ' άρμονικό τραγούδι, με συμφωνίες των πουλιών σε γλυκοελαϊδίσματα πούχουν άβρες «βαριασιόν» και μοιάζουν σ' «ντεκλαρισιόν» με χίλια παιχνιδίσματα.

Μακαρία κι' αμέριμνα μιλούν τα χελιδόνια κι' ούτε καταλαβαίνουνε τα δύσκολα τα χρόνια, αφού και φέτος λυώσανε σαν πάντοτε τα χιόνια!

«Ερωτας το ρόλο του ήρθε κι' αυτός να κινή. ήρθε τα Νειάτα τα δειλά, γλυκά να ζευγαρώση μ' αυτόν τον ένδιεφταν και οι Αμερικάνοι, και ήθελε να ήξερε τι σκέπτονται κι' οι Ρώσοι! Γιατί αν γίνη πόλεμος, παντού σε κάθε μέρος, θα είναι «από διωγμόν» ο δυστυχής ο "Ερως. Θάναι κρυμμένος και δειλός και θα παραχαλίζεται θα πέση κι' απ' το βάθρο του και θα εξευτελιζεται (Τό ξέρει — και συνέντευξε πάνω σ' αυτό του πήρα — γιατί έχει, βλέπεις, πρόσφατη και πικραμένη πείρα.

Μα τούδωσε η "Ανοιξ, την αίσιοδοξία και της ελπίδας τα φτερά, πού τόση έχουν αξία κι' έτσι από πίστι στη Ζωή κι' ο "Ερως πλημύρισε κι' ένα κλωνάρι μυγδαλιάς άγκάλιασε και μύρισε... Κι' όταν τριγύρω κύτταξε κι' είδε χιλιάδες ζεύγη είπε: «Τι κρίμα, η Ζωή, τόσο γοργά να φεύγη! Κι' αντί να την πλατύνουνε, οι "Ανθρωποι γυρεύουνε να βρουν τρόπους χίλιους δυό... για να την συντομεύουνε» για να την κάνουνε σκληρή, φαρμακωμένη κι' άχαρη «ένώ είν' έτσι "Ωμορφή κι' είναι γλυκειά σα ζάχαρη!».

Μα αυτά τα λόγια του τ' άπλά, μα με ψυχή γεμάτη έδάκρυσε και γύρισε και φίλησε τα Νειάτα...

Είναι τούτ' η "Ανοιξ να ναι συμβολική κι' "Ανοιξ να νάρη στη ζωή, παντού πραγματική να τρέχουν όλοι στους άγρους, στις άμμουδιές, στη θάλασσε — άς άψεσαι, βρε Πόλεμο, πού όλα μας τα χάλασε — άς είναι, "Ανοιξ γλυκειά, συμβολική να γίνης και φέτο να γιορτάσουμε τη μέρα της Ειρήνης, να ξαναρθούνε στη Ζωή τα χρόνια τα παλιά να ξαναρθούνε στη Ζωή τα χρόνια τα παλιά, κι' ο "Ερως κι' η "Ανοιξ να ζήσουν άγκάλια.

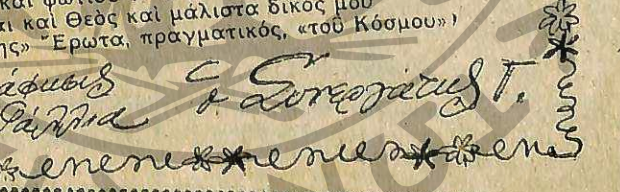
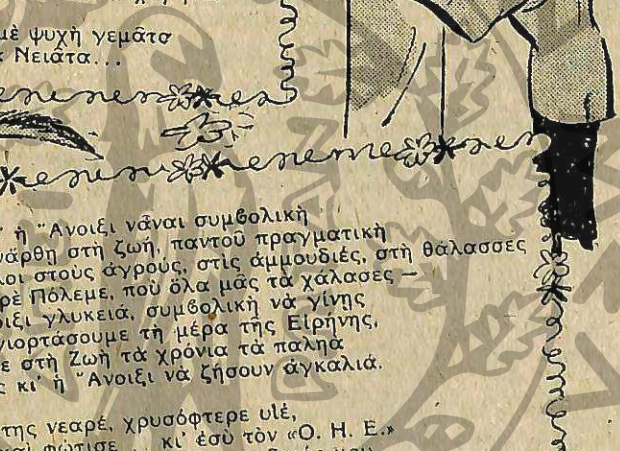
Της "Αφροδίτης νεαρέ, χρυσόφτερε υιέ, βόηθα καλά και φώτισε κι' έσύ τον «Ο. Η. Ε.» γιατί αν είσαι και Θεός και μάλιστα δικός μου είσαι «πολίτης» "Ερως, πραγματικός, «του Κόσμου»!

Είσογραφία

Μα. Παλνίνα

Ε. Σαμαρτζή

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η Ρίτα

«Εγώ ο ήρωας, ο γνωστός, των φλογερών έρώτων, ο γάμος ο περιλαμπρός τούτων συμβεβηκότων, επάτησον, παμφίλτατοι, την λεγομένην «πότηταν», καθ' όσον φεύ! απώλεσαν την Χαίτηγουρβη την Ρίταν. Ίδου λοιπόν το μυστικόν ίνα το μάθη πώς τις, πρό έτους εις Αμερικην μετέβην μετανάστης, και προς μεγίστην τύχην μου εις κοσμικόν τι μπάρ, προσείλκυον την προσοχήν της περιφήμου Στάρ. — Πώς είσθε; με ήρώτησεν, τείνασα ευθύς την χείρα, κάγω άτοις περί αυτά—ώ! πολυπράγμων πείρα! — προβλέπων έρώτα σφοδρόν και γέρας επινίκειον, δεν έδειξον — άς εϊθισται — αυδόλως... ζορλίκιον. — Ω! Ρίτα! ανεφώνησον κλίνας αυτή το γόνυ, αν θέλετε να μη συμβούν ένθάδε δέκα φόνοι, δεχθήτε, μίς, τον έρωτα, αν ήδη σας προσφέρει, και κατά πάντα πρόθυμος διά τα...»

(περαιτέρω. Πλην αυτή με ήτένισεν και άλλως παραδόξως, — ένώ έγω άνέμενον την νίκην μου έν- (δόςως —

— Διστάζω! μοι άπήνησεν, μεγάλη (Δόν Ζουάν, καθ' όσον φεύ! τα «έψησον» με τον (Άλή τον... Χάν.

— Κατάρα! άνεβόησον ένπλεος έκ θυ- (μού, ποία λοιπόν ή σύγκρισίς αυτού τε (και έμού; — Είνε άπλούν, προσέθεσεν σφοδρά ύ- (περηφάνως, έκείνος μέν είνε ο Χάν και σεις — (παρντόν — ό... Χάνας!!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

διαπράξη την πιο ανήκουστη πράξη. 'Η έννοια του αυτή έγινε αιτία να πέσει στη δυσμενεία των γυναικών του σουλτανικού χαρεμιού, που από κείνη τη στιγμή του κήρυξαν άγριο και εξοντωτικό πόλεμο.

Το έπεισόδιο που ξέσπασε το γυναικόκοσμο του Χαρεμιού εναντίον του Μεγάλου Βεζύρη Λουτφί πασά ήταν το άκρο.

Κάποιος νέος, με ασύγκριτη ομορφιά, κατόρθωσε ξεδεύοντας ένα σωρό χρήματα, να ξεμολήσει μίαν ομορφή και χαριτωμένη Χανούμ και είχε καταφέρει να συζητήσει μαζί της.

Η ζωή που περνούσε ο νέος με τη γυναίκα που αγαπούσε, σκανδάλισε τους σεμνότερους και φανατικούς της εποχής έγκεινται. Κάποια μέρα όλοι αυτοί σπύσανε κείνη, να καταγγείλουν την πράξη στο καρακόλι (αστυνομικό τμήμα) της περιφέρειας. Την ώρα όμως που τα αστυνομικά όργανα κύκλωσαν το σπίτι του νέου, για να τους πιάσουν, η Χανούμ τα κατάφερε να φύγει και έτσι γλύτωσε τη διαπόμπευση που την περιόριζε.

Ο νέος, που, εκτός απ' την ομορφιά του, διακρινόταν και για την ευφρόδεια και τις συγχρονισμένες φιλελεύθερες ιδέες του, την ώρα που τον ώδηγησαν στο καρακόλι, έβγαλε τις φωνές και άρχισε να διαμαρτύρεται.

Η πόλη και το θάρρος, και ο τρόπος που μιλούσε μέσα στο καρακόλι ο νέος, εξαγρίωσαν τις αστυνομικές αρχές. Χαρακτήρισαν τη διαμαρτυρία του σαν ενέργεια επαναστατική και τον παρέπεμψαν στο Αυτοκρατορικό Δίδανι (συμβούλιο), για να τον δικάσουν οι Βεζύρηδες.

Ο Μέγας Βεζύρης Λουτφί πασάς, μόλις μυρίστηκε πως στην υπόθεσή ήταν ανάκατα μνηστήρας, άφησε κάθε άλλη ασχολία και παραβιάζοντας τους κανόνες της εθιμοτυπίας του σουλτανικού διέταξε να οδηγηθούν άμεσα μπροστά του τον ένοχο κι άρχισε να τον ανακρίνει ο ίδιος.

Μόλις ο νέος τελείωσε ο Λουτφί πασάς, τολμηρή απόλογία του, ο Λουτφί πασάς, έξω φρενών, γύρισε στους αστυνομικούς και τους είπε:

— Να τον καταστήσετε άμεσα άνικανο τον άλλο και να τον πετάξετε στο δρόμο. Να σ' «εταί», αϊνιά ο καταραμένος, για να νιώσει τις συνέπειες της διαφθοράς του.

Οι αστυνομικοί πριν ακόμη τελειώσει τη φράση του ο Λουτφί πασάς, άρπαξαν το δυστυχισμένο νέο και σέρνοντας τον σε μία απόσταση γυνιά του σουλτανικού, εξετέλεσαν τη σκληρή διαταγή.

Ο Ρουστέ πασάς φαινόταν ευχαριστημένος απ' την απόφαση αυτή, γιατί ήταν βέβαιος πως οι συνέπειες της θα τον βοηθούσαν στην πραγματικοποίηση των σατανικών του σχεδίων.

Επικυρία στο χαρέμι

Ο πονηρός, προαπαιτούμενος, παρυσιασμένος άμεσα στην Χουρρέμ και της περιέγραψε με τα πιο σκοτεινά χρώματα τη συχεμένη πράξη του Λουτφί πασά και την απήχρησέ της μεσα σ' όλο το σαρανί.

Η ομορφιά του Γιορκάπου και η χάση καιρός έσπευσε και τα ανέκρινε όλα στη Σαχχουμπάν Σουλτάνα τη γυναίκα του Μεγάλου Βεζύρη.

Το σαρανί του Γιορκάπου και το κονάκι του Λουτφί πασά, απ' την ώρα εκείνη αναστατώθηκαν κι άρχισε ένα τρομερό κοποπολόι εις βάρος του ανωτάτου αυτού κρατικού λειτουργού.

Οι οδάλισκες, οι «Γκιοντέ», οι «Χασσεκί» και γενικά όλες οι Σουλτάνας και οι πριγκίπισσες μ' ένα στόμα βλαστήμησαν το Μέγα Βεζύρη και καταριόνταν τον τύραννο, για την πράξη του.

Ο Λουτφί πασάς, δεν είχε πάρει είδηση απ' ό,τι έλεγαν οι γυναίκες του χαρεμιού του. Μετά το Αυτοκρατορικό Δίδανι, γύρισε αμέριμος, μ' όλη τη σοβαρότητα και το μεγαλείο του, στο κονάκι του.

Μόλις όμως πάτησε το πόδι του στα διαμερίσματα του χαρεμιού του, βρέθηκε σε μία παγερή ατμόσφαιρα. Κατάπληκτος έβλεπε πως ήταν μέσα σ' ένα περιβάλλον έχθρικό.

Οι οδάλισκες και οι σκλάβες, που αλ-

λοτε στο πέρασμα του έσκυβαν και τον προσκυνούσαν, τον υποδεχόνταν τώρα με τα κεφάλια ψηλά και τον κυττάζαν με μάτια που άστραφταν από μίσος.

Αυτός ο διώκτης των γυναικών Μέγας Βεζύρης, δεν καταδέχτηκε ωστόσο να κάνει παρατηρήσεις στις σκλάβες και στις οδάλισκες. Τράβηξε ολόγιστο στο δωμάτιο της γυναίκας του, της Σαχχουμπάν Σουλτάνας, για να πληροφορηθεί και να εξακριβώσει απ' αυτή το μυστικό της ομαδικής αυτής στάσεως.

Η κόρη του Γιαβούζ Σουλτάν Σελίμ, είχε μεταβληθεί σε μία εξαγριωμένη λέαινα. Βημάτιζε νευρικά μέσα στον «όντα» της και με τα μαλλιά σηκωμένα περίμενε τον άνδρα της. Τα μάτια της απ' το θυμό της πετούσαν σπινίτες.

Όταν τον είδε να δρασκελίζει το κατόφι, σκέπασε περιφρονητικά το πρόσωπό της με τα χέρια της, σ' α' αντίκριζε κάποιο άπαίσιο και συχεμένο πλάσμα, κι άρχισε να φωνάζει, μ' όλη της τη δύναμη: — Φύγε άθλιε! Ξεκουμπήσου να μη σε βλέπουν τα μάτια μου. Δεν είσαι πια άνδρας μου, κι ούτε θέλω ναμαι πια γυναίκα σου!

Ο Λουτφί πασάς, κατάπληκτος και μη γνωρίζοντας σε ποιο τύχον παράπτωμα του όφειλτο η εξαγρίωση της γυναίκας του, περνούσε στιγμές πραγματικής ψυχικής αγωνίας. Τόληψε να ψελλίσει:

— Τι σου συνέβη, Σουλτάνα μου; Ποιό είναι το παράπτωτό σου; Μήπως χωρίς να το αντιληφθώ είπα ή έκανα κάτι που σε στενοχώρησε; Το πρωί φεύγοντας σ' αφήκα εύθυμη κι ευγενική. Τι έπαθες; Μήπως κανένα φθονερό μάτι μας βάσκανε; Κατόδεξο επί τέλους να μου πης, για να μάθω κι' εγώ το αμάρτημα μου και να δηλώσω μετάνοια!

Η Σαχχουμπάν Σουλτάνα, εξακολουθούσε να φωνάζει:

— Και τί άλλο θα κάνεις ακόμα καταραμένε; Το ξένο και ύπαιο παλληκάρι το ακρωτηριάσεις, το πέταξες στους δρόμους και τολμάς ακόμα να παρουσιάζεσαι μπροστά μου και να υποκρίνεσαι πως δεν ξέρεις τόχα τίποτε; Τσακίσου από δώ και πήγαινε να χωθής στη μάντρα των σκυλιών, απ' όπου ξεφύτρωσες!

Ο Λουτφί πασάς, μόλις έμαθε την πραγματικότητα, έγινε έξω φρενών και έτρεμε συγκορμός απ' το θυμό του. Το ενδιαφέρον που έδειχνε η γυναίκα του γι' αυτόν το νέο, πλήγωσε την υπόληψή του.

Ο ΑΝΑΠΗΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΑΥΡΟΣ

Η συγκινητική αυτή φωτογραφία μας έρχεται απ' την Αυτοκρατορία. Πρόκειται για έναν ήρωα του πολέμου 14-18, τον κ. Σκριμγκουρ, που μένει στο Νέτεμπελ της Αυστραλίας. Παρ' όλην την ηλικία και τα δυο του μάτια σε μία μάχη, είναι σήμερα ένας από τους πιο μεγάλους κτηνοτρόφους της Αυστραλίας. Ένας ταύρος τριών χρόνων του χρησιμεύει για οδηγός και του είναι πιστότερος απ' το πιο πιστό σκυλί.

Χαρακτήρισε σ' α' ζήτημα τιμής τη στάση της Σουλτάνας και τα μάτια του θόλωσαν απ' το πάθος της όργης που πλημμύριζε την καρδιά του.

Απ' τη στιγμή εκείνη έπαψε πια να λογαριάζει Σουλτάνους και Αυτοκράτορες. Σκεπτόταν σαν ένας άνδρας που η γυναίκα του καταπίσθησε με μία συχεμένη υπόθεσι και το νου του δεν τον απασχολούσε τίποτε άλλο εκτός απ' τη στάση που έπρεπε να κρατήσει απέναντί της.

Στήλωσε τα βλοσυρά του βλέμματα στο πρόσωπο της Σουλτάνας και κρατώντας τη λαβή του μικρού «χαντσεριού», που κρεμόταν απ' τη ζώνη του, βρυχήθηκε:

— Τον λυπήθηκες λοιπόν; Τον πόνεσες; Θα σε κάνω ταίρι αυτού του σκύλου, για να καταλάβεις τι σημαίνει να παραδίνεις κανείς την καρδιά του από μακριά στους γλεντζέδες!

Δεν άστειεύονταν. Είχε αποφασίσει πραγματικά να εφαρμογή τη ίδια σκληρή μέτρα και εναντίον της κόρης του Γιαβούζ Σουλτάν Σελίμ. Μόλις τελείωσε τη φράση του, έσυρε το «χαντσερί» του κι' ώρμησε εναντίον της γυναίκας του, που έτρεμε σαν το ψάρι, απ' το φόβο της.

Οι Χαρέμ - Άγάδες (οι εύνοχοι) και οι οδάλισκες που είχαν αντιληφθεί πως η Σουλτάνα θα τσακωνόταν με τον άνδρα της συγκεντρώθηκαν στο διάδρομο, μπροστά στα διαμερίσματα της Σουλτάνας και παρακολουθούσαν τη σκηνή.

Μόλις είδαν το Μεγάλο Βεζύρη να όρμα εναντίον της που ριχόταν όλοι μαζί, του πήραν το «χαντσερί» απ' το χέρι κι' άρχισαν να τον δέρονουν αλύπητα.

Σε μία στιγμή, ο Λουτφί πασάς σωριάστηκε χλωμό εξαγριωμένος, σε έλεεινή κατάσταση, με τα γένηλα ξεριζωμένα.

Η Σαχχουμπάν Σουλτάνα, όταν είδε πως πέρασε ο κίνδυνος, συνήλθε αμέσως και γυρίζοντας προς τους Χαρέμ - Άγάδες και τις οδάλισκες που περίμεναν διαταγές, τους φώναξε:

— Πεταξτε τον άμεσως έξω και κλείστε τις πόρτες! Έγώ θα πάω τώρα να δω το γαληντό αδελφό μου και θα δώ του άναπτύξω το έπεισόδιο, για να δώσει στο χάριστο αυτό υποκείμενο το μάθημα που του αρμόζει!

Ο θρίαμβος της Χουρρέμ

Και ενώ στο «Σελαμλίκι» (στα διαμερίσματα των αντρών), οι γιατροί περιποιούνταν το σοφό Μέγα Βεζύρη κι' επέδεναν τα τραύματα και τους μώλους του, ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν, άκουσε, στο ιδιαίτερο δωμάτιο του, την αδελφή του, που του άνηστορούσε τα γεγονότα.

Η Χουρρέμ, που έτυχε τη στιγμή εκείνη να βρίσκεται κοντά στον ύπνλο σύζυγό της, παρακολουθούσε με ένδοξη χαρά την αφήγηση της Σαχχουμπάν Σουλτάνας. Και ενώ εκείνη μιλούσε, αυτή διάκοπα σκεπτόταν πως θα μπορούσε να εκμεταλλευθεί τις συνέπειες αυτού του έπεισοδίου για να ολοκληρώσει τα σατανικά της σχέδια.

Ο μονάρχης, ήταν κιόλας στενοχωρημένος με την απόφαση του Λουτφί πασά. Μόλις πληροφορήθηκε πως θέλησε να κάνει τα ίδια στη γυναίκα του, εξαγριώθηκε. Διέταξε τότε να οδηγήσουν άμεσα μπροστά του το Λουτφί πασά, όπως ήταν με τους επίδεσμούς στο κεφάλι. Άφου τον επέπληξε, του είπε:

— Να μου παραδώσεις άμεσα τη μεγάλη σφραγίδα του κράτους, να επιστρέψης τη προίκα που σου δώσα και να έτοιμασθης για ταξίδι. Δεν θέλω πια ν' ακούω το όνομα σου και να βλέπω το πρόσωπό σου.

Η παράδοσι της μεγάλης σφραγίδας, την εποχή εκείνη, σήμαινε έκπτωση απ' το αξίωμα του Μεγάλου Βεζύρη, και η επιστροφή της προίκας ήταν το διαζύγιο για τις γυναίκες που ανήκαν στην Αυτοκρατορική οικογένεια.

Ο Λουτφί πασάς, το θεώρησε μεγάλη ευεργεσία που ο Σουλτάνος δεν διάταξε να του πάρουν το κεφάλι. Του παρέδωσε άμεσα τη μεγάλη σφραγίδα, που την είχε μαζί του και όταν γύρισε στο κονάκι του, του έστειλε τις είκοσι χιλιάδες χρυσές λίρες, που του είχαν δώσει για προίκα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ο Γκυγιέμ ντε Καπεστάν και η Σερεμόντη

Η ΛΗΣΙΑΣΕ, Γκυγιέμ!... Φοβάσαι, λοιπόν; Είπε αλήθεια πως έχω πολλά παράπονα εναντίον σου, αλλά' είσαι πολύ νέος ακόμη και ποτέ δεν πέρασε καμιά κακή σκέψις από το μυαλό μου για σένα... Πλησίασε, Γκυγιέμ!

Ο ισχυρός άρχοντας του Καστέλ - Ρουσιγιόν ήταν καθισμένος σε μία μεγάλη ξύλινη έδρα, με ψηλή ράχη κι' άκουμπούσε τα πόδια του πάνω σ' ένα δέρμα ελάφου. Δυο ακόλουθοι έστεκαν πλάι του, ο ένας από το ένα μέρος κι' ο άλλος από τ' άλλο.

Σ' ένα νεύμα του, αποτραβήχθηκαν παράμερα κι' οι δυο, ενώ ο Γκυγιέμ ντε Καπεστάν γονάτιζε με ύποταγή και ταπεινισμό μπροστά του.

— Σήκω πάνω! πρόσταξε ο άρχοντας του Καστέλ - Ρουσιγιόν.

Και σε λίγο ρώτησε: — Πρέπει να σου υπενθυμίσω τι μου όφειλεις, Γκυγιέμ;

— Όχι, άρχοντά μου, απάντησε ο τρουβαδούρος. Ξέρω πως ο πατέρας μου άναβε το φούρνο μέσα στον πύργο σας και πως η μοίρα μου ήταν να γίνω κι' εγώ δοῦλος σαν κι' αυτόν. Άλλά σεις, με τη μεγάλη σας καλωσύνη, βάλατε τον έφημερίο να μου κάνη μάθημα κι' ο αγαθός αυτός άνθρωπος μου άνοιξε τα μάτια στην αληθινή ομορφιά του κόσμου. Έτσι έμαθα να γράφω τραγούδια, να ψάλλω και να παίζω διάφορα όργανα. Είμαι τώρα ένας άνθρωπος σαν όλους τους άλλους κι' η ευγνωμοσύνη που σας χρωστάω γι' αυτό είναι αιώνια...

— Και νομίζεις πως ο καλύτερος τρόπος για να μου την εκφράσεις είναι να ξελογιάσεις τη γυναίκα μου;

Ο τρουβαδούρος έγινε κατακίτρινος.

— Η άρχοντισσα Σερεμόντη αγαπάει πολύ τα τραγούδια, ψιθύρισε με ταράχη.

— Κι' εκείνον που τα τραγουδάει, συμπλήρωσε ο πυργοδεσπότης. Ά! Γκυγιέμ! Γιατί μ' έκανες να μετανοήσω για τα καλά και τις ευεργεσίες μου;

— Άρχοντά μου...

Τα λόγια πνίγηκαν μέσα στο λαιμό του Γκυγιέμ και ο δυστυχισμένος δεν μπόρεσε να πη τίποτε άλλο.

Η ταράχη και η σιωπή του ήταν, άραγε μία όμολογία;

Μ' ένα πήδημα, ο άρχοντας του Καστέλ Ρουσιγιόν σηκώθηκε απ' τη θέση του. Το πρόσωπό του ήταν τώρα κατακόκκινο και τα μάτια του έβγαζαν φωτιά.

— Το όμολογείς, λοιπόν; ρώτησε με βραχνή φωνή.

Καμιά απάντησις δεν βγήκε από το στόμα του Γκυγιέμ. Είχε ξαναθρή τώρα την ψυχραιμία του κι' έστεκε ακίνητος, με το κεφάλι ψηλά και το βλέμμα ήρεμο.

— Το όμολογείς; Ξαναρώτησε ο πυργοδεσπότης, που έστεκε τώρα μπροστά του, άγριος και άπειλητικός.

Θά ήταν εύκολο στον Γκυγιέμ ν' απαντήσει αρνητικά. Κι' ίσως ο άρχοντας του Καστέλ Ρουσιγιόν τον πίστευε, αν, όπως έλπιζε, δεν είχε αποδείξεις. Άλλά πως θάλεγε ψέμματα στον ευεργέτη του; Μήπως δεν ήταν αλήθεια πως αγαπούσε την ομορφή Σερεμόντη και πως κι' εκείνη ανταποκρινόταν στην αγάπη του; Μήπως δεν ήταν αλήθεια πως τα χείλη τους είχαν σμίξει πολλές φορές σ' ένα φιλή, που του

— Όχι, άρχοντά μου, απάντησε ο τρουβαδούρος. Ξέρω πως ο πατέρας μου άναβε το φούρνο μέσα στον πύργο σας και πως η μοίρα μου ήταν να γίνω κι' εγώ δοῦλος σαν κι' αυτόν. Άλλά σεις, με τη μεγάλη σας καλωσύνη, βάλατε τον έφημερίο να μου κάνη μάθημα κι' ο αγαθός αυτός άνθρωπος μου άνοιξε τα μάτια στην αληθινή ομορφιά του κόσμου. Έτσι έμαθα να γράφω τραγούδια, να ψάλλω και να παίζω διάφορα όργανα. Είμαι τώρα ένας άνθρωπος σαν όλους τους άλλους κι' η ευγνωμοσύνη που σας χρωστάω γι' αυτό είναι αιώνια...

— Και νομίζεις πως ο καλύτερος τρόπος για να μου την εκφράσεις είναι να ξελογιάσεις τη γυναίκα μου;

Ο τρουβαδούρος έγινε κατακίτρινος.

— Η άρχοντισσα Σερεμόντη αγαπάει πολύ τα τραγούδια, ψιθύρισε με ταράχη.

— Κι' εκείνον που τα τραγουδάει, συμπλήρωσε ο πυργοδεσπότης. Ά! Γκυγιέμ! Γιατί μ' έκανες να μετανοήσω για τα καλά και τις ευεργεσίες μου;

— Άρχοντά μου...

— Όχι, άρχοντά μου, απάντησε ο τρουβαδούρος. Ξέρω πως ο πατέρας μου άναβε το φούρνο μέσα στον πύργο σας και πως η μοίρα μου ήταν να γίνω κι' εγώ δοῦλος σαν κι' αυτόν. Άλλά σεις, με τη μεγάλη σας καλωσύνη, βάλατε τον έφημερίο να μου κάνη μάθημα κι' ο αγαθός αυτός άνθρωπος μου άνοιξε τα μάτια στην αληθινή ομορφιά του κόσμου. Έτσι έμαθα να γράφω τραγούδια, να ψάλλω και να παίζω διάφορα όργανα. Είμαι τώρα ένας άνθρωπος σαν όλους τους άλλους κι' η ευγνωμοσύνη που σας χρωστάω γι' αυτό είναι αιώνια...

— Και νομίζεις πως ο καλύτερος τρόπος για να μου την εκφράσεις είναι να ξελογιάσεις τη γυναίκα μου;

Ο τρουβαδούρος έγινε κατακίτρινος.

— Η άρχοντισσα Σερεμόντη αγαπάει πολύ τα τραγούδια, ψιθύρισε με ταράχη.

— Κι' εκείνον που τα τραγουδάει, συμπλήρωσε ο πυργοδεσπότης. Ά! Γκυγιέμ! Γιατί μ' έκανες να μετανοήσω για τα καλά και τις ευεργεσίες μου;

— Άρχοντά μου...

— Όχι, άρχοντά μου, απάντησε ο τρουβαδούρος. Ξέρω πως ο πατέρας μου άναβε το φούρνο μέσα στον πύργο σας και πως η μοίρα μου ήταν να γίνω κι' εγώ δοῦλος σαν κι' αυτόν. Άλλά σεις, με τη μεγάλη σας καλωσύνη, βάλατε τον έφημερίο να μου κάνη μάθημα κι' ο αγαθός αυτός άνθρωπος μου άνοιξε τα μάτια στην αληθινή ομορφιά του κόσμου. Έτσι έμαθα να γράφω τραγούδια, να ψάλλω και να παίζω διάφορα όργανα. Είμαι τώρα ένας άνθρωπος σαν όλους τους άλλους κι' η ευγνωμοσύνη που σας χρωστάω γι' αυτό είναι αιώνια...

— Και νομίζεις πως ο καλύτερος τρόπος για να μου την εκφράσεις είναι να ξελογιάσεις τη γυναίκα μου;

Ο τρουβαδούρος έγινε κατακίτρινος.

— Η άρχοντισσα Σερεμόντη αγαπάει πολύ τα τραγούδια, ψιθύρισε με ταράχη.

— Κι' εκείνον που τα τραγουδάει, συμπλήρωσε ο πυργοδεσπότης. Ά! Γκυγιέμ! Γιατί μ' έκανες να μετανοήσω για τα καλά και τις ευεργεσίες μου;

— Άρχοντά μου...

γέμιζε και τους δύο από ευτυχία; Μήπως δεν ήταν αλήθεια πως, όταν ο κόμης άπουσίαζε από τον πύργο, γλυτρούσε κρυφά μέσα στο δωμάτιο της αγαπημένης του; Μήπως...

Ξαφνικά, ένοιωσε την αίχμη του έγχειριδίου του άρχοντα του Καστέλ - Ρουσιγιόν να χώνεται μέσα στο στήθος του.

— Όμολογείς! πρόσταξε ο φευδάρης, ενώ έχωνε ολόένα και πιο βαθιά το έγχειριδίό του μέσα στις σάρκες του νέου.

Άλλ' ο Γκυγιέμ δεν άνοιξε καθόλου το στόμα του. Ένοιωσε τώρα όλο του το σώμα να τρέμει και σε μία στιγμή είχε την εντύπωση πως το πάτωμα ξεφύγει απ' τα πόδια του.

Μά η αγάπη του για την ομορφή Σερεμόντη φούντωνε τώρα στην καρδιά του άκόμα πιο δυνατή και η άναμνησις του γλυκού της προσώπου, των φλογερών φιλιών της και των έκφραστικών ματιών της, τον έκαναν να θεωρείται ότι ν' αντιμετώπιζε με άφάνταστο θάρρος το θάνατο που έρχόταν.

Ήξερε τη σκληρότητα του Καστέλ - Ρουσιγιόν, ήξερε τη σατανική του μανία να βασανίζει τα θύματά του κι' ένοιωσε το έγχειριδίο να χώνεται ολόένα και πιο βαθιά.

Μά ο άτρόμητος Γκυγιέμ όπόμενε το μαρτύριο για την αγάπη του και μ' όλο που έτρεμε, εν' αδιόρατο χαμόγελο ζωγραφιζόταν στα χείλη του. Δεν μπόρεσε όμως ν' ανθέξη περισσότερο.

Τα γόνατά του λύγισαν και σωριάστηκε χλωμό, ενώ ο άρχοντας του Καστέλ - Ρουσιγιόν, σκύβοντας από πάνω του, τον χτυπούσε με λύσσα.

Ό,τι έπακολούθησε μόνο η ψυχή ενός τέρατος θα μπορούσε να το επινοήσει. Ο σκληρός φευδάρης άνοιξε το στήθος του νέου, έβγαλε από κεί τα σπλάχνα του και τα έδωσε σε δυο εμπιστούς του να τα ψήσουν.

Έπειτα πρόσταξε να τα φέρον στο δωμάτιο της γυναίκας του και κάθισε για να φάη μαζί της.

Η Σερεμόντη βρήκε πολύ νόστιμα αυτά τα εντόσθια κι' έφαγε και ήπιε με μεγάλη όρεξη. Άλλ' όταν τελείωσε το πρόγευμα, ο άντρας της της φανέρωσε όλη την αλήθεια.

Η δυστυχισμένη άφησε τότε μια κραυγή φρίκης και, τρέχοντας, άνοιξε το παράθυρο και ρίχτηκε στο κενό.

Άλλ' η έκδικησις αυτή γέμισε όλους κείνη. Οι ευγενείς της περιοχής έπαψαν να μιλούν στον άρχοντα του Καστέλ - Ρουσιγιόν, οι στρατιώτες άρχισαν να φεύγουν ένας - ένας από τον πύργο και οι χωρικοί που δούλευαν στα κτήματα του προτίμησαν να ζητήσουν άλλου δουλειά.

Ο σκληρός φευδάρης έμεινε σε λίγο μόνος του. Και τότε το λογικό του σάλεψε και, στο τέλος, κατάντησε τρελλός.

Αυτή είναι η τραγική ιστορία του είδωλλου της άρχοντισσας Σερεμόντης και του εξακουμένου τρουβαδούρου Γκυγιέμ ντε Καπεστάν.

— Όμολογείς! πρόσταξε ο φευδάρης, ενώ έχωνε το έγχειρίδιο στο στήθος του νέου.

Στρατιωτικό χιούμορ

Ο έρωτευμένος Κεφαλλονίτης

Ένας τετραπέρατος Κεφαλλονίτης, παρουσιάστηκε κάποτε στο σύνταγμα του, στην Πρέβεζα.

Έφυγε όμως απ' το Ληξούρι τρελλά έρωταχτυπημένος με μια γειτονοπούλα του. Κι όταν την αποχαιρετούσε της είπε:

— Μη χολοσκάς, τζόγια μου. Θα γυρίσω γρηγορά. Μά τον Άγιο Γεράσιμο σου λέω, θα πεταχτώ λίγες μέρες να σε δώ!...

— Κι αν δεν σου δώσουν άδεια, ψυχούλα μου, τον ρώτησε εκείνη.

— Θα την πάρω μονάχος μου, τζόγια μου, με το σπαθί μου, σου λέω!...

Λίγες μέρες μετά την κατάταξή του, ο Κεφαλλονίτης κυρολόγησε ελαφρά. Παρουσιάστηκε λοιπόν στην αναφορά ως... σοβαρά άρρωστος και τα κατάφερε να μηθί στο νοσοκομείο.

Στον ίδιο βάλανο και στο διπλανό κρεβάτι κοιτόταν βαριά άρρωστος ένας Καρπενησιώτης φαντάρος.

Τη δεύτερη νύχτα ο Κεφαλλονίτης τον άκουσε να βογγάει βαριά. Τα βογγητά σε λίγο τα διαδέχθηκε ένας ρόγχος.

Ο Κεφαλλονίτης πήδησε κατ'άπ' το κρεβάτι του, πλησίασε τον Καρπενησιώτη και τον κτύπησε καλά-καλά.

— Πεθαίνει ο κακορίζικος!... ψιθύρισε. Κι άμέσως τότε του ήρθε μια ιδέα.

— Να περσιτάσι να πεταχτώ στο Ληξούρι να δώ το τζόδεό μου, μουρμούρισε.

Και χωρίς να χάση καιρό σήκωσε τον ετοιμοθάνατο, τον έβαλε στο κρεβάτι του, άλλαξε και τις καρτέλλες των κρεβατιών και το έσκασε απ' το νοσοκομείο.

Πρώι-πρώι βρήκε καικι κι' έβαλε πλώρη για την Κεφαλονιά.

Λίγη ώρα κατόπιν, στο νοσοκομείο ανακάλυψαν το νεκρό Καρπενησιώτη στο κρεβάτι του και το κρεβάτι του Καρπενησιώτη, φυσικά, άδειαν.

— Βρέ, τον κακομοίρη τον Κεφαλλονίτη, μάς άφησε χρόνους!... είπε ο γιατρός που δεν καταλόθε τί είχε συμβή. Θεός σχωρέστον!... Πολύ διάστηκε να πεθάνη. Η αλήθεια είναι πως δεν ήταν τόσο βαριά άρρωστος...

Γύρισε κατόπιν στο κρεβάτι του Καρπενησιώτη. Το είδε άδειαν, τον αναζήτησαν παντού και, φυσικά, δεν τον βρήκαν.

— Παράξενο πάλι αυτό! είπε ο γιατρός. Μας τόσκασε!... Κι όμως ήταν ήσυχος και σεμνός στρατιώτης. Πού πάει, στην εύχη του Θεού; Αυτός ήταν ετοιμοθάνατος!...

Το απόγευμα της ίδιας μέρας, αφού άναφέρανε στο σύνταγμα το θάνατο του... Κεφαλλονίτη και την εξαφάνισι του Καρπενησιώτη, θάψανε το νεκρό.

Φαντασθήτε τώρα την έκπληξή τους, όταν, σε λίγες μέρες αντίκρισαν φρέσκο-φρέσκο και χαμογελαστό το... μακαρίτη!

— Βρέ σύ, δεν είσαι ο Κεφαλλονίτης; Δεν πέθανες τις προάλλες;

— Όχι, τζόγια μου, απάντησε εκείνος. Έρωτευμένος ήμουνα και πετάχτηκα στο Ληξούρι να δώ τη σκορδοτίστη!

Και τους διηγήθηκε άφελέστατα το κόλπο του, προσθέτοντας:

— Μ' έψηνε η φωτιά της αγάπης.

— Σ' έκαψε η φωτιά της αγάπης; Τράβα τώρα στο... φρέσκο να δροσιστής!

Και τον έκλεισαν στο κρατητήριο του συντάγματος όπου... ίσως να βρίσκεται ακόμα.

★
Ο Λοχίας, βουνήσιος Στερεοελλαδίτης, βλέπει ένα φαντάρο να φοράει ματογυδία και τον πιάνουν στα καλά καθούμενα, τα νεύρα του.

Τον πλησιάζει λοιπόν και του λέει αυστηρά:

— Γιατί φοράς γυαλιά, στρατιώτη;

— Είμαι μύωπας, κύρ λοχία, απαντάει ο φαντάρος.

— Δεν είναι δικαιολογία αυτή. "Αν εσύ που είσαι απλός στρατιώτης φοράς ματογυδία, εγώ που είμαι λοχίας, ξερείς τί πρέπει να φορέσω;

— Τηλεσκόπια!...

Τό Τραγικό εἰδύλλιο Του ΚΑΡΤΕΣΙΟΥ

Οι δύο Φρανσίς

Ήταν φθινόπωρο του 1632.

Ο Καρτέσιος, που, παρά τη νεαρή ηλικία του — μόλις είχε συμπληρώσει τα τριάντα έξη χρόνια του — είχαν αποκτήσει κιόλας όνομα ως φιλόσοφος, είχε νοικιάσει κατά την εποχή αυτή ένα φτωχικό δωμάτιο στο Όδερος της Ολλανδίας με ταξυ μιάς οικογενείας απλοϊκών χωρικών. Κλεισμένος μέσα σ' αυτό, διάβαζε, έγραφε, εργαζόταν ακατάπαυστα.

Ένα απογευματινό, ο νεαρός φιλόσοφος είχε βγῆ στον κήπο του σπιτιού, για ν' αναπνεύσει λίγο καθαρόν αέρα. Απορηφνημένος όπως ήταν από τις σκέψεις του, δεν πρόσεξε μια νέα, που τον ακολουθούσε βήμα προς βήμα από μερικά λεπτά.

— Λοιπόν, κύριε φιλόσοφε, τον ρώτησε περιγελαστικά σε μια στιγμή η νέα, το μυαλό σας τρέχει πάντοτε στη σελήνη;

Ο Καρτέσιος σταμάτησε σαστισμένος. — Δεν καταλαβαίνω τι ζωῆς είναι η δική σας, συνέχισεν η νέα. Είσατε διαρκώς σκυμμένος στα βιβλία...

Ελάτε, λοιπόν, να κάμωμε έναν περίπατο μαζί στις όχθες του Ύουέλ. Θ' ακούσωμε τους γρύλλους να τραγουδάνε και...

Ο φιλόσοφος την σταμάτησε απότομα. — Πρώτα - πρώτα, πρέπει να ξέρετε, είπε, πως οι γρύλλοι δεν τραγουδάνε. Θα σας εξηγήσω αμέσως.

Η νέα του έκλεισε το στόμα με το χέρι της.

— Δεν μ' ενδιαφέρουν οι εξηγήσεις σας, κύριε φιλόσοφε, απάντησε. Γιατί, λοιπόν, θέλετε να καταστρέψετε την ιδέα που έχω γι' αυτά τα μικρά έντομα;...

Η ιστορία δεν διέσωσε για τη νέα αυτή τίποτε άλλο εκτός από το μικρό όνομά της. Την έλεγαν Ελένη και πήγαινε συχνά στο σπίτι όπου έμενε ο Καρτέσιος.

Από την ημέρα εκείνη, ένα αίσθημα, που του ήταν δόλοτελα άγνωστο ως τότε, φώλιασε μέσα στην ψυχή του: η αγάπη.

Ωστόσο, το αίσθημά του, δεν μπόρεσε να τον απομακρύνει από τις προσφιλείς ασχολίες του. Αγαπούσε την Ελένη, που του τα είχε χαρίσει όλα, αλλ' από τ' άλλο μέρος καταλάβαινε πως μένοντας μαζί της, θα έπρεπε ν' αφήσει τις μελέτες, και τις έρευνές του. Θα γινόταν τότε ένας σύζυγος όπως τόσοι άλλοι και θαπρεπε να θυσιάση στην οικογενειακή ευημερία του το σκοπό της ζωής του.

Ο Καρτέσιος, μπροστά στο δίλημμα αυτό, δεν δίστασε να πάρη την απόφασή του. Θυσίασε τον έρωτά του και έφυγε από το Όδερος. Δεν απομακρύνθηκε, όμως, πολύ. Πήγε να εγκατασταθῆ σε μια γειτονική πόλη, το Μπραίνκερ, για να επισκέπτεται κάπου-κάπου την Ελένη.

Εννέα μήνες αργότερα, στις 20 Ιουλίου του 1633, η Ολλανδή χωρική τον

ειδοποίησε ότι η Ελένη είχε φέρει στον κόσμο ένα κοριτσάκι.

Ο Καρτέσιος έτρεξε άμέσως κοντά της και έδειξε εξαιρετική στοργή τόσο για τη μητέρα όσο και για το παιδί του.

Το παιδάκι αυτό, ο φιλόσοφος, το ωνόμασε Φρανσίς, για ανάμνησι της πατρίδος του, της Γαλλίας.

Ήταν πολύ ευχαριστημένος και περήφανος για τη γέννησι αυτού του παιδιού. Ωστόσο δεν έμεινε κοντά σ' αυτό και την Ελένη περισσότερο από μερικές ημέρες. Ξανάφυγε σε λίγο για να γυρίση στη μοναξιά του, στο Μπραίνκερ. Από κει, πήγε αργότερα στο Άμστελδαμο και κατόπιν στην Ουτρέχτη.

Άλλοίμονο! Η μικρή Φρανσίς δεν έπρόκειτο να ξεπεράση την ηλικία των έπτα χρόνων. Πέθανε, ξαφνικά, το 1640, έπειτα από μια σύντομη ασθένεια, στα χέρια του πατέρα της.

Η λύπη του Καρτεσίου για το θάνατο της κόρης του ήταν απερίγραπτη. Δεν μπορούσε πια να σκεφθῆ, ούτε να εργασθῆ. Κι έστρεψε μέρες ολόκληρες ακίνητος, ξαναφέροντας διαρκώς μπροστά του τη μορφή της αγαπημένης του Φρανσίς.

Μια αλλόκοτη ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό του. Αφού είχε χάσει την κόρη του, θάφτανε ένα ομοίωμα της, για να του την θυμίζει πάντα. Αλλ' ένα ομοίωμα ζωντανό σχεδόν, που να μιλάει.

Για την κατασκευή αυτού του αυτομάτου χρειάστηκε πολλά χρόνια. Επέτυχε, τέλος, εκείνο που επιθυμούσε. Κι έδωσε στο δημιουργήμα του το όνομα Φρανσίς.

Ήταν η υπ' αριθ. 2 Φρανσίς.

Ο Καρτέσιος την τοποθέτησε μέσα σ' ένα πολυτελές κιβώτιο, που έμοιαζε σαν φέρετρο και το έπαιρνε πάντα μαζί του.

Το ίδιο έκαμε και όταν έφυγε για τη Σουηδία, όπου τον είχε προσκαλέσει η βασιλισσα Χριστίνα.

Αλλά το φέρετρο είχε κινήσει την περιέργεια του κυβερνήτου του πλοίου με το οποίο ταξίδευε ο φιλόσοφος.

Μια νύχτα, ο άνθρωπος αυτός, έφοδιασμένος με τα απαραίτητα εργαλεία, μπήκε μέσα στην καμπίνα όπου βρισκόταν το φέρετρο και άνοιξε το σκέπασμά του.

Αλλά, ξαφνικά, η Φρανσίς τινάχθηκε πάνω, και άρχισε να τραγουδάει.

Στο πράγμα αυτό δεν υπήρχε κανένα μυστήριο. Ο πλοίαρχος, καθώς ανασήκωσε το σκέπασμα του φερέτρου, είχε πιέσει ένα ελατήριο, που βρισκόταν στο στήθος του αυτομάτου και με τον τρόπο αυτό είχε βάλει σε κίνησι το μηχανισμό του.

Αλλά, μέσα στο ταραγμένο μυαλό του, τα πράγματα παρουσιάστηκαν δόλοτελα διαφορετικά. Νόμιζε πως είχε να κάμει με μια «νεκρή» νε... ο φιλόσοφος συντηρούσε στη ζωή, με μαγικά μέσα.

Ρίχτηκε τότε πάνω στη δυστυχισμένη Φρανσίς και σπρώχνοντάς την με όλη του τη δύναμι, την ανάγκασε να ξαναχωθῆ μέσα στο φέρετρο. Έπειτα το κόρφωσε.

Το βίαιο σπρώξιμο του πλοίαρχου είχε καταστρέψει το μηχανισμό του αυτομάτου, που έβγαζε τώρα έναν υπόκωφο ρόγχο κάτω από το σκέπασμα.

Ο πλοίαρχος, ακούγοντας αυτό το ρόγχο, ένοιωσε το αίμα του να παγώνει στις φλέβες του. Ανέθηκε τότε τρέχοντας στο κατάρτωμα, φώναζε δυο ναύτες και με φωνή που έτρεμε τους μίλησε για το διαβολικό έγραμα που είχαν ιδῆ.

— Σίγουρα θα βουλιάξουμε!

— Και ο Σατανάς θα πάρη τις ψυχές μας! συμπλήρωσεν ο άλλος.

Αποφάσισαν τότε, για να γλυτώσουν από τον κίνδυνο που τους απειλούσε, να ρίξουν το φέρετρο μέσα στη θάλασσα.

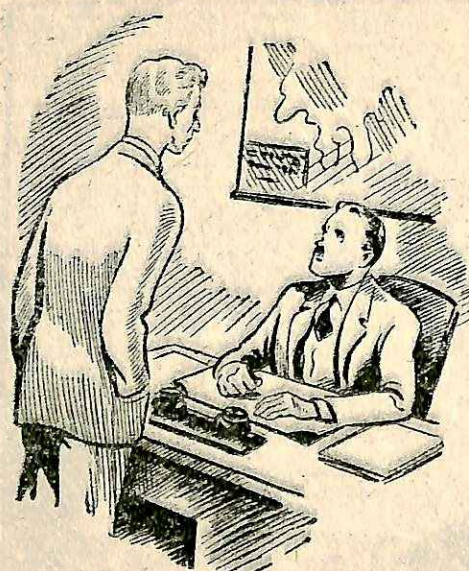
Ο πλοίαρχος και οι δυο ναύτες είχαν αποφασίσει στην αρχή να πετάξουν και τον Καρτέσιο στη θάλασσα. Αλλά το ήρεμο και καλοκάγαθο ύφος του τους έκαμε ν' αλλάξουν απόφασι.

Ο φιλόσοφος πληροφορήθηκε το τραγικό τέλος της δεύτερης Φρανσίς, κατά την άφιξι του πλοίου στη Στοκχόλμη.

Αισθάνθηκε τότε μίαν απέραντη λύπη. Καί, παρ' όλες τις προσπάθειες της βασιλισσας Χριστίνας να τον παρηγορήσει πέθανε σε λίγο σι' Ανάκτορα της Στοκχόλμης.

ΡΟΖΕ ΝΤΟΡΜΠΟΥΑ

— Άφες τα μεγάλα διεθνή προβλήματα και γράψε κάτι για το πυγμαχικό μάτς...

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ της ψυχικής έρευνας...

Δημοσιογραφικές άκμηψεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Διάβασα τώρα τελευταία ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίο του φίλου συναδέλφου κ. Άντ. Χατζηπαστόλου, που τιτλοφορείται «Αι μαντικά τέχνη εις την Έλλάδα και την Ρώμην». Είναι μια αξιόλογη έρευνήτική εργασία που παρουσιάζει πληθώραν ψυχικών φαινομένων και αποκαλύπτει στον ά-ντιστο ανάγνωστη τον ρόλο που έπαιξαν στη ζωή του αρχαίου κόσμου τα Μαντεία, η Μαγεία, τα Μυστήρια, η Αστρολογία κτλ. και την επίδρασή τους στην ψυχική και ή-θική διαμόρφωση του ανθρώπου.

Είχα λόγους να πιστεύω ότι ο Χατζηπα-στόλου θα έγραφε κάποτε αυτό το βι-βλίο ή κάποιο άλλο παραπλήσιο. Και τού-το διότι ο φίλος συναδέλφος, κατά τα πέν-τε ή έξι χρόνια της συνεργασίας του στην «Πατρίδα» μάς μιλούσε συχνά για τις ψυ-χικές έρευνες και προσπαθούσε να μάς μνηστή στα μυστήριά τους με όσην διέθετε επιμονή.

Η αλήθεια είναι πως στο κεφάλαιον αυτό τα γραφεία της «Πατρίδος» μπορούσαν να συναγωνισθούν κάποια έποχά το έπιστημο-νικό σωματείο που διευθύνει ο φίλος κ. Τα-νάγρας. Πλην του Χατζηπαστόλου, βαθύς γνώστης των ψυχικών προβλημάτων ήταν και ο επίσης έκλεκτος συνάδελφος κ. Α. Μ. Στρατηγόπουλος, ο όποιος μάλιστα επί χρόνια δαδκλήρα λογάριζε να επιχειρήσει μια έκστρατεία στο άπρσιτο θίδελ για να μελετήσει επί τόπου όσα πρεσβεύουν σχετικά οι μυστηριώδεις καλδγηροί της μακρινής Άσιατικής περιοχής. Τακτικός έ-πισκέπτης — και έκτακτος συνεργάτης — της «Πατρίδος» ήταν τότε και ο κ. Τανά-γρας καθώς ο σεβαστός φίλος κ. Κ. Με-λός, ένας από τους φανατικώτερους έρευ-νητάς των ψυχικών φαινομένων.

Ετσι λοιπόν, οι συχνές συζητήσεις έ-παιναν στα σχετικά θέματα, δημιουργούσαν κάπου — κάπου την ατμόσφαιρα του μυστη-ριου, που ενδιαφέρει μόν πάντα τους πα-λαιότερους συνεργάτες της έφημερίδος, άλ-λα προκάλυψε... δέος στους νέους.

Αυτής της ψυχολογικής έντυπώσεως έ-γινετο συχνά και πρακτική έκμεταλλευσις. Άφηγήθηκα κάποτε το πώς ένας νεαρός υπάλληλος της «Πατρίδος» είχε κλέψει 300 δραχμές από την τσάντα μιας συναδέλφου κι ύστερα από μια ύποδρατική σκηνοθετη-μένη συζήτηση, στην όποια αναμείχθηκαν ψυχικά φαινόμενα, επιδράσεις μυστηριωδών δυνάμεων, δυνατότητες άμέσως άνακαλύ-ψως του κλέπτη μέσω μέντιουμ διαθέ-τοντας καταπληκτικό ψυχικό δυναμισμό, ο δράστης βέβαιος ότι θ' άνεκαλύπτετο σε λίγο διά... μαγικής παρεμβάσεως έσπεν-

σε να ξαναδώσει τις 300 δραχμές στην τσάν-τα ή όποια σκοπίμως είχε άφεθή μισοα-νοιχτή έπάνω σ' ένα τραπέζι της συντά-ξεως.

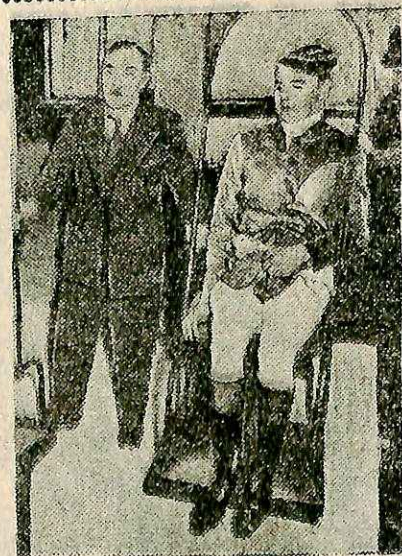
Θα άφηγηθώ σήμερα μίαν άλλη... πρα-κτική έφαρμογή των ψυχικών φαινομένων, της όποιας κύριος σκηνοθέτης ήταν ο Α. Χατζηπαστόλου. Είχε προσληθώ, κατό-πιν έπιμόνου παρακλήσεως σημαίνουσας πολιτικής προσωπικότητας ως δόκιμος συντάκτης της «Πατρίδος», ένας νεαρός φοι-τητής, με πολύ μεγάλες επιδιώξεις, αλλά με ελάχιστες Ικανότητες. Τα πρώτα χειρό-γραφα που μάς έφερε ήταν κάπως περι-ποιημένα — προφανώς λόγω έντέχνου κλο-πής ξένης πνευματικής εργασίας —, αλλά άχρηστα. Άνεφέροντο στις ύψηλες σφαίρες της διεθνούς πολιτικής.

— Άς τα αυτά, του είπα μόλις μου πα-ρέδωσε το βαρυσήμαντο άρθρο του. Άς τα αυτά. Η έφημερίς έχει τους συνεργάτες της που ασχολούνται με τα μεγάλα διεθνή προβλήματα. Έσύ φρόντισε να κάνεις καμ-πανίτσες έπάνω στα θέματα της καθημε-ρινής ζωής.

— Δηλαδή;
— Νά, άντι να γράφεις για το τι πρό-κειται να συμβή στην Άνω Άνατολή, κα-λύτερα είναι να κάνεις αύριο κατά τα έφη-μερήματα μια βόλτα ως τα «Ολύμπια» και να μου γράφεις σε δυο — τρία χειρόγραφα τις έντυπώσεις σου από το πυγμαχικό μάτς.

Ο νεαρός φοιτητής με τις μεγάλες φι-λοδοξίες προσεβλήθη βαρύτατα, αλλά δεν επέμεινε και άνευδώς επί της ανάγκης να δημοσιευθή όπωσδήποτε το άρθρον του. Το άπογευμα της έπομένης έφερε την περί πυγμαχίας άφήγησι, ή όποια όμως από άποψέως ύφους και... έξαρσεως δεν είχε μεγάλη σχέση με την περί Άνω Ά-νατολής άρθρογραφία. Έξ άλλου έκαναν νατόλησ άρθρογραφία. Έξ άλλου έκαναν έντύπωσι, στον αναγνώστη των χειρογρά-φων οι έντυπώσεις άδιακοσμήτως αθρό-ων συντακτικών και όρθογραφικών μαργά-νων. Παρ' όλα αυτά ή καμπάνια διορ-γάνηκε κατά το δυνατόν και δημοσιεύθηκε, για χάρη κυρίως του σημαίνοντος πολι-τικού παράγοντος που είχε υπό την προ-στασία του τον ύποψιο δημοσιογράφο.

Ετσι, από καιρού εις καιρόν, ο νεαρός έφερνε από καμμία καμπανίτσα. Άλλά μια μέρα μου έφερε καμμία δεκαριά χειρόγρα-φα, όπου διεχειρίζετο θαυμάσια ένα φλέ-γον θέμα σχετικό με τους γεωργικούς συ-νεταίρισμους. Πρέπει να όμολογήσω ότι ή-

Ο ΑΛΗ ΧΑΝ ΖΥΓΙΖΕΤΑΙ

Άκριβας όπως ο πατέρας του Άντ Χάν, ο τελευταίος ευδοκίμως της Ρίτας Χάι-νουορβ Άλν Χάν, ευγίνεται. Αυτός ά-μως δεν έχει ως αντίδοτο θησαυρούς από κομμήματα και πολυτιμους λίθους. Φο-ρώντας την στολή του τσάκι ευγίνεται προκείμενος να λάβη μέρος στις κορσές του Σαιν-Καθ. Η Ρίτα Χάινουορβ τονάρρησε πάνω στο άλογο του άναγνώ-ντος της όσα γράματα είχε μαζί της, αλλά στο τέλος έλασαν και οι δυο τεράστια πα-σα, γιατί οι προσδοκίες του διεκδύθησαν.

ταν γερομένο με πλήρη αντίληψη του ζη-τήματος, με ώριμες φράσεις, με λαμπρή τοποθέτηση του θέματος. Τον έξώρκισα να μου πη... έμπιστευτικώς αν το έγραψε ο ίδιος, ή αν παρενεβλήθη ξένο χέρι, ή μάλ-λον ξένο μυαλό.

Με έβεβαίωσε — κατάπληκτος για την τόλη που είχα να άμφιδώλω — ότι ή εργασία ήταν έξ όλοκληρου και άπαικλει-στικά δική του και ότι είναι κατατοπισμέ-νος στα γεωργικά ζητήματα, όσο λίγοι στην Έλλάδα. Κατά κακή του, όμως τύχη πολύ περισσότερο κατατοπισμένος ήταν ο Χατζηπαστόλου, στον όποιον παρέδωσα τα χειρόγραφα, με την παράκλησι να ά-νακαλύψη τον πρώτον ποιήσαντα. Και πραγματικά, μετά δυο μέρες ο Χατζηπα-στόλου — που παρακολουθούσε και το τε-λευταίο γεωργικό φυλλάδιο — μου άπεκα-λυψε ότι το άρθρο αυτό είχε δημοσιευθή πρό καιρού... ένα είδικό γαλλικό περιοδι-κό, και άπλω είχε διασκευασθή «εις τα καθ' ήμάς».

Τότε άκριβώς σκηνοθετήθηκε ή ιστορία των... ψυχικών έρευνών. Έκλήθη ο δρά-στης στο γραφείο μου, μιλήσαμε για διά-φορα ξένα προς την ύπόθεσι θέματα και ο Χατζηπαστόλου άνοιξε με τρόπο συζητή-σι σχετική με τα ψυχικά προβλήματα. Έ-νω μιλούσε, με προσπάθεια έξαρσι, κύττα-ζε κατάματα τον δράστη και σε μια στιγ-μή του είπε ότι άρχισε να μπαίνει στα μυ-στικά της ψυχής του!

— Έκονες, του είπε, κάτι κακό και αί-σθάνεσαι τύψεις. Δεν είσαι έν τάξει με την ψυχή σου. Κάτι βλέπω... Κάτι διαδάζω... Κάτι γαλλικά!

Και άρχισε να άπαγγέλλη φράσεις από το γαλλικό πρωτότυπο του άρθρου.

Μυστήριον είναι πώς συνεκρατήθη ο ύ-ποψιος άρθρογράφος. Μας χαιρέτησε σε λίγο με μεγάλη διακριτικότητα κι έφυγε. Δεν τον θαναείδα έκτοτε. Τυχάρια έμαθα πέρσι ότι βρίσκεται στη Νότιο Άμερική και άσχολεύεται με την πατατοκαλλιέργεια.

Θα είχα ξεχάσει το πορίσματικό αυτό αν δεν διάβασα αυτές τις μέρες το ενδιαφέ-ρον βιβλίο του παλαιού φίλου κ. Α. Χα-τζηπαστόλου «Αι μαντικά τέχνη εις την Έλλάδα και την Ρώμην» και δεν θυμούμυ-να με την εύκαιρία αυτή τα χαιρώμενα άνέκδοτα της δημοσιογραφικής συνεοαν-σίας μάς στην «Πατρίδα».

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ένας «δικασθεστικός» τρόπος αυτε-κτονίας

Ένα πρωί της περασμένης βδομάδας, μια νέα με θυμφο παρουσίαστικό και άρ-κετά καλοντυμένη, χτύπησε το κουδούνι έ-νος διαμερίσματος πολυκατοικίας στο κέν-τρον του Νητροίτ. Οι δυο σύζυγοι Μόργ-καν, που έμεναν εκεί, την άκουσαν να λέη:
— Είμαι άστεγη και κοιμάμαι πότε έ-δώ και πότε εκεί. Το χειρότερο είναι ότι δεν μου δίδεται πολύ συχνά ή εύκαιρία να κά-νω ένα λουτρό. Θα ήταν μεγάλη άναίθεια να σας παρακαλέσω να χρησιμοποίησω για μερικά λεπτά το λουτρό του διαμερίσμα-τός σας;.

Οι σύζυγοι Μόργκαν της άπάντησαν πως ήταν πολύ ευτυχείς γιατί τους δινόταν ή εύκαιρία να την εξυπηρετήσουν.

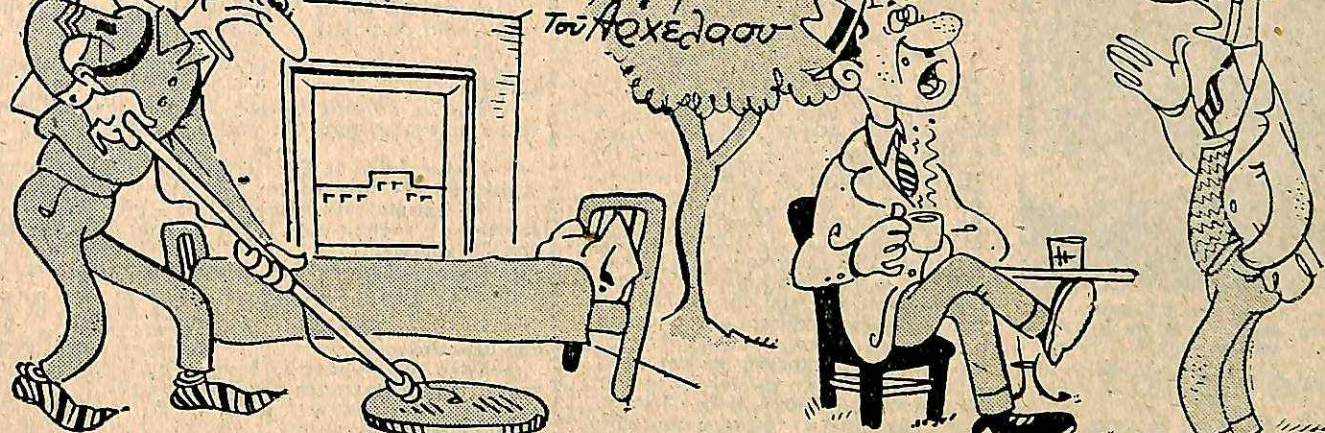
Η άγνωστη κλείστηκε άμέσως μέσα στο λουτρό. Άλλά πέρασε μια ώρα χωρίς να ξαναφάνη. Και, στο μεταξύ, ο διάδρομος είχε πλημμυρίσει από νερά που έδγαιναν κάτω από την πόρτα.

Η κυρία Μόργκαν άποφάσισε τότε να την άνοίξη άλλ' άπιστοχώρησε άμέσως τρομαγμένη. Η άγνωστη βρισκόταν νεκρή στο βάθος του λουτρού. Πάνω στο νηπτήρα βρισκόταν το άκόλουθο σημείωμά:

«Λέγομαι Μάρτζορι Τέκ και μένω στον άριθμ. 17 της όδου της Άνεξαρτησίας. Το πτώμα μου να σταλή εκεί. Είχα πάρει ά-πό καιρού την άπόφασι ν' αυτοκτονήσω, άλλ' άναζητούσα ένα διασκεδαστικό τρόπο. Το να τερματίσω τη ζωή μου μέσα στο δικό μου λουτρό μου φάνηκε πολύ πεσό-Γι' αυτό, άποφάσισα να χτυπήσω την πρώ-τη πόρτα που βρήκα μπροστά μου».

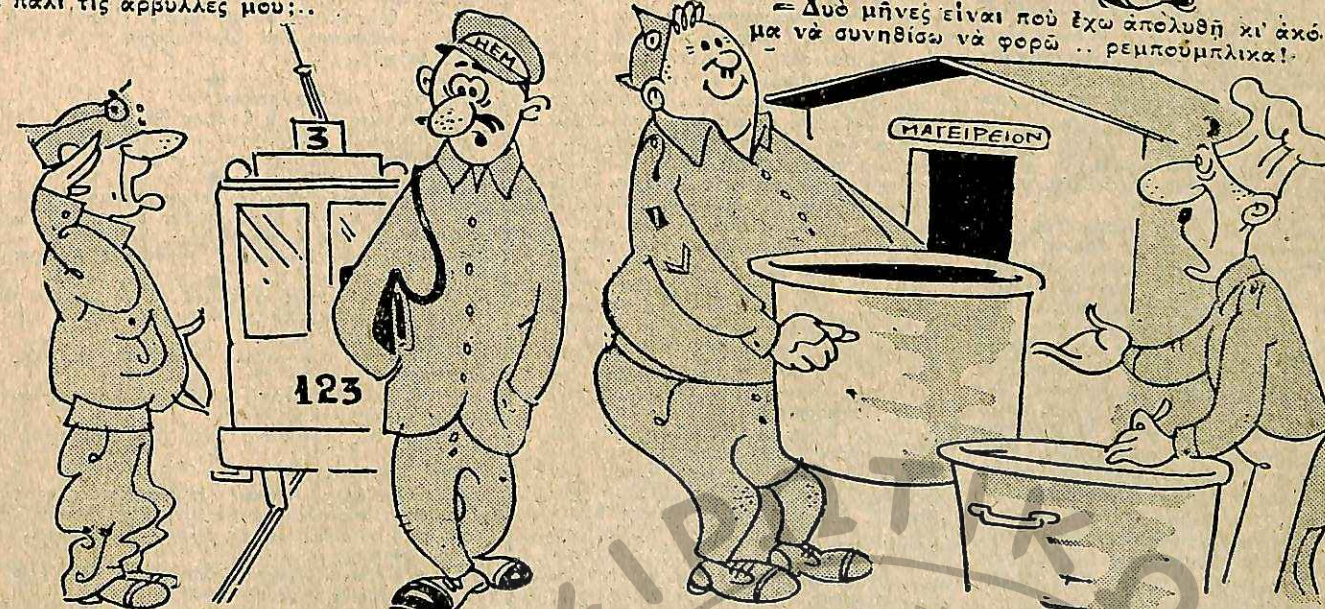
Όπως εξακριβώθηκε, ή Μάρτζορι Τέκ υπέφερε από όξεία νευρασθένεια, που την ώδηγησε, στη μοιραία άπόφασή της.

Τόγμα τ' Αεβύχας

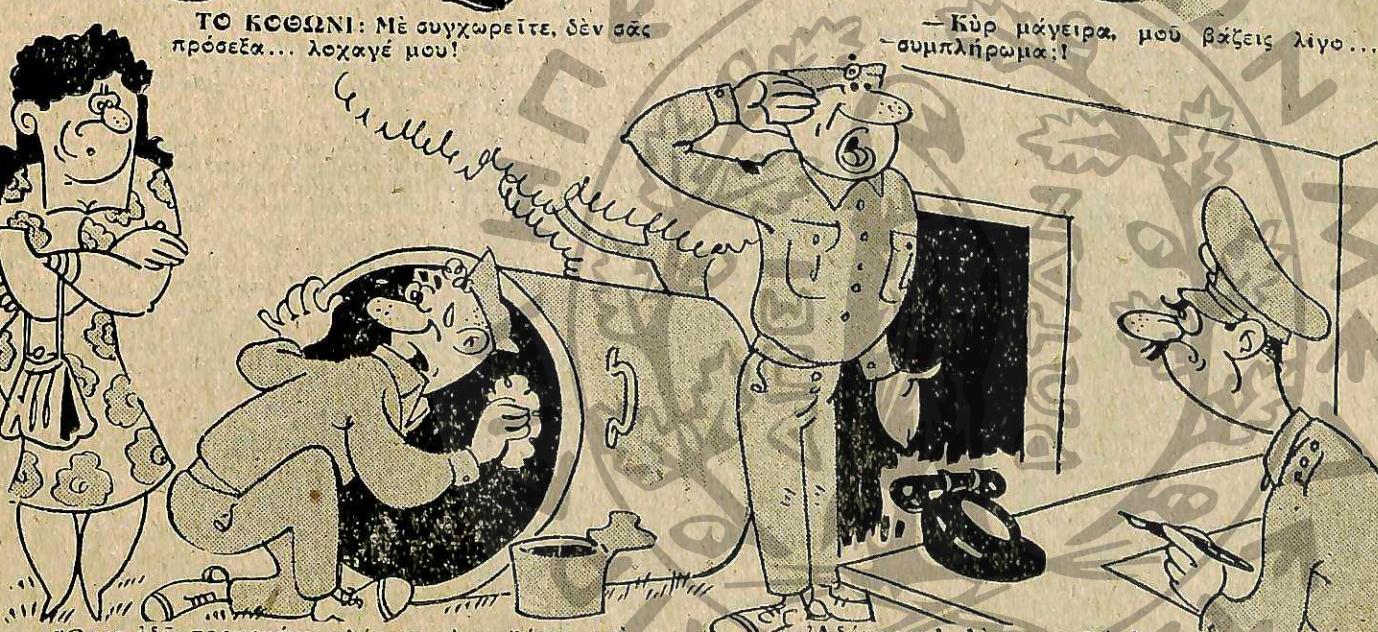
Ο ΝΑΡΚΟΣΥΛΛΕΚΤΗΣ: Μωρέ που διάτανο έβα-λα πάλι τις αβρύλλες μου;.

— Δυο μήνες είναι που έχω άπολυθή κι' άκό-μα να συνθίσω να φορώ... ρεμπουμπλικα!.

ΤΟ ΚΟΘΩΝΙ: Με συγχωρείτε, δεν σας πρόσεξα... λοχαγέ μου!

— Κύρ μάγιστρα, μου βάζεις λίγο... συμπλήρωμα!.

— Όταν έδώ προκομμε πλένεις το καζάνι και στο σπίτι ούτε ποτήρι δεν σκουπίζεις!.

— Άδύνατον! Δεν μπορώ να φυλάσω νυχτερινή βάρδια! Η μαμά μου, δεν μ' αφήνει να... ξενυχτώ!

Ο Κέιν εργάζεται στη βιβλιοθήκη του, ανάμεσα σε αμέτρητα βιβλία κι' άλλα ντοκουμέντα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που τ'α ξέρει όλα

1α «Περίφημα Πρώτα Γεγονότα»

Θα πιστεύετε άσφαλώς ότι ο πρώτος τηλεγράφος κατασκευάστηκε απ' το Μόρος, ή πρώτη ηλεκτρική λάμπα απ' τον Έντισον κι' ή πρώτη γραφομηχανή απ' το Ρέμινγκτον... Κι' όμως, ο Αμερικανός Ζοζέφ Νάτσον Κέιν έχει όλα τα στοιχεία που χρειάζονται για να σας πείση ότι γελιόσθε!

Πραγματικά, ο μεσόκοπος και μικροκαμωμένος αυτός ερευνητής έχει εργασθεί επί 25 χρόνων, ανασκαλεύοντας σκονισμένα αρχεία, βιβλιοθήκες, μουσεία, παλιές εφημερίδες, κλπ., για να ξεσκιρίσει ποιός έχει κάνει ή έχει επινοήσει πρώτος το κάθε τι στον κόσμο! Ανακοινώνει δε σε τακτικές ραδιοφωνικές εκπομπές τα συμπεράσματα των ερευνών του, τα δημοσιεύει σε διάφορα περιοδικά και τα συγκεντρώνει στα βιβλία που, εκδίδει κάθε τόσο με το γενικό τίτλο «Περίφημα Πρώτα Γεγονότα».

Ως τώρα, έχει διαπιστώσει 600.000 γνήσια «πρωτότυπα». Νά μερικά παραδείγματα, παρμένα απ' τα βιβλία του:

«Το πρώτο παγωτό σε χωνάκι κατασκευάστηκε στο Σαίν - Λιούις, το 1904. Η πρώτη μηχανή κατασκευής πούρων εφευρέθηκε απ' τον Όσκαρ Χαμερστάιν στις 27 Φεβρουαρίου 1883. Η πρώτη μονομαχία στην Αμερική έγινε μεταξύ δύο στρατιωτικών στις 18 Ιουνίου 1621...».

Τελευταίως, ο Κέιν αποστόμωσε τρεις καθηγητές της Ιστορίας, παρουσιάζοντας τους αδιαφιλονίκητες αποδείξεις ότι δεν εφευρέ ο Φούλτον το πρώτο ατμόπλοιο, ούτε κι' ο Ρέμινγκτον η γραφομηχανή.

Ο «διευθυντής ερευνών» ενός μεγάλου στούντιο του Χόλλυγουντ βεβαιώνει ότι οι πηγές απ' όπου παίρνει τα στοιχεία για την ιστορική ακρίβεια των φιλμ, είναι οι έξι, κατά σειράν σπουδαιότητας: το έργο του Κέιν, ή «Αγία Γραφή κι' ο Σαίξπηρ».

Πρό ολίγου καιρού, σταμάτησε το γύρισμα μιας ταινίας αξίας 1.000.000 δολλαρίων, ως ότου ερωτηθή τηλεφωνικά ο Κέιν πότε εμφανίστηκε στην Αμερική ή πρώτη ομπρέλλα. Ο Κέιν απάντησε ότι οι Αμερικανοί αγνοούσαν την ομπρέλλα ως το 1772. Χρειάστηκε λοιπόν ν' αλλάξει ριζικά μια ολοκληρω σκηνή του φιλμ, για να προσαρμοσθή στην ιστορική πραγματικότητα.

Προκειμένου να κάνει ευσυνείδητα τη δουλειά του, ο Κέιν δεν λογαριάζει κόπους, ούτε έξοδα. Όταν π.χ. κάποιος αναγνώστης του τον ρωτήσει ποιός εφευρέ την πρώτη βελόνα ραπτομηχανής, χρειάστηκε 6 μήνες και έδωσε 1.000 δολάρια, για να μπορέση να δώση τη σωστή απάντηση. Το μοναδικό στοιχείο που είχε, ήταν μια διαφήμιση για τέτοιες βελόνες, δημοσιευμένη από κάποιο Ουώλτερ Χούντ σ' ένα φύλλο ειδικού περιοδικού του 1870.

Εφαξε στα αρχεία του γραφείου προνομίων ευρεσιτεχνίας, αλλά δεν εύρηκε το όνομα του Χούντ. Συμβουλευθήκε τότε 800 όδηγους διαφόρων πόλεων και συνέταξε ένα κατάλογο 5.000 ατόμων μ' αυτό το επίθετο. Έγραψε έπειτα σ' όλους αυτούς, ρωτώντας τους αν ήταν συγγενείς με τον εφευρέτη Ουώλτερ Χούντ. Μόλις έλαβε μια ικανοποιητική απάντηση απ' τη μικρή πόλη Λόου-βιλ, πήγε άμέσως εκεί. Κι' εφάξε στο νεκροταφείο του τόπου, ως που βρήκε μια ταφόπλακα με το όνομα του Χούντ. Ένας στενοκέφαλος αστυνομικός, βλέποντάς τον να σκαλίζει τους τάφους, τον συνέλαβε για «εισροσουλία». Αλλά ο Κέιν πλήρωσε πολύ ευχαρίστως το πρόστιμο που του επέβαλαν, γιατί είχε την ανέλπιστη τύχη ν' ανακαλύψη στα αρχεία του δικαστηρίου βετικά στοιχεία για την εφεύρεση του Χούντ.

Άλλοτε πάλι, ο Κέιν προκάλεσε θύελλα διαμαρτυριών, γιατί υπεστήριξε ότι ο πατέρας του αεροπλανού ήταν ο Τσαρλς Ουάιτχεντ, που έκαμε μια πτήση 2½ χρόνων περίπου πριν απ' τους αδελφούς Ράιτ. Έκατοντάδες Αμερικανοί του γράφουν αποκαλώντας τον ψεύτη. Τότε ο Κέιν έκαλώντας όλους αυτούς φωτοτυπικές αφηγήσεων των εφημερίδων της εποχής εκείνης (Αύγουστος του 1901), καθώς και έγγραφων περιγραφών από αυτόπτες μάρτυρες. Αυτή ή δουλειά του κόστισε αρκετές εκατοντάδες δολάρια, διέσωσε όμως το γόητρο και τη φήμη του.

Επανελημμένες διάφορες έπιχειρήσεις προσπάθησαν να δωροδοκήσουν τον Κέιν, για να γράψη ότι αυτές παρουσίασαν πρώτες ένα ωριμένο προϊόν. Εκείνος όμως δεν δέχθηκε ποτέ. Όταν ωστόσο βεβαιώθη ότι είχε πραγματικά πατέρας μιας εφευρέσεως ο άνθρωπος που αποτίεινται σ' αυτόν, δέχεται να τον εξυπηρετήση και να τον αναφέρει στις δημοσιεύσεις του ή στις ραδιοφωνικές εκπομπές του. Καλοπληρώνεται δε πάντοτε γι' αυτό, μεμονωτό ή ο κόπος που καταβάλλει είναι συνήθως ελάχιστος. Έτσι, κερδίζει σήμερα περίπου 25.000 δολάρια το χρόνο.

Δέχεται επίσης ακριβά δώρα από διάφορα πρόσωπα που ωφελήθηκαν απ' τις ανακαλύψεις του. Όταν π.χ. βρήκε κάποτε τον εφευρέτη ενός συνηθισμένου μαγειρικού σκεύους, έπιασε να εισπράττη ανέλιτιστα δικαιώματα, κι' απέδειξε την ευγνωμοσύνη του στον Κέιν χορίζοντάς του ένα θαυμάσιο αυτοκίνητο Μπούικ.

Σε μια άλλη όμως περίπτωση, συνέβη το αντίθετο: Ένας «εφευρέτης» αυτοκτονήσε, γιατί έπαψε να εισπράττη δικαιώματα, απ' ότου ο Κέιν ανέκαλυψε ότι ήταν άλλος ο πραγματικός πατέρας αυτής της εφευρέσεως!

Μια μόνο φορά έκαμε λάθος ο Κέιν: όταν ξεγελάστηκε απ' το περιεχόμενο ενός παλιού βιβλίου κι' έγραψε ότι ο πρώτος που είχε εισαγάγει τη χρήση της μπανιέρας στην Αμερική, ήταν κάποιος Άνταμ Τόμπσον. Αργότερα, ανακάλυψε ότι ή αδήγησις αυτή του βιβλίου ήταν φανταστική κι' ότι ή πρώτη μπανιέρα κατασκευάστηκε απ' το Βενιαμίν Φραγκλίν, από τζιγκό, με σχήμα παπουτσιού.

Χιούμορ

Γκάφα

Μια παχειά κυρία ανεβαίνει πάνω στην αυτόματη ζυγαριά, κυττάζει τον δείκτη και λέει στο συνοδό της:

— Εξήντα κιλά; Περίεργο! Νόμιζα ότι ζυγίζω λιγώτερο...

— Ξερετε, άπαντά εκείνος, ίσως ή ζυγαριά αυτή να μη δείχνη το βάρος, αλλά τα χρονία!...

— Πόσων έτών με κάνετε; ρωτάει μια φιλόρεσκη κυρία κάποιον γνωστό της.

— Το χρώμα του προσώπου σας σας δείχνει 18 χρόνων, οι τρόποι σας 17, ο τρόπος της σκέψεώς σας 20 χρόνων...

— Πόσων χρόνων είμαι λοιπόν πραγματικώς;

— Κάνετε μόνη σας τήν... πρόσθεσι!...

— Με ποιά δικαίωμα με φιλήσατε κύριε;... Είσθε θρασυάτσος!...

— Καλά, μη θυμώνετε, δεσποινίς... Δώστε μου πίσω το φιλι και κανονίζονται όλα!...

Στο δικαστήριο:

— Κατηγορείσαι ότι χτύπησες την πεθερά σου μ' ένα σιδερένιο πιάτο στο κεφάλι...

— Τι θέλατε να κάνω, κύριε Πρόεδρε; Είμαστε φτωχοί άνθρωποι και δεν έχουμε σεργίτσια από πορσελάνη!...

Μεταξύ δημοσιογράφων:

— Πώς πηγαίνει ή έφημερίδα σας;

— Περίφημα. Πουλιέται σαν το ψωμί!

— Αλήθεια; Πόσο ή όκιά;...

— Τι θα προτιμούσε, άντρουλή μου, ν' αγοράσω ένα γούνινο παλτό ή μόνον ένα καπέλλο;

— Φυσικά, ένα καπέλλο!

— Έ λοιπόν, ήσυχάζε: Αγόρασα το καπέλλο.

Η κυρία - Μαρία, ο φόβος κι' ο τρόμος της γειτονιάς για το κουτσουμπολιό της, έχασε τον άντρα της πρό ολίγων ημερών.

— Υπέφερε από καιρό ο μακαρίτης; τή ρωτάει κάποιος.

Κι' εκείνη απαντάει, χωρίς να καταλαβαίνει τη σημασία αυτού που λέει:

— Ναι, απ' τον καιρό που τον γνώρισα!

Στο ιπποδρόμιο.

Α. κ λ ο ο υ ν.—Μπά! Η παράσταση τελείωσε, κι' όμως ο θηριοδαμστής μας έξακολουθεί να μέρνι μέσα στο κλουδί με τ' άγρια λιοντάρια! Γιατί; Τι τον έπιασε;

Β. κ λ ο ο υ ν.—Δεν τολμάει να βγ ή έξω, γιατί τον κυνηγάει ή γυναίκα του!

Ο γιατρός ρωτάει τη γυναίκα του άρρώστου:

— Δεν μου λέτε, ο σύζυγός σας είχε σήμερα στιγμές πνευματικής διαφυγής;

— Μάλιστα. Άρνήθηκε να πάρη τα φάρμακα που διατάξατε!

— Είσαι ευχαριστημένος, Κώστα, απ' τον καινούργιο γιατρό που σου συνέστησα;

— Απολύτως ευχαριστημένος! Από τότε που με κουράρει, ή κατάστασί μου... δεν έχειροτέρεψε καθόλου!

Ο νεοσύλλεκτος.—Κύρ έπιλοχία, ήρθα να σας παρακαλέσω να μου δώσετε μια είκοσιτετράωρο άδεια...

Ο έπιλοχίας.—Τί να τήν κάνης;

Ο νεοσύλλεκτος.—Πέθανε ή άδελφή μου...

Ο έπιλοχίας.—Καλά, πηγαίνε... Κύτταξε όμως να μίν επαναληφθή αυτό.

Η σκηνή στο κυνήγι:

Ο φίλος μας ο γιατρός δεν έσκότωσε τίποτε άκόμη...

— Δεν βρίσκεται, βλέπεις, στο στοιχείο του...

— Μου σώσατε τη ζωή, γιατρέ. Ποτέ δεν θα έχασω τί σας όφείλω.

— Πεντακόσιες χιλιάδες δραχμές!

Ο ύποψήφιος γ α μ π ρ ό ς: Θα μου δώσετε λοιπόν το χέρι της κόρης σας;

Ο πεθερός: Ναι, άλλα... δίχως τίποτα μέσα!

Η Κινέζα στορ Λίλυ Πέε.

ΒΕΝΤΕΤΙΕΣ με λοξά μάτια

Ο κινηματογράφος στην "Ανω Ανατολή"

Ο πόλεμος δεν μετέβαλε μόνον την πολιτική και κοινωνική συγκρότηση των χωρών της "Ανω Ανατολής". Είχε ακόμα αξιοσημείωτη επίδραση στις συνήθειες και γενικότερα στον τρόπο της ζωής των ασιατικών λαών.

Χαρακτηριστική απόδειξι αυτής της επίδρασεως αποτελεί ή διάδοσις που έχει σήμερα ο κινηματογράφος μεταξύ όλων των ασιατικών λαών. Πριν από το 1940, αν εξαιρέσωμε την Ιαπωνία και μερικές περιοχές της ασιατικής Ρωσίας, ο κινηματογράφος ήταν άγνωστος σχεδόν στις υπόλοιπες χώρες της Ασίας. Αλλά σήμερα δεν συμβαίνει το ίδιο. Σύμφωνα με μια πρόσφατη στατιστική, οι κινηματογράφοι που λειτουργούν στην Ασία ανέρχονται σε 6725 και καταμενόμενοι κατά χώρες ως εξής: Ασιατική Ρωσία 2.000, Ιαπωνία 1.500, Κίνα 275, Φιλιππίνες 250, Όλανδικές Ινδίες 160, Ινδοκίνα, Σιάμ και Μαλαισία ανά 100, Ιράν 80, Ιράκ 60 και 100 άκόμη σε διάφορες άλλες περιοχές. Μεγάλοι κινηματογραφικοί οργανισμοί λειτουργούν, έξ άλλου, στη Σαγκάη, στη Βομβάη, στην Καλκούτα, στο Χόγκ Κόγκ, στη Βατσία, στη Μανίλα και στη Σιγκαπούρη.

Οι οργανισμοί αυτοί δεν άσχολούνται μόνο με τη διάδοσι του κινηματογράφου στις χώρες της Ασίας, αλλά περισσότερο και κυρίως με τη δημιουργία μιας ίθαγενοϋς τέχνης και τήν αναήτησι ταλέντων μεταξύ του ίθαγενοϋς πληθυσμού. Ο πόλεμος, δυστυχώς, που μαίνεται σήμερα στην Ασία, καθυστέρησε την πραγματοποίηση αυτών των σχεδίων.

Μια από τις Κινέζες ήθοποιους, που άποχτησαν παγκόσμια φήμη στο παρελθόν ήταν ή άπαράμιλλη Άνω Μαίη Βόνγκ, που είχε γεννηθή το 1907 στο Χόλλυγουντ από πατέρα Κινέζο και μητέρα Αμερικανίδα.

Η σύγχρονη Κίνα έχει να επιδείξη επίσης μερικές βεντετες πρώτου μεγέθους. Μεταξύ αυτών μια ξεχωριστή θέσι κατέχει ή Λίλυ Πέε, που είχε αναδείχθ ή άλλοτε νικήτρια σ' ένα

βιογωνισμό καλλονής στη Σαγκάη. Έκτοτε άφοσιώθηκε στον κινηματογράφο και θεωρείται σήμερα σαν ο αντιπροσωπευτικος τύπος της Κινέζας ήθοποιού.

Η Λίλυ Πέε, έπειτα από τήν τραγωδία που έσπασε στην πατρίδα της, κατέφυγε στο Χόλλυγουντ. Έκεί βρίσκονται έπίσης οι διευθυνταί και το προσωπικό της κινηματογραφικής εταιρίας της Σαγκάης, που ήσχολείτο κυρίως με τήν παραγωγή ταινιών κινεζικού χρώματος.

Μια άλλη διάσημη Κινέζα ήθοποιός είναι ή Τσο Γίε Μάν, που είχε άποκλήθ ή «Μαίρη Πικφόρντ της Κίνας». Ο σύζυγός της Λιούν Κάν είναι ο μεγαλύτερος παραγωγός κινηματογραφικών ταινιών της Κίνας. Οι δύο σύζυγοι πήγαν τελευταία στην Αμερική, όπου πρόκειται να γυρίσουν δύο ταινίες κινεζικής υποθέσεως. Το γύρισμα θα γίνη στα στούντιο του Χόλλυγουντ ή του Άγιου Φραγκίσκου. Το έμφυχο υλικό που ή απαιτηθή γι' αυτές τις ταινίες, θα στρατολογήθ ή μεταξύ των Κινέζων που βρίσκονται στην Αμερική.

Αλλά και ή Ιαπωνία έχει κι' αυτή τις βεντετες της. Ξεχωριστή θέσι άναίμεσα σ' αυτές κατέχει ή χαριτωμένη Τακαμίνε Χιντέκο, που έχει άποκλήθ ή «Σίρλεϋ Τέμπλ της Ανατολής». Η Γιαπωνέζα ντίβα είναι σήμερα είκοσι χρόνων και παίζει με τήν ίδια εύκολία έργα ιαπωνικού χαρακτήρος, καθώς και έργα με δυτικό χρώμα.

Στις Ινδίες, ή υποδεέστερη μοίρα, όπου βρίσκεται οι γυναίκες, είχε έμποδίσει ως τώρα τήν ανάπτυξη της έδδομης τέχνης. Τελευταία, όμως, μια νέα άπο ήγεμονική οικογένεια, ή πριγκήπισσα Ράι Κομάρι, πήγε στην Αμερική για να μελετήση τους τρόπους δημιουργίας έδος καθαρά ινδικού κινηματογράφου. Ινδικές εταιρίες παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών βρίσκονται, έξ άλλου, σήμερα στην Καλκούτα και τη Βομβάη.

Έτσι ή έδδομη τέχνη κατακτά διαρκώς έδδαος στις χώρες της Ασίας. Η ανάπτυξη της στην Κίνα, τις Ινδίες ή τήν Ιαπωνία, θα μας δώση, χωρίς αμφιβολία, το γνήσιο χρώμα της "Ανω Ανατολής, πράγμα που δεν συμβαίνει σήμερα όταν σκηνοθέτες και ήθοποιοί της Ασίας καταπιάνονται με άνατολίτικα θέματα. Απ' αυτή τήν άποψη, ή συμβολή των Ασιατικών σκηνοθετών και καλλιτεχνών θα είναι εξαιρετικής σημασίας.

Τά «χρυσόψαχα»

Η Όλβια ντε Χαβίλλαντ πρόκειται να γίνη υπέρα των πρόσχη Αύγουστο. Άντρας της είναι ο σιγγραφείς Μάρκος Γκούντρινχ. 18 χρόνια μεγαλύτερός της. Η Πολέτ Γκοντάρ, που κάβεται σε μια βίλλα άπέναντί από τη δική τους, τους έχει άνομάσει «χρυσόψαχα», γιατί έχουν τη συνήθεια να μίν κλείνουν ποτέ τα παντζούρια των παραθύρων και ή ήθοποιός σκανδαλίζεται βλέποντάς τους ν' άγκαλιάζονται και να φιλιούνται... μπροστά στα μάτια της. Οι δύο σύζυγοι άποτελούν ένα από τα πιο εύτυχημένα άντρώγυνα του Χόλλυγουντ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Το ψυγείο

Σας είχα διηγηθ ή νομίζω — δεν είναι δά και πολυς καιρός — για έναν κολλιτσίδα που μου είχε κολλήσει για να του τελειώσω, σώνει και καλά, μια υποθέσι του, με τις σπουδαίες γνωριμιές που είχα. Τέλος πάντων γλύτωσα από δαύτον και το πως γλύτωσα πρέπει να το θυμόσαστε, αγαπητοί μου κύριοι και κυρίες, γιατί κάθε τι που σας διηγούμαι πρέπει να το θυμόσαστε. Αυτό δείχνει καλή άνατροφή. Αλλά δεν είναι αυτό το σημερινό μας θέμα. Διηλώθ ή σημερινό μας θέμα είναι περίπου το ίδιο, αλλά χωρίς να είναι αυτό. Είναι κάτι άλλο. Είναι ο κ. Κολλιτσίδας νομμερο δύο, ένα αντιπαθητικό μούτρο, το όποιον και βρίσκομαι στη θλιτερή θέσι να σας παρουσιάσω.

Κοντός, παχουλός, με μάγουλα που γυαλίζουν σαν να τάχε περάσει με λούστρο, με μικρή ρεπουμπλικίτσα στο κεφάλι. Και δλέμμα γλυκερό, που μου θυμίζει μουρουνόλαδο. Μου παρουσιάστηκε, έβγαλε τή στενή ρεπουμπλικίτσα καίμου συστήθηκε:

— Ιωνάς Φορφής.

— Χαίρω πολύ.

Ένα τέτοιο όνομα ποτέ δεν μπορεί να προηγήν ή κάτι καλό. Το κατάλαβα άμέσως, άπο προάσθημα.

— Στάς διαταγές σας!

— Ό! Δεν πρόκειται για διαταγές, κύριε Βασιλάκη. Πρόκειται για μια παράκλησι που έρχομαι να σας υποβάλω, κατά σύστασιν του κοινού μας φίλου κυρίου Φρίξου Λεμονή. Με τον κύριο Λεμονή ξερετε, συνδεόμεθα στενοτάτα, καθότι, ξερετε, παλαιοί συμβαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Καλώς να το δεχθήτε. Ναι, αλλά πώς να το δεχθώ; Το ηλεκτρικό ψυγείο στοιχίζει έκατό δολάρια. Τώρα όμως το κράτος έχει δάσει μεγάλο φόρο εισαγωγής. Μου ζητάνε, κύριε Βασιλάκη, άλλα έκατό δολάρια στο τελωνείο, δηλαδή δύο εκατομμύρια — φαντασθήτε. Κι' εγώ άδυνατώ να τα πληρώσω, καθότι πτωχός διαπολιστής.

— Και πρέπει να το πληρώσω εγώ;

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

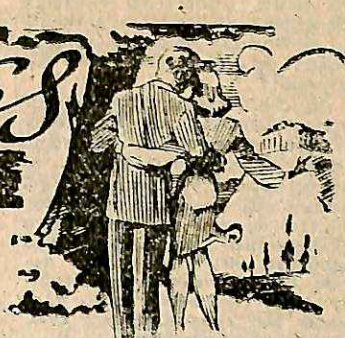
— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Δεν το ξερω, αλλά δεν έχει σημασία.

— Ο Φρίξος, ξερετε, σας έχει μεγάλη εκτίμηση. Και μάλιστα του είπα τήν υποθέσι μου, που είπατε: Θα σε στείλω στο φίλο μου το Βασιλάκη. Αυτός θα σου τελειώση τή δουλειά, καθότι έχει σπουδαίες γνωριμιές και ως εκ τούτου έχει τά μέσα. Του λέω, να μη γίνω βάρος του ανθρώπου, καθότι δεν έχω τήν τιμή να τον γνωρίζω. Και μου λέει, λοιπόν, ο Φρίξος, ε-α σε στέλνω εγώ σε κάποιο πρόστιμο, ξερω που σε στέλνω και να πηγαίνης με όλο το βάρος. Και, λοιπόν, ήρθα με όλο το βάρος.

— ... Και τί θέλετε;

— Πρόκειται για ένα ψυγείο. Έγώ, κύριε Βασιλάκη, είμαι φτωχός διαπολιστής, καθότι ή τύχη δεν με βοήθησε να αναδειχθώ. Έχω έναν εξαδέλφο στην Αμερική κι' αυτός, καθότι θέλει να μου φανή χρήσιμος, μου στέλνει ένα ηλεκτρικό ψυγείο.

— Καλώς να το δεχθήτε.

— Ναι, αλλά πώς να το δεχθώ; Το ηλεκτρικό ψυγείο στοιχίζει έκατό δολάρια. Τώρα όμως το κράτος έχει δάσει μεγάλο φόρο εισαγωγής. Μου ζητάνε, κύριε Βασιλάκη, άλλα έκατό δολάρια στο τελωνείο, δηλαδή δύο εκατομμύρια — φαντασθήτε. Κι' εγώ άδυνατώ να τα πληρώσω, καθότι πτωχός διαπολιστής.

— Και πρέπει να το πληρώσω εγώ;

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

— Όχι βέβαια, αυτό δά μας έλειπε. Αλλά άμα έην κανείς μαθηταί.

τά μέσα, μπορεί να γλυτώσει το φόρο.

— Νομίζω πως δεν μπορεί, καθώς οι νόμοι είναι πολύ αυστηροί!

— Άμα έχει κανείς τα μέσα... Ξέρω τι σας λέω, καθώς ένα γνωστό μου πρόσωπο έβγαλε δύο. Εσείς έχετε τα μέσα, γνωρίζετε κόσμο και κοσμάκη και μπορείτε να το πετύχετε. Τι είναι για σας; Ένα τηλεφώνημα θα κάνετε, μια κουβέντα θα πείτε και το ψυγείο θα το παραλάβω ελεύθερο. Δεν είναι άμαρτία να πληρώσω δύο εκατομμύρια. Εγώ, πτωχός διοικητής!

— Δεν ξέρω τόσο κόσμο, κύριε Ίωνα Φριφρή.

— Δεν είναι δυνατόν, κύριε Βασιλάκη. Ο Φρίξος μου είπε πως φτάνει να κουνήσετε το μικρό σας δαχτυλάκι και η υπόθεσις είναι τελειωμένη. Καθότι...

Μια ώρα βασανίζονταν ο Ίωνας Φριφρής να με πείσει πως έχω τα μέσα και μια ώρα έχω να τον κάνω να παραδεχθεί πως δεν τα έχω. Ανθρώποι εμπειρικοί έβγαίνουν στο γραφείο, ούτως που να το κουνήση. Λες και είχε κολλήσει με φαρμάκωλα στην καρέκλα. Μου τηλεφώνησαν να πάω κάπου. Σηκώθηκα.

— Εγώ, κύριε Φριφρή, είπα, δεν μπορώ να σας βοηθήσω. Δεν έχω τα μέσα. Κι' επειδή έχω δουλειά, χαιρέτε.

— Έφυγα και τον άφησα εκεί. Όταν γύρισα σε μιάμιση ώρα, τον ξαναβρήκα.

— Ακούστε με, κύριε Βασιλάκη. Καθότι...

Το μεσημέρι με συνάντησε ως τη στάση του τραμ. Πήδησα και τον άφησα. Πιστεύω πως γλύτωσα. Την άλλη μέρα το πρωί, να τος πάλι στο γραφείο.

— Καλημέρα, κύριε Βασιλάκη. Σας έφερα κι' αυτά τα γαρύφαλλα από τη γλάστρα μου.

— Εύχαριστώ. Άλλα αν είνε για το ψυγείο...

— Ακούστε με, κύριε Βασιλάκη. Πάρτε το ζεστό το ζήτημα.

Με πιλάτουμε μια ώρα πάλι. Στο τέλος, για να τον ξεφορτωθώ, του έδωσα μια υπόσχεση. Πέραστε μεθυρία, πάω ιδω. Αυτό ήταν:

— Φεύγω ήσυχος. Τώρα που το πήρατε ζεστό το ζήτημα, είμαι βέβαιος πως η δουλειά μας θα γίνει. Τα σέβη μου.

Δεν γίνονταν αλλιώς. Πήγα ρ' ένα φίλο μου, στο Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας. Ούτε για άσπετο. Το ψυγείο δεν έδινε αν δεν πληρώνονταν οι δασμοί, ο κόσμος να χαλάσει. Κι' όταν μου ξαναρθε ο κύριος Ίωνας Φριφρής, του τόπα:

— Κύριε Ίωνα Φριφρή, δυστυχώς δεν γίνεται η δουλειά μας. Ο φόρος πρέπει να πληρωθεί!

— Αχ, κύριε Βασιλάκη, δεν το πήρατε ζεστό το ζήτημα. — Το πήρα, κύριε Φριφρή. Καθότι μόλις προ ενός τετάρτου ήρθα από το υπουργείο Εθνικής Οικονομίας. Μου τόκοψαν. Χωρίς φόρο, ψυγείο δεν δαίνε!

— Δεν αμφιβάλω ποσώς στους λόγους σας. Άλλα αυτό το πρόσωπο που είδατε, μπορεί να μην ξέρη. Πρέπει να δώρη το κουμπί. Καθότι σε κάθε υπόθεσι, όλο το πόν είναι να δώρη το κουμπί. Έχτες α-

κρίβως τόλεγα του Φρίξου και ο Φρίξος μου είπε: Μην ανησυχής κι' ο κύριος Καδούρης θα δώρη το κουμπί. Πρέπει να επιμένετε κύριε Βασιλάκη. Καθότι ο επιμένων νικά!

Μουρχόταν να τον διαγκώσω. — Κύριε Ίωνα Φριφρή, φώναξα, δεν γίνεται, τελείωσε. Πάρτε το απόφασι.

Χαμογέλασε γλυκόπικρα και είπε:

— Φεύγω τώρα, καθότι είσαστε εκνευρισμένος. Άλλα γίνεται! Άμα θέλετε εσείς, γίνεται!

— Δεν γίνεται! Φώναξα πιο δυνατά και τα μάτια μου είχαν πεταχθεί έξω. Πηγαίνετε σας παρακαλώ! Πηγαίνετε!

Έφυγε σαν βρεγμένη γάτα. Άνακουφίστηκα. Και ήμουν βέβαιος πως είχε ξεκουμπιστεί οριστικώς. Τι ανόητη αυτοπάτη! Το θράδυ που έτρωγα στο ρεστωράν, αισθανόμην έναν άνθρωπο να καθεται σιωπηλά δίπλα μου. Χωρίς να σηκώσω τα μάτια μου από το πιάτο, κατάλαβα πως ήταν αυτός — ο Ίωνας Φριφρής. Δέκα λεπτά της ώρας είχα χωμένο το μούτρο μου στο πιάτο, για να' άποψύγω να τόν δω. Σε μια στιγμή το σήκωσα. Και αντικρύζω το γυαλιστερό μούτρο του Ίωνα, να μου χαμογελά.

— Μπορώ να σας προσφέρω μια μπυρίτσα;

— Όχι. Δεν μπορείτε!

— Τό ψητό τραβάει τη μπυρίτσα, ξέρετε.

Παράτησα το πηρούνι:

— Δεν μου λές, κύριε Ίωνα, του λέω. Που έμαθες ότι τρώω εδώ;

— Αί... δεν ήταν δύσκολο να το μάθω.

— Και τί θέλεις τώρα;

— Για κείνο το ψυγείο...

Τί θα γίνει;

— Τίποτα. Δεν τα είπαμε; Άσε με τώρα να ευχαριστηθώ το φαί μου. Σε παρακαλώ επί τέλους.

— Δεν θέλετε να εξυπηρετήσετε έναν πτωχό διοικητή, κύριε Βασιλάκη.

— Φεύγεις ή όχι;

Σηκώθηκε κι' έφυγε, καθότι είχα αρπάξει το μαχαίρι. Μαύρο φαί έκανα εκείνο το θράδυ. Πήρα άμέσως στο τηλεφώνω το Φρίξο και του ζήτησα εξήγησις. Από που κι' ως που μουστειλες αυτή τη βδέλλα; Με ξέρεις να βγάω ψυγεία τζάμπα; Όχι δεν με ήξερε για τέτοιο. Μου τον έστειλε, μήπως και μπορούσα να του φανώ χρήσιμος. Άς του τόκοβα, να τελειώνη. Μά ελπίζω να μην ξαναρθε. Λίγο ακόμα και θα τον έσφαζα!

Όχτώ το πρωί βγήκα από το σπίτι μου και το πρώτο πράμα που είδαν τα μάτια μου ήταν το γυαλιστερό μούτρο. Δεν μου μίλησε άμέσως. Έβγαλε τη στενή ρεπουμπλικανική με χαϊρέτση. Τον αγνόησα και τράβηξα για τη στάση του τραμ. Ένοιωθα πως μ' ακολουθούσε. Το βόρος της παρουσίας του με πίεζε σαν δράκος. Ανέβηκα στο τραμ. Κι' όταν έβγαλα για να πληρώσω το εισιτήριό μου, ο εισπράκτορας μου λείει:

— Έβγαλε ο κύριος για σας!

Και μουδίζει τον Ίωνα Φριφρή. Από που στο διάβολο είχε ανέβει κι' είχε περάσει πρώτος, χωρίς να τον πιάω!

Είδησι; Τον άτιμο!... Μου χάλασε το κέφι για όλη την ημέρα. Στενοχωρημένος, άνοιξα το πακέτο μου και πήρα το γιγάρο. Πριν προφτάσω να δγαλώ τον αναπτήρα μου, ένα αναμμένο σπρίτο ήταν μπροστά στο στόμα μου.

— Τι θέλεις, χριστιανέ μου, και με πιλάτευσες έτσι;

— Έπηρε ύφος δαρμένου σκυλιού.

— Κύριε Βασιλάκη, το αντιλαμβάνομαι ότι σας γίνονται ενοχλητικώς. Άλλα δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Καθότι ξέρω ότι μόνο εσείς μπορείτε να μου βγάλετε το ψυγείο. Φτάνει να παρτε ζεστό το ζήτημα. Φροντίστε, κύριε Βασιλάκη, και θα σας είμαι ευγνώμων διά βίου.

— Δεν μπορώ ανθρώπε μου, κατάλαβε το!

— Άμα θέλετε σείς...

— Άντε στο καλό πρωί πρωί. Άντε ανθρώπε μου και μουχίς πρέρει το σπκοτι... ίου να παρη ο διαολος και σε νανε και τον ξασεφο σου και το ψυγείο σου!

Τον άφησα στο πεζοδρόμιο.

Η άλλη μερα πέρασε λευκή.

Επί τέλους, είπα, το πήρε απόφασι ο Ίωνας και τουσσε για άλλη κατευθυνσι. Τη δεύτερη μερα όμως ελαβα ένα γράμμα. Με παρακαλούσε, με ικέτευε, με εξώριζε. Γούσια.

Ακόμα μια μερα λευκή. Και την τέταρτη, όταν πήγα στο σπίτι μου, βλέπω μια χιλιάρα ρετίνα.

— Τι είν' αυτό; είπα.

— Τόφεραν μ' αυτή την κάρτα.

Διαβάζω: Ίωνας Φριφρής.

«Μου έστειλαν αυτό το κρασί από το χωριό και σας παρακαλώ να μου κανετε τη χαρη να το δεχθήτε. Είνε αγνό. Ευχαριστώ εκ των προτέρων. Ίωνας Φριφρής».

Άρπαξα τη χιλιάρα και την πέταξα από το παράθυρο. Το μεσημέρι να τος πάλι στο γραφείο μου. Τέσσερες ή πέντε φορές μ' ενώλησε ακόμα. Στο γραφείο, από δρόμο, στο περίπτερο, στο τραμ. Διακόσιες φορές του είπα πως δεν πρέπει να περιμένη εκείνο που περίμενε. Του φέρθηκα πολύ άσχημα. Άλλα που φιλότιμο.

Η τελευταία φορά ήταν έφτα το πρωί. Είχα ξυπνήσει με ανάλαφρη διάθεσι. Πέρασα στο μπάνιο για τα καθημερινά πρώγια μου καθηκόντα. Έμεινα είκοσι λεπτά κλεισμένος εκεί μέσα. Διαβάζα εφημερίδα και ψευτοτραγουδούσα. Και μόλις άνοιγω την πόρτα του μπάνιου, να το γυαλιστερό μούτρο μπροστά μου.

— Σας ρόισκα σε καλή διάθεσι σήμερα! μου λέει.

— Κι' εδω μαρε με κυνηγάς; φώναξα. Και στην πόρτα του μπάνιου ακόμα; Πως διάολο έφτασες ως εδω;

Έκανα ανάκρισι. Με είχε ζητήσει για μια επείγουσα υπόθεσι, τον έβαλαν να περιμένη στο κάλλ κι' αυτός τρύπωσε ως την πόρτα του ιδιαίτερου διαμερίματος.

— Τι θέλεις πιά βρε άνθρωπε του Θεού; Δεν σου είπα πως δεν γίνεται αυτή η δουλειά;

— Άμα θέλετε εσείς — το διαλί το αυτός. Πάρτε το ζεστό το ζήτημα. Καθότι...

— Καθότι πηγαίνε κι' ελα το μεσημέρι στο γραφείο!

— Ευχαριστώ πολύ!... Έχετε και λίγες σαπουνάδες σ' κυτία...

Κάθησα και σκέφτηκα. Πήρα το ζήτημα πολύ ζεστά. Δεν γίνεται κουβέντα, την άλλη φορά θα τον εύρισκα κάτω από το πάπλωμά μου, ή μεσ' στη ντουλάπα. Η επιμονή αυτού του ανθρώπου ήταν κάτι το ασύληπτο. Δέκα χρόνια να τον έδιωχνα, αυτός θα ήταν πάντα η σκιά μου. Ρώτησα ένα — δυο γνωστούς, απ' αυτούς που λέγονται αρμόδιοι. Να δώη το ψυγείο χωρίς φόρο; Ούτε να το φαντασθώ... Το μεσημέρι του το ξαναείπα. Και με το καλό και με το άγριο. Δεν ένοούσε να το παραδεχθώ. Άν ήθελα εγώ, ήταν βέβαιος πως η δουλειά του θα γινόταν.

Μεσολάβησε μικρή σιωπή.

— Υστερα του είπα:

— Μπορεί να γίνη, άλλα υπό έναν όρο. Θα μου κανής ένα χαρτί ότι το ψυγείο το πουλήσες σε μένα. Έτσι εγώ θα υπορσώ να το δγαλώ. Και μόλις το πάρω, θα στο παραδώσω. Υποθέτω ότι μουχίς εμπιστοσύνη ότι δεν θα σου φάω το ψυγείο.

— Άστειεύσθε; μου είπε γεμάτος χαρά. Άμέσως κι' ολας. Τώρα καταλαβαίνω... Μόνο σε σας προσωπικώς κάνου τη χαρη. Έτσι, είνε, και τι ήξερα εγώ που έπιμενα!

Μου έκανε το χαρτί. Το πήρα και κατέθεκα στο τελενείο. «Ο κύριος τελένης παρακαλώ;» «Ορίστε». «Αγόρασα αυτό το ψυγείο από τον κάτοχό του. Πόσος είνε ο δασμός;» «Δύο εκατομμύρια έκτο χιλιάδες». «Λάβετε». Σφράγιδες, υπογραφές, ένταλματα. Πέραστε από την αποθήκη να παραλάβετε το ψυγείο!

Το παραλάβα. Ο Ίωνας Φριφρής μου είχε εμπιστοσύνη, άλλα για καλό και για κακό με περιμενε εδω από το τελενείο.

— Κύριε Ίωνα Φριφρή, παρε το ψυγείο σου και να μη σε ξαναδούν τα μάτια μου!

— Ευχαριστώ πολύ, κύριε Βασιλάκη. Βλέπετε που είχα δίκιο όταν σας έλεγα πως άρα βέλετε σείς;... Με την επιμονή ο άνθρωπος όλα τα κατορθώνει.

Ναι, σ' αυτό είχε δίκιο. Με την επιμονή όλα τα κατορθώνει, ποιος μπορεί ναχη αντίρρσι;

Ήταν όλος ένθουσιασμός που πέτυχε την υπόθεσί του. Το γυαλιστερό μούτρο έκασαφτε από ικανοποίησι. Έβγαλε τη στενή ρεπουμπλικανική για να με χαιρέτηση και είπε:

— Δεν ήταν κρίμα να πληρώσω δύο εκατομμύρια; καθότι πτωχός διοικητής;...

Ναι, ήταν κρίμα, και δεν τα πληρώσε, καθότι τα πληρώσα εγώ. Δυο εκατομμύρια — κατό, σωστή σαγονιά. Όπωςδήποτε όμως δεν είνε πολλά, για να εξαργυρώση κανείς το δικαίωμα να είνε ήσυχος.

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η χρησιμοποίησης της γη-νις θερμότητας

Ο διάσημος Γάλλος επιστήμων Ζωρά Κλώντ — που βρίσκεται σήμερα στις φυλακές για συνεργασία με τους Γερμανούς — υπέβαλε στην Ακαδημία των Επιστημών ένα σχέδιο χρησιμοποίησης της θερμότητας του εσωτερικού της γης για βιομηχανικούς σκοπούς.

Ο Ζωρά Κλώντ είχε εκπνήσει από παρελθόν ένα σχέδιο χρησιμοποίησης της θερμικής ενέργειας των θαλάσσιων.

Ο Ζωρά Κλώντ — που βρίσκεται σήμερα στις φυλακές για συνεργασία με τους Γερμανούς — υπέβαλε στην Ακαδημία των Επιστημών ένα σχέδιο χρησιμοποίησης της θερμότητας του εσωτερικού της γης για βιομηχανικούς σκοπούς.

Ο Ζωρά Κλώντ είχε εκπνήσει από παρελθόν ένα σχέδιο χρησιμοποίησης της θερμικής ενέργειας των θαλάσσιων.

Ο Ζωρά Κλώντ — που βρίσκεται σήμερα στις φυλακές για συνεργασία με τους Γερμανούς — υπέβαλε στην Ακαδημία των Επιστημών ένα σχέδιο χρησιμοποίησης της θερμότητας του εσωτερικού της γης για βιομηχανικούς σκοπούς.

Ο Ζωρά Κλώντ είχε εκπνήσει από παρελθόν ένα σχέδιο χρησιμοποίησης της θερμικής ενέργειας των θαλάσσιων.

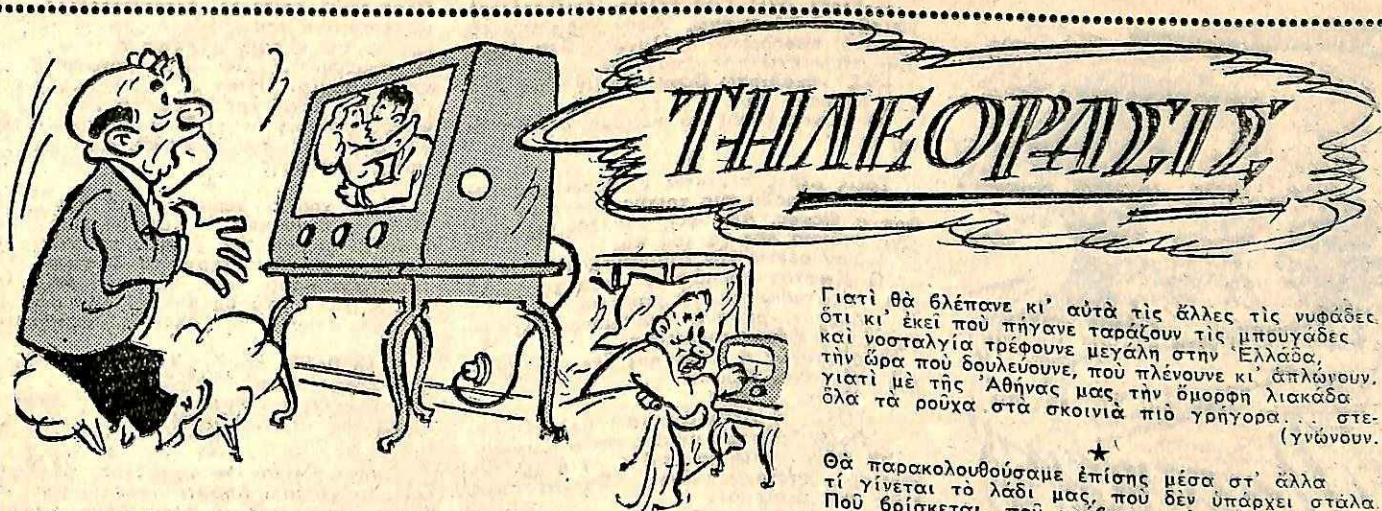
Ο Ζωρά Κλώντ — που βρίσκεται σήμερα στις φυλακές για συνεργασία με τους Γερμανούς — υπέβαλε στην Ακαδημία των Επιστημών ένα σχέδιο χρησιμοποίησης της θερμότητας του εσωτερικού της γης για βιομηχανικούς σκοπούς.

Ο Ζωρά Κλώντ είχε εκπνήσει από παρελθόν ένα σχέδιο χρησιμοποίησης της θερμικής ενέργειας των θαλάσσιων.

Ο Ζωρά Κλώντ — που βρίσκεται σήμερα στις φυλακές για συνεργασία με τους Γερμανούς — υπέβαλε στην Ακαδημία των Επιστημών ένα σχέδιο χρησιμοποίησης της θερμότητας του εσωτερικού της γης για βιομηχανικούς σκοπούς.

Ο Ζωρά Κλώντ είχε εκπνήσει από παρελθόν ένα σχέδιο χρησιμοποίησης της θερμικής ενέργειας των θαλάσσιων.

Ο Ζωρά Κλώντ — που βρίσκεται σήμερα στις φυλακές για συνεργασία με τους Γερμανούς — υπέβαλε στην Ακαδημία των Επιστημών ένα σχέδιο χρησιμοποίησης της θερμότητας του εσωτερικού της γης για βιομηχανικούς σκοπούς.

«Να χαμηλώναν τα βουνά», συνήθως τραγουδούν, αυτοί που τόπους μακρινούς γυρεύουν να δούν και μένει ανεκπλήρωτος ο πόθος των στερνά, άφου δεν χαμηλώνουν, μοιραίως, τά... βουνά.

Μα με την τηλεόρασι, το θαύμα των αιώνων, μπορεί ο κόσμος άνετα, σε λίγες ώρες μόνον, χωρίς ταξίδια κι' έξοδα τον κόσμο να γνωρίση και με το βλέμμα του παντού μπορεί να εισχωρήση.

Κι' αν προσεχώς ή πάνσοφος ή μέθοδος εκείνη τα καταφέρη προσίτη κι' απλούστερη να γίνη κι' αν σύστημα κοινόχρηστον μία μέρα καταστή, θα σπύση κόσμος και ντουινί να εφοδιαστή.

Έν πρώτοις κάθε σύζυγος, που τρέμει την τιμή ή έχει προηγούμενα αίτια κι' άφορμή θα σέρνη το κατάλληλο μηχανήμα στην τσέπη και κάθε ώρα και στιγμή το σπίτι του θα βλέπη.

Τό ξερον του ήμισυ άραδα θα κυττά, και καρφωμένο άπάνω του το βλέμμα θα κρατά κι' έτσι θα ξέρη ασφαλώς, την ώρα που δουλεύει, τί ετοιμάζει, πίσω του και τί του... μαγειρεύει!

Ο πότης κι' ο μπεκρήςκος ο κλάδος γενικά, της ρετινούλας έραστής και του κοκκινελιού τις «κάδες» απ' το σπίτι του θα βλέπη ταχτικώς κι' ιδίως την... ασφάλεια του κάθε θαρραλιού!... Άπ' το κρεβάτι του συχνά τις νύχτες θα πετάγεται, να βλέπη και να πείθεται κι' κάνει ο μαγαζάτορας, αν δηλαδή στους έντιμους κι' ειλικρινείς ύπάγεται, ή αν είνε σκληρόκαρδος και... Νέρων κρασικότατος (ράς!)

Μ' αυτό το νέον σύστημα και το μηχανισμό του, μπροστά του θάχη ο άστος τον επισιτισμό του, και μία ιδέα μόνος του σαφή θα σχηματίζη, αν βρίσκεται φιλότιμο σ' αυτόν που τον σιτίζει. Θα δγαζη συμπεράσματα, έαν πραγματικά, από τους αρμόδιους του δεν γίνεται κομπίνα κι' αν κάνουν πειράματα κι' αυτοί... φακίρησ την ώρα πούνε ο λαός... φακίρης απ' την πείνα!

Με το απλό μηχανήμα και μ' ένα του κουμπί παντού το άδικριτο το μάτι μας θα μη, κι' οι όπαδοι του σινεμά κι' οι λάτρεις των άστέρων, θα ξέρουνε του Χόλλυγουντ το «φίλμ» εκ των προτέρων.

Εκτός αυτού θα βλέπουνε ο Πάουερ τί κάνει, που παίη ή Ρίτα με τον Χαν, τους φίλους της Σι-ποιός κόβεται και σφάζεται τη Μπεργκμαν να γλυ- και όλη τη συνέχεια την επί της... όδονης!

Αυτά και περισσότερα θα δούμε, όπου νάναι, και τά κρυφα κι' άπόρητα μπροστά μας θα περ- (νάνε.

μονάχα που θα έπρεπε εδω και χρόνια τώρα, εν χρήσει να βρισκότανε στην εύκλη μας χώρα. Οπότε τα ξενοφίλα του τόπου μας κορίτσια, δια παντός θ' άπέβαλλαν τα «λάρδια» καπρίτσια και Τζόνθες, αν τύγαινε, με τρέλλα ν' αγαπάνε την Λόντρα δεν θα ζήταγαν για... στέφανα να (πάνε.

Γιατί θα βλέπανε κι' αυτά τις άλλες τις νυφάδες ότι κι' εκεί που πήγανε τράζουν τις μπουγάδες και νοσταλγία τρέφουνε μεγάλη στην Ελλάδα, την ώρα που δουλεύουν, που πλένουνε κι' απλώνουν, γιατί με της Άθηνας μας την όμορφη λιακάδα όλα τα ρούχα στα σκοινιά πιο γρήγορα... στε- (γνώνουν.

Θα παρακολουθούσαμε επίσης μέσα στ' άλλα τί γίνεται το λάδι μας, που δεν υπάρχει στάλα. Που βρίσκειται, που κρύβεται, τί τρέχει, τί συμ- (βάνει.

και πάλι, σαν στην Κατοχή, στα ύψη άνεβαίνει. Θα βρίσκαμε τον ένοχο, ή κι' όλους τους ένοχους τους... πατριώτες δηλαδή, αυτούς τους υπερό- (χους!

Κι' έτσι όλοι τους σιγά-σιγά, στη φάκα θα πια- και... λαδωμένοι ποντικοί μπροστά μας θα φαι- (νόντουσαν!

Αν είχε η τηλεόρασις διαδοθή εύρεως, στα ξένα ο Μπακόπουλος δεν θάφευγε μοιραίως. Θα τον άνακαλύπταμε έγκαιρώς και συντόμως και πριν δουτήση τα λεφτά θα τον... δουτούσε ο (νόμος!

Άλλα και τώρα πούφυγε στα ξένα τα έδάφη κανένας δεν θα πρόσεχε ο Τύπος τί του γράφει. Δεν θάβλεπε ανταπόκρισι, περίπου δέκα πηχες για την ξανθειά του κόμησσα και τις ξανθές της... (τρίχες!

Μονάχος του θα έβλεπε τον ήρωα του σάλου που έξ αίτιας έφυγε και μόνον του σκανδαλου. Και δεν θα τόλμαγε κανείς να γράψη εκτός των (άλλων,

πως πρέπει ο Μπακόπουλος να τραγουδήση μάλ- λον: «Για σέ, ξανθειά μου κόμησσα, στα ξένα... μετα-κόμισα»!

Κάθε γαμπρός θ' αγόραζε άμέσως με χαρά του το σχετικό μηχανήμα, να παρακολουθή αν έρχεται στο σπίτι του τυχόν ή πεθερά του, άστε... να έχη τον καιρό να εξαφανισθή.

Στα μπάνια, κάποιοι ραμολί, πολύ νευρώδους κρά- (σεως που τους άρέσει με μαγιό να βλέπουν τις τσαχίνες θα παίρνανε μηχανήμα κι' αυτοί, τηλεόρασις να βλέπουνε τί γίνεται και μέσα στις καμίνες!

Ειρήνη θα βασίλευε. Δεν θάτανε οι χρόνοι πολεμικοί κι' άνησυχoi, πνιγμένοι στο μαράζι γιατί ο Τρούμαν θάβλεπε, ο Στάλιν τί σκαρώνει κι' ο Στάλιν θα εκύτταζε ο Τρούμαν τί ετοιμάζει!

Εν τέλει θάναι μάρτυρας, χωρίς κανείς να θελή σ' άτέλειωτα συμβούλια που κάνουν οι μεγάλοι, θα βλέπη τά... παράλυτα του Ο.Η.Ε. τα μέλη και ο Θεός θα εύχεται το χέρι του να βάλη.

Θ' ακούη ανθρώπους π' άγνοούν να πούν τη σκάφη, (σκάφη, που τρώνε τζάμπα τον καιρό με τις... παρατηρη- (σεις κι' ενώ παραβιάζονται του κόσμου τά... έδάφη, σου λένε: υπάρχει... έδαφος για νέες συζητήσεις.

Κουβέντες άλλοπρόσαλλες εκ μέρους των θ' ακούων- (ται κι' ο κόσμος, με κατάνυξι, θα λήη όλες τις ώρες! Άς πάψουνε οι γνώμες τους, Χριστέ μου να... (συγκρουούνται, γιατί μπορεί, για χάρι τους, να... συγκρουστούν (και χάρες!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Το πιο ομορφο γράμμα

Ήταν δυο φίλοι, μα πόσο αλλοιώτι-
κοι χαρακτήρες!

Ο Κώστας, ένας τύπος ρομαντικός,
αισθηματικός, ειλκρινής, συνεσταλμένος.
Ο Θάνος, εγωιστής, σε τέτοιο σημείο,
ώστε για να πετύχει το σκοπό του δεν
δισταζε μπροστά σε κανένα μέσο. Ήταν
νέοι κι οι δυο, δεν είχαν ακόμα κλείσει
τα είκοσι πέντε τους χρόνια. Τότε γνω-
ρίσαν τη Λένα. Τη γνώρισαν μαζί, την
ίδια ώρα. Μπήκαν στον κύκλο της, έκα-
ναν παρέα μαζί. Η Λένα εύρισκε ευχα-
ρίστησι στη συντροφιά τους. «Ομορφ»,
έξυπνη, πάντα γελαστή, μα σοβαρή κο-
πέλλα. Είχαν κι οι τρεις μια οικειότητα
σχεδόν αδελφική.

Πέρασε λίγος καιρός απ' τη γνωριμία
τους. Ένα βράδυ, που οι δυο φίλοι βρι-
σκόντουσαν μόνοι, ο Κώστας είπε στο
Νάσο:

—Θάνα, έχω να σου κάνω μια εξομο-
λόγησι. Είμαι πολύ έρωτευμένος με τη
Λένα.

—Μπα, έκανε με φανερό έκπληξι ο
Θάνος. Αυτό δεν το περίμενα.

—Γιατί; Δεν έχω το δικαίωμα ν' αγα-
πήσω;

—Δεν θέλω να πω αυτό. Άλλα ως τώ-
ρα δεν είχα αντιληφθώ τέτοιο πράγμα.
Της τό είπες;

—Όχι. Όσες φορές τ' αποφάσισα,
μούλειψε το θάρρος. Σκέφτηκα, λοιπόν,
να της γράψω ένα γράμμα. Ξέρεις ότι
σ'α γραπτά εκφράζομαι καλύτερα...

—Και πότε θα το γράψης;

—Τόχω γραμμένο κι ένας.

—Θα ήμουνα περίεργος να το διάδα-
ς! Αν δεν σε πειράζει, δηλαδή!

—Ισα-ίσα που θα μ' ευχαριστούσε.
Θάβελαι τη γνώμη σου, μάλιστα, γι' αυ-
τό. Πάμε να καθίσουμε κάπου.

Μπήκαν σ' ένα ήσυχο ξεκαροπλαστείο,
κάθισαν. Ο Κώστας έβγαλε ένα φάκελ-
λο και τον άνοιξε. Τέσσερις πυκνογραμ-
μένες σελίδες ήταν το γράμμα.

—Νά, διάβασέ το!

Ο Θάνος το διάβασε, με προσοχή. Ή
έκφρασι του έδειχνε πως τούκανε εντύπω-
σι το γράμμα.

—Έξοχο είναι! είπε. "Αν δεν τόχης
αντιγράψει από πουθενά, θα μπορούσα
να σε συγχάρω.

—Μια δολέκηση νύχτα λαγρόπνησα
για να το γράψω, είπε ο Κώστας. Έσχι-
σα άλλα δέκα...

Και αληθινά ήταν ένα έξοχο γράμμα,
που θα μπορούσε να συγκινήσει και πέ-
νη ακόμα. Απλό, ευγενικό, με ομορφες
ιδέες, γεμάτο πόνο, άγάπη κι έλπιδα.

Ο Θάνος έμεινε για λίγο σκεπτικός.
—Πώς θα το στείλεις; ρώτησε έπειτα.

—Λέω να της το δώσω...

—Κι αν σου λείψει πάλι το θάρρος;
—Λές;

—Γιατί όχι; "Αν θέλεις, αναλαμβάνω
να της το δώσω εγώ. Αφού της κάνω το
σχετικό προφορικό πρόλογο. Και ίσως
σου φέρω εγώ την απάντησι.

—Σ' ευχαριστώ Θάνα. Με βγάξεις από
μια δύσκολη θέση.

Ο Θάνος έβαλε το γράμμα στην τσε-
πη του.

Τρεις μέρες περίμενε με αγωνία ο Κώ-
στας. Το βράδυ της τρίτης έπηρε να τον
βρη ο Θάνος. Τό ύφος του έδειχνε πως
είχε σοβαρά νέα να του πη.

—Σού φέρνω την απάντησι, Κώστα.

Ο Κώστας κρεμάστηκε από τα χείλη
του, προσπαθώντας να μαντέψη.

—Λοιπόν; ρώτησε ανυπόμονα, βλέπον-
τας ότι ο Θάνος σιωπούσε.

—Δυστυχώς η απάντησι δεν είναι ευνο-
ϊκή για σένα, Κώστα.

—Όστε... όχι;

—Όχι. Ή Λένα αγαπάει άλλον!

—Ποιόν; ρώτησε με αγωνία ο Κώστας.

Ο Θάνος σιώπησε πάλι, για λίγες
στιγμές, στεγνωρημένος. Έπειτα όμως
πήρε την απόφασι:

—Δεν ξέρω πως θα σου φανή, Κώστα,
μα πρέπει να σου το πω, γιατί όπως πο-
ποτε θα το μάθαινες. Αυτός ο άλλος εί-
μαι εγώ...

—Εσύ; ψιθύρισε ο Κώστας με την
κατόπληξι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό
του.

—Ναί, Κώστα. Ξέρω ότι αυτό είναι θλι-
βερό για σένα. Μα ήταν μοιραίο... Δεν
σου κρύβω πως κι εγώ είχα ενδιαφέρον
για τη Λένα, κι ως μη σου τόχα πη. Και
το βράδυ που εσύ μου φανέρωσες πρώτος
τον έρωτά σου γι' αυτήν, είπα να πνίξω
το δικό μου αίσθημα, για να μη σε πι-
κράνω. Μα όταν η Λένα διάβασε το
γράμμα σου, την πήραν τα δακρύα και
μυ έξομολογήθηκε πως μ' αγαπούσε...

—Ετσι έγιναν τα πράγματα. Πήρα το
γράμμα σου πίσω, γιατί βέβαια δεν θά-
θελες να μένη στα χέρια της. Πάω το,
καί... έτσι ήταν γραφτό.

Ο Κώστας πήρε το γράμμα, προσπα-
θώντας με κόπο να πνίξη τα δακρύα που
ύγραιναν τα μάτια του.

—Είπε μια μεγάλη απογοήτευσι για
μένα, είπε, μα δεν πειράζει. "Ας είσαστε
ευτυχισμένοι... Καληνύχτα.

Ο Κώστας άρραίωσε τις σχέσεις του
με το ζευγάρι. Κάποτε - κάποτε η Λένα
του παραπονιόταν γι' αυτό:

—Γιατί σε χάσαμε, Κωστάκη; Είσαι ο
καλύτερος φίλος μας. Κι' εσύ μας απο-
φεύγεις, σαν να σουχουμε κάνει κανένα
κακό.

—Όχι, αλλά έχω τόσες δουλειές, ά-
παντούσε ο Κώστας. Έπειτα γιατί να
μπαίνω σαν παρείσακτος στην ευτυχία
σας;

Σε λίγον καιρό ο Κώστας έφυγε για

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΕΙΝΕ 128 ΕΤΩΝ!

Ο Λούις Ένρικες, από το Σάν Ντιέγκο
της Καλιφορνίας, γεννήθηκε ακριβώς την
ημέρα που πέθανε ο Μέγας Ναπολέων,
γι' αυτό και οι νεοί του του έδωσαν το
όνομα Ναπολέων. Ο υπέρηρος αυτός,
που είχε σήμερα 128 χρονών, χαιρεί ά-
κρας υγείας και η πλεισί του είναι απο-
λύτως κανονική.

έλλη πόλι, όπου κι εγκαταστάθηκε. Τό
άποτυχημένο του αίσθημα, πάντα του πι-
κραίνει την καρδιά κάποιες στιγμές, που
το αναθυμιάται. Δεν ήταν μοναχά η χα-
μένη ευτυχία. Ήταν κι ο πληγωμένος ε-
γωισμός. Εκεί έμαθε πως η Λένα κι ο
Θάνος παντρεύτηκαν. Τους έστειλε εύχες.
Κι' ο καιρός του περνούσε άπαλυνε τον
παλιό του πόνο.

Πέντε χρόνια πέρασαν από τότε. Σ'
αυτό το διάστημα ο Κώστας είχε έρθει
μερικές φορές στην Αθήνα, μα πάντα ά-
πόφευγε να συναντήση το ζευγάρι. Τη
τελευταία φορά όμως δεν μπόρεσε. Τόι
είδε η Λένα στο δρόμο και τον φώναξε.
Τόν χαιρέτησε με αληθινή, ανυπόκριτη
χαρά.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

—Τό βράδυ θάρρης σπιτί! του είπε.

—Ξέρεις Λένα, τό βράδυ...

—Δεν ξέρω τίποτα. Έχω την άπαιτη
σι νάρρης να φάμε μαζί.

Η ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ ΜΑΓΙΟ είναι
μια ομορφη κοπέλλα που κα-
τέκτησε τό Χόλλυγουντ έξ έόδοδ.
Σήμερα έχει πιά επιβληθή και τό
μέλλον της είναι ευρύτατο. Ψηλή,
με τέλειο σώμα, ώραιο πρόσωπο,
μαλλιά ξανθά, με μάτια πράσινα
σκουρα, ήρθε στό Χόλλυγουντ για
πρώτη φορά τό 1943, με σκοπό να
μείνη και να προσδεύση στόν κιν-
ματογράφο.

«Χωρίς να θέλω να περιαιτολο-
γήσω, λέει ή ίδια ή Βιρτζίνια, ό-
φείλω να πω μίαν αλήθεια: ή κιν-
ματογραφούπολις, δεν τολμούσε, τότε
με την τωρινή συμπεριφορά του, Θάδελα
να τό διαβάσης κι' εσύ, να μου πη αν
έχω άδικο να τό θαυμάζω...»

Πήγε στην κρεβατοκάμαρα και γύρισε
με τό γράμμα. «Ο Κώστας τό πήρε κι
άρχισε να τό διαβάξη, με την ύποψια στό
νουν του. Ναί, ή ύποψια του ήταν αληθινή.
Αυτό ήταν τό γράμμα που είχε γράψει ή
κείνος, ούτε μία λέξι δεν ήταν αλλαγμέ-
νη. Και του τό είχε ζητήσει τότε ο Θάνος
πρόθυμος να τον εξυπηρετήση τάχα. "Ω-
στε έτσι, λοιπόν! Τί τραγική αποκάλυψι!

—Πες μου, έχεις διαβάσει ώραιότερο
γράμμα; ρώτησε ή Λένα.

—Όχι Λένα...

Παράξενα συναισθήματα πλημμύριζαν
την ψυχή του. Ή πίκρα, ή απογοήτευσι,
ή αγανάκτησι. Να της πη τώρα την αλή-
θεια; Να της πη ότι τό γράμμα ήταν δικό
του και ότι...

Ός τό χείλη του ήρθε ή πρώτη φράσι.
Μα εκείνη τη στιγμή μία μπεμπέκα ως
τριών χρονών ώρησε στό σαλόνι και χά-
θηκε στην άγκαλιά της Λένας.

—Ή κορούλα μου! είπε ή Λένα. Τό
γράμμα και τό παιδί μου είναι οι μόνες
μου παρηγοριές τώρα... Πως βοίσκεις
την κορούλα μου;

—Μία χαρά είναι. Να σου ζήση, Λένα.

—Ο Κώστας σκεπάθηκε.

—Από τώρα; Μα δεν θα καθήσης να
φάμε;

—Όχι Λένα. Σε μισή ώρα φεύγε: τό
τραίνο και δεν πρέπει να τό χάσω.

—Κρίμα! Κι' ο Θάνος θα λυπηθή πολ-
λυ που δεν θα σε ίδι!

—Δεν πειράζει. Μία άλλη φορά...

—Όχι, δεν θαξέ τη δύναμι ν' αντικρύση
τόν άνθρωπο που τούκλεψε με τόσο πρό-
συχτο τρόπο την ευτυχία του. Αποχαίρε-
τησε τη Λένα κι' έφυγε, με την ψυχή του
πικραμένη και τη σκέψι βαρειά.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ ΜΑΓΙΟ

Μιά ομορφη κοπέλλα που ήξερε
τι ήθελε: να γίνη οstar

Οι επιτυχίες στον «αστρι-
κό» δρόμο της Βιρτζίνια διαδε-
χονται ή μια την άλλη...

Τόν Ιούλιο του 1947, παν-
τρεύτηκε τό συνάξελω, της
ήθοποιο Μάκλ Ο' Σή, και πε-
ρά μαζί του μίαν ευτυχισμένη
ζωή.

Απελπιστικά και, άεσπό-
πυτα, κινηματογραφούπολη ή
Μάγιο, δεν κανει καμιά ται-
νία. Τις παρακολουθεί όλες
χωρίς να δείχνη ιδιαίτερη προ-
τίμησι ή βραβεία για κανέ-
ναν συνάδελφό της άνδρα ή γυ-
ναικα. Όλους και όλες τις
συμπαθεί. "Όσο για τά φίλα
που είδε μέχρι τώρα, δικά της
ή ξένα, απορρύνει να ειπή ποίό
της έκανε μεγαλειότερη εντύπω-
σι ή και απλώς ποίό ήταν τό
καλλίτερο κατά τη δική της
γνώμη.

—Όλες οι ταινίες μου ά-
ρέσουν, άπαντά γελώντας, σε
ο' τική ερώτησι. Για να είμαι
πιο σαφής σου άσάσει ή ται-
νία που βλέπω... τελευταία.
Αυτή δεν την έχω ποτέ...
ως που να δώ την επομένη!

Ο. PENNY

Βιρτζίνια
ΜΑΓΙΟ

Μιά ομορφη κοπέλλα που ήξερε
τι ήθελε: να γίνη οstar

Οι επιτυχίες στον «αστρι-
κό» δρόμο της Βιρτζίνια διαδε-
χονται ή μια την άλλη...

Τόν Ιούλιο του 1947, παν-
τρεύτηκε τό συνάξελω, της
ήθοποιο Μάκλ Ο' Σή, και πε-
ρά μαζί του μίαν ευτυχισμένη
ζωή.

Απελπιστικά και, άεσπό-
πυτα, κινηματογραφούπολη ή
Μάγιο, δεν κανει καμιά ται-
νία. Τις παρακολουθεί όλες
χωρίς να δείχνη ιδιαίτερη προ-
τίμησι ή βραβεία για κανέ-
ναν συνάδελφό της άνδρα ή γυ-
ναικα. Όλους και όλες τις
συμπαθεί. "Όσο για τά φίλα
που είδε μέχρι τώρα, δικά της
ή ξένα, απορρύνει να ειπή ποίό
της έκανε μεγαλειότερη εντύπω-
σι ή και απλώς ποίό ήταν τό
καλλίτερο κατά τη δική της
γνώμη.

—Όλες οι ταινίες μου ά-
ρέσουν, άπαντά γελώντας, σε
ο' τική ερώτησι. Για να είμαι
πιο σαφής σου άσάσει ή ται-
νία που βλέπω... τελευταία.
Αυτή δεν την έχω ποτέ...
ως που να δώ την επομένη!

Ο. PENNY

Η Βιρτζίνια Μαγιο

Μιά ομορφη κοπέλλα που ήξερε
τι ήθελε: να γίνη οstar

Οι επιτυχίες στον «αστρι-
κό» δρόμο της Βιρτζίνια διαδε-
χονται ή μια την άλλη...

Τόν Ιούλιο του 1947, παν-
τρεύτηκε τό συνάξελω, της
ήθοποιο Μάκλ Ο' Σή, και πε-
ρά μαζί του μίαν ευτυχισμένη
ζωή.

Απελπιστικά και, άεσπό-
πυτα, κινηματογραφούπολη ή
Μάγιο, δεν κανει καμιά ται-
νία. Τις παρακολουθεί όλες
χωρίς να δείχνη ιδιαίτερη προ-
τίμησι ή βραβεία για κανέ-
ναν συνάδελφό της άνδρα ή γυ-
ναικα. Όλους και όλες τις
συμπαθεί. "Όσο για τά φίλα
που είδε μέχρι τώρα, δικά της
ή ξένα, απορρύνει να ειπή ποίό
της έκανε μεγαλειότερη εντύπω-
σι ή και απλώς ποίό ήταν τό
καλλίτερο κατά τη δική της
γνώμη.

—Όλες οι ταινίες μου ά-
ρέσουν, άπαντά γελώντας, σε
ο' τική ερώτησι. Για να είμαι
πιο σαφής σου άσάσει ή ται-
νία που βλέπω... τελευταία.
Αυτή δεν την έχω ποτέ...
ως που να δώ την επομένη!

Ο. PENNY

Η Βιρτζίνια Μαγιο

Μιά ομορφη κοπέλλα που ήξερε
τι ήθελε: να γίνη οstar

Οι επιτυχίες στον «αστρι-
κό» δρόμο της Βιρτζίνια διαδε-
χονται ή μια την άλλη...

Τόν Ιούλιο του 1947, παν-
τρεύτηκε τό συνάξελω, της
ήθοποιο Μάκλ Ο' Σή, και πε-
ρά μαζί του μίαν ευτυχισμένη
ζωή.

Απελπιστικά και, άεσπό-
πυτα, κινηματογραφούπολη ή
Μάγιο, δεν κανει καμιά ται-
νία. Τις παρακολουθεί όλες
χωρίς να δείχνη ιδιαίτερη προ-
τίμησι ή βραβεία για κανέ-
ναν συνάδελφό της άνδρα ή γυ-
ναικα. Όλους και όλες τις
συμπαθεί. "Όσο για τά φίλα
που είδε μέχρι τώρα, δικά της
ή ξένα, απορρύνει να ειπή ποίό
της έκανε μεγαλειότερη εντύπω-
σι ή και απλώς ποίό ήταν τό
καλλίτερο κατά τη δική της
γνώμη.

—Όλες οι ταινίες μου ά-
ρέσουν, άπαντά γελώντας, σε
ο' τική ερώτησι. Για να είμαι
πιο σαφής σου άσάσει ή ται-
νία που βλέπω... τελευταία.
Αυτή δεν την έχω ποτέ...
ως που να δώ την επομένη!

Ο. PENNY

Η Βιρτζίνια Μαγιο

Μιά ομορφη κοπέλλα που ήξερε
τι ήθελε: να γίνη οstar

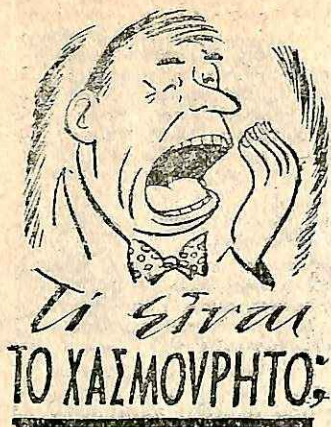
Οι επιτυχίες στον «αστρι-
κό» δρόμο της Βιρτζίνια διαδε-
χονται ή μια την άλλη...

Τόν Ιούλιο του 1947, παν-
τρεύτηκε τό συνάξελω, της
ήθοποιο Μάκλ Ο' Σή, και πε-
ρά μαζί του μίαν ευτυχισμένη
ζωή.

Απελπιστικά και, άεσπό-
πυτα, κινηματογραφούπολη ή
Μάγιο, δεν κανει καμιά ται-
νία. Τις παρακολουθεί όλες
χωρίς να δείχνη ιδιαίτερη προ-
τίμησι ή βραβεία για κανέ-
ναν συνάδελφό της άνδρα ή γυ-
ναικα. Όλους και όλες τις
συμπαθεί. "Όσο για τά φίλα
που είδε μέχρι τώρα, δικά της
ή ξένα, απορρύνει να ειπή ποίό
της έκανε μεγαλειότερη εντύπω-
σι ή και απλώς ποίό ήταν τό
καλλίτερο κατά τη δική της
γνώμη.

—Όλες οι ταινίες μου ά-
ρέσουν, άπαντά γελώντας, σε
ο' τική ερώτησι. Για να είμαι
πιο σαφής σου άσάσει ή ται-
νία που βλέπω... τελευταία.
Αυτή δεν την έχω ποτέ...
ως που να δώ την επομένη!

Ο. PENNY

Τι είναι ΤΟ ΧΑΣΜΟΥΡΗΤΟ;

Το χασμουρητό είναι το πρώτο πράγμα που κάνουμε το πρωί όταν ξυπνάμε, και το τελευταίο που κάνουμε το βράδυ πριν κοιμηθούμε. Κι' όμως η Έπιστήμη ξέρει ακόμη πολύ λίγα για το φυσιολογικό αυτό φαινόμενο...

Οι πιο ενδιαφέρουσες ανακαλύψεις σχετικά με το χασμουρητό οφείλονται στον Αμερικανό καθηγητή Πράξι Χόυνερ. Ο διακεκριμένος αυτός νευρολόγος είχε αρχίσει πειράματα για να εξακριβώσει την επίδραση διαφόρων εξωτερικών ερεθισμών στην ανάπτυξη και την κυκλοφορία του αίματος. Συγκέντρωσε λοιπόν μερικούς φοιτητές σε μία αίθουσα ζεστή και κακά φωτισμένη κι' εξέταζε με σθητοσκόπιο την ανάπτυξη τους και μ' ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο την κυκλοφορία στο δάχτυλό τους, ενώ συγχρόνως τους υπέβαλλε σε διαφόρους τεχνητούς ερεθισμούς.

Παρατήρησε τότε συχνές και ανεξήγητες ανωμαλίες της κυκλοφορίας του αίματος. Αναζήτησε το λόγο κι' εξακρίβωσε ότι τις προκαλούσαν τα χασμουρητά των φοιτητών (που ήταν πολύ συχνά, γιατί η ζέση και το ημίφως τους έφεραν ύστα).

Μετά την παρατήρηση αυτή, ο Χόυνερ επεδόθη στη μελέτη του χασμουρητού. Έψαξε τα ιατρικά βιβλία, για να βρει για ποιο λόγο χασμουριόμαστε. Έπειτα από μελέτες και πειράματα πολλών μηνών, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα χασμουρητά προκαλούνται ιδίως από πρήξι, ύστα ή υποβολή. Τα αίτια αυτά επιδρούν στον προμήκη μυελό, κι' εκείνος στέλνει διαταγή στους μύς του λαιμού και των σιαγόνων: «Χασμουρηθείτε!». Κι' οι μύς υπακούουν.

Συγχρόνως συστέλλονται τα αιμοφόρα αγγεία, πρέπει δέ να περάσει ένα λεπτό της ώρας για να ξαναγυρίσουν στις κανονικές διαστάσεις τους. Οι παλμοί της καρδιάς αυξάνονται από 80 σε 90 στο λεπτό της ώρας.

Συνεπώς, το χασμουρητό προκαλεί τη βία δράσι του νευρικού, του κυκλοφορικού, του αναπνευστικού και του μυϊκού συστήματος. Σε τι όμως χρησιμεύει;

Κατά τη θεωρία του Χόυνερ, βασισμένου σε εκατοντάδες πειράματα, το χασμουρητό προσφέρει αβρόνωτο αέ-

ρε στο αίμα, χαλαρώνει τα νεύρα και επιταχύνει την κυκλοφορία. Επίσης αυξάνει τη μυϊκή απόδοσι του στήθους, της πλάτης και του στομάχου και έντείνει τη μετατροπή των θρεπτικών ουσιών σε ζωική ενέργεια. Μ' άλλα λόγια, είναι ένα είδος ωφέλιμωτάτης γυμναστικής.

Σε ώριμες περιπτώσεις, το χασμουρητό μπορεί να χρησιμεύσει ως βοηθητικό μέσον για τη διάγνωση μιας ασθένειας και τ' να παρακολουθήσει της πορείας της. Σ' ένα νοσοκομείο του Σικάγου, νοσηλεύονταν κάποιος που είχε πάθει διάσεισι του εγκεφάλου. Επί 3 ολόκληρες βδομάδες, έμεινε σε κωματώδη κατάσταση, με το πρόσωπό του τελείως ακίνητο, σαν νεκρός. Μία μέρα όμως, ο νευρολόγος του νοσοκομείου αντέληξε ότι ο άρρωστος χασμουριόταν. Το σημάδι λοιπόν αυτό τον καθυσήχασε, γιατί έδειχνε ότι ο εγκέφαλος είχε ξαναρχίσει να λειτουργεί κανονικά, κι' ο άρρωστος είχε σωθεί.

Άλλοτε όμως το χασμουρητό μπορεί ν' αποτελή σημείο κινδύνου. Τελευταίως, στο Κονέκτικουτ, μία γυναίκα πρόσεξε ότι ο γιός της, ηλικίας 16 ετών, χασμουριόταν συχνά κι' επανειλημμένως στο τραπέζι. Τέλος, συμβουλευθηκε ένα γιατρό. Η απάντησή του ήταν τρομερή: Το παιδί δεν χασμουριόταν από έλλειψη ύπνου, αλλά γιατί βρισκόταν στην άρχη μιας φοβερής αρρώστειας που λέγεται «ληθαργική έγκεφαλίτις».

Και σ' άλλες όμως περιπτώσεις, συνδυάζοντας το χασμουρητό με άλλα συμπτώματα, ο γιατρός μπορεί να διαγνώσει διάφορες παθήσεις του εγκεφάλου.

Μερικοί παθαίνουν ένα άσταματτο χασμουρητό, αποτέλεσμα αντανάκλαστικού ερεθισμού της επιγλωττίδας. Η θεραπεία είναι ή ίδια όπως και στον επίμονο λόξυγκα, συνίσταται δηλαδή στη διακοπή του κανονικού ρυθμού του χασμουρητού.

Η δύναμις της υποβολής παίζει μεγάλο ρόλο στο χασμουρητό. Όταν βλέπουμε κάποιον να χασμουριέται, αρχίζουμε κι' εμείς να κάνουμε το ίδιο (ακριβώς όπως μιμούμεθα άσυναίσθητα τον τρόπο της όμιλίας ή τις συστάσεις του προσώπου ενός γνωστού μας). Είπε χαρακτηριστικό το πείραμα του Αμερικανού δόκτορος Μούρ, με την προβολή ενός φιλμ στο οποίο χασμουριόταν μία γυναίκα. Έ λοιπόν, το ένα τρίτο των θεατών άρχισαν να τη μιμούνται, κι' άλλοι τόσοι ύμολόγησαν ότι κοπίαζαν για να συγκαταστήσουν τα χασμουρητά τους!

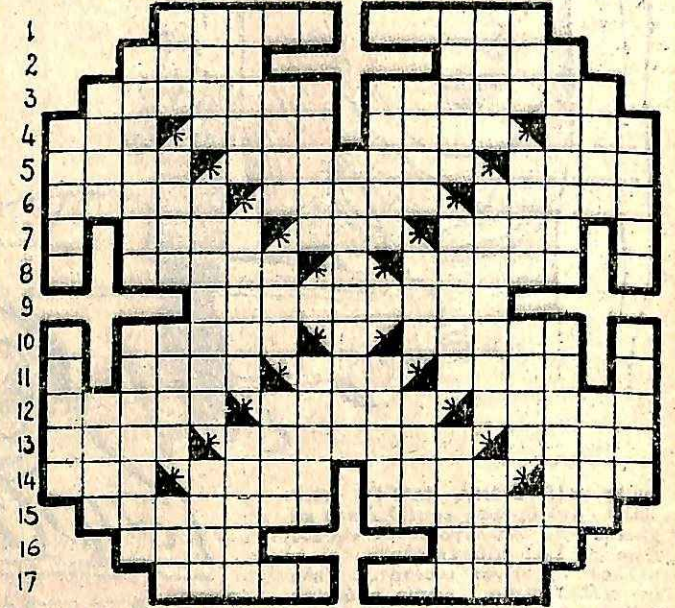
Ο καρκίνος των πνευμόνων

Τα κρούσματα καρκίνου των πνευμόνων παρουσιάζονται πενταπλασιασμένα σήμερα, παρά 20 έτών. Στην πραγματικότητα, η φαινομενική αυτή αύξηση οφείλεται σε βελτίωση των διαγνωστικών μεθόδων. Δεδομένου ότι η μορφή αυτή του καρκίνου εμφανίζεται σπανιά, τερα στις άγροτικές περιφέρειες, διαπιστώθηκε η θεωρία ότι την ευνοεί η ελπίση καπνών και ατμών πίσσης μέσα στις πόλεις. Ωστόσο, δεν παρατηρήθηκε μεγαλύτερη συχνότητα αυτής της ασθένειας στους εργάτες που ασχολούνται με τη βιοχημεία της πίσσης, την ασφαλή τούτρωσι των δρόμων κτλ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 223

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Παιγνίδι που απαιτεί σκέψι. — Βάλτος.
- 2) Ποσοτικό έπιδωγμα. — Φάρμακο (καθ.).
- 3) Νησί του Αιγαίου. — Τέπος υπαγωγής για τους στρατιώτες.
- 4) Η προσποποίησης της υπομνή. — Πηγή ύδατος. — Άνοσι. ούρημα. — Αναφορική αντίωμια (πληθ. δοτ.).
- 5) Γνωστό τουρκικό έπιφώνημα.

- 6) Συναϊσμός (τουρκ.). — Το μικρό όνομα μιας μεγάλης σκάφ.
- 7) Έχει σώσει πολλούς ναυαγούς. — Κολύμια μέσα στον τοίχο όπου τοποθετείται άγαλμα. — Παράγγεμα στη γυμναστική.
- 8) Δημιούργημα της φαντασίας μας. — Προσωπική αντίωμια. — Χρώμα.
- 9) Μεγάλη παραχή. — Νόσος, κοινώς λέγεται σαρκώδης.
- 10) Κομπασμός.
- 11) Αποτελείται από πολλές σελίδες. — Κάτι που θα βρήτε πάνω σε κάθε λέξη.
- 12) Τρύπανο των μαργακών γνωστό ως ματικέτι. — Στρατιωτικό παράγγεμα. — Ξενικό γυναικείο όνομα.
- 13) Σύνολο από πολλά άταχτο, πολυτα πράγματα. — Έξερευνητής του Βυθού της θάλασσας. — Απολύτως άπορατήτος στη ζωή μας.
- 14) Κορδόνι. — Τέρμα έκτασης. — Ελαφρό άεράκι.
- 15) Παταμός της Γαλλίας. — Μοναχία (ξεν.). — Μέρος του... άλλου κόσμου. — Τίτλος (αφρικ.).
- 16) Διαπραγματεύεται νομίσματα και πολύτιμα πετρώδη. — Στο λίζει τα κούλουρια (καθ.).
- 17) Βουνό και μοναχική πολιτεία επί της Ερυθράς θαλάσσης. — Μέρος του μαπού.
- 18) Το τόξο την στέλνει μακριά. — Μεταφορικό μέσον.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Το όνομα του συνδέεται με κάποιο μυϊκό τομέρι. — Βάθρον.
- 2) Στρατιωτική μονάδα. — Μέρος του σώματος μας (υπάρχουν δύο).
- 3) Όρεινό συγκρότημα και περιοχή της Ευρώπης. — Νηστήσιο.
- 4) Κοιμήτης. — Γυναικείο όνομα (χαϊδευτικά). — Απαραίτητος στις σιμωσσεις. — Όργανο αίσθησης.
- 5) Απαίσιος άδελφοκτόνος. — Νησάκι του Σαρωνικού. — Τροφή ζώων (πληθ.).
- 6) Χώρα της Ν. Α. Ασίας. — Ανατίθεται σε ήθροπους. — Τέτοιες είναι οι ιδέες του Πλάτωνα (καθ.).
- 7) Αποτελείται από πολλούς άν-

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ. 2) ΕΡΙΣ — ΝΤΕ — ΑΓΑΣ. 3) ΚΩ — ΑΚΗ — ΟΔΟΣ — ΝΤ. 4) ΟΣΟ — ΑΙΤΩ — ΠΡΟΣ — ΑΤΙ. 5) ΣΑΙΝ — ΑΑ — ΗΣ — ΙΡΙΣ. 6) ΙΝΑΟΣ — ΠΑΣ — ΜΕΝΟΥ. 7) ΑΜΙ — ΣΑΤΑΝ — ΑΡΑ. 8) ΕΝ — ΠΙΛΑΤΟΣ — ΣΤ. 9) ΝΕΑ — ΚΑΤΑΦΩΤΟΣ — ΠΟΛ. 10) ΤΑ — ΝΟΤΑΡΑΣ — ΙΓ. 11) ΚΑΡ — ΣΙ. ΝΑΣ — ΑΠΟ. 12) ΕΞΑΓΩ — ΑΕΙ — ΦΩΤΙΑ. 13) ΤΕΛΗ — ΠΙ — ΟΡ — ΣΕΝΤ. 14) ΗΡΩ — ΣΑ. ΣΙ — ΑΛΑΣ — ΛΕΙ. 15) ΡΑ — ΑΩΡΑ — ΑΝΙΑ — ΣΚ. 16) Α. ΜΟΚ — ΕΤΙ — ΙΑΜΑ. 17) ΣΗ. ΜΑΙΟΣΤΟΙ ΣΜΕΝΟΣ.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Με το φακό του ματιού

ΑΥΤΗΝ την άμφιβολή έπ' χή, όλες οι γυναίκες, προσέχουν στα πόδια, τις γυναίκες που συναντούν στο δρόμο.

Η άπορία τους είναι εύλογη: Τις έβγαλαν τις κάλτσες ή όχι;

Όλες θέλουν να ξεκαλτωθούν, για να λείψη αυτός ο εφιάλτης της ακριβοτάτης νάυλον και καμμία δεν το άποφασίζει. Και ο λόγος του διασταμού είναι ότι κάθε μία, τρέμει με την ιδέα ότι ή άλλη γυναίκα που θα την δει ξεκαλτωτή, μπορεί να σκεφθεί:

— Από τώρα τις έβγαλε; Άπενταρίες βάζει.

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ του Υπουργείου Δημοσίων Έργων, να παρέχεται το καλοκαίρι, νερό χωρίς διακοπή, όμολογουμένως είναι πολύ εύχρηστη. Μόνον τη νύχτα, λείει ή σχετική άνακοίνωσις, το νερό θα διακόπτεται.

Αυτό βέβαια, δεν το καταλαβαίνουμε, μολοντι ή νυχτερινή αυτή διακοπή, μας θυμίζει κάποιο παλιό λαϊκό άθηναιο τραγούδι:

«Με της μέρας το νερό, νίψου, λούσου Μαργαρά, κι' όταν βράδυ σουρουπώνη το μαλλί σου θα στεγνώνη».

Ο ΠΙΚΑΣΣΟ, ο γνωστός σουρεαλιστής ζωγράφος, έγινε και πάλι το πρόσωπο της ημέρας στο Παρίσι. Και ατία, ότι ένα περιστερι που ζωγράφιζε για να συμβολίση την Ειρήνη και να χρησιμεύση ως σήμα κατατεθέν του συνεδρίου που συνήλθε τελευταίως εκεί, έμοιαζε με... περιστερί! Το γεγονός έκρηξε καταπληκτικό και άπίστευτο. Και δικαίως. Διότι ο Πικασσό ζωγράφιζε ένα κουνουπίδι και σου λέει πως είναι βάρκα, δύο παράθυρα και σου λέει πως είναι μάυρα μάτια, ένα σπαθί που τρυπάει έναν τοίχο και ισχυρίζεται πως είναι ή ναυμαχία του Τράφαλγκαρ. Αυτή είναι ή μυντέρνα τέχνη. Και όταν του άνέθεσαν να ζωγραφίση το περιστερί, όλοι περίμεναν να ιδούν καμμία άγγινάρα ή, προσοκίδα έλέφαντος, ή κάτι παρόμοιο. Άλλα ο Πικασσό ζωγράφισε περιστερί και είπε πως είναι περιστερί.

Πως τόπαθε; Φαίνεται ότι... τούστριψε!

ΕΧΟΥΜΕ άκούσει τραυματισμό με περιστροφή, με μαχαίρι, με καρέκλα, με ξύλο, με πέτρα και άλλα τέτοια φονικά όργανα. Άλλα τραυματισμό με γισούρτι, για πρώτη φορά άναφέρει το αστυνομικό δελτίο.

Ένας έστιάτωρ, γράφουν οι έφημερίδες, κατήγγειλε ένα χασάπη, γιατί έπέθετε εναντίον του και τον έτραυματίσε με δοχείον πλήρες γισούρτης! Εύτυχός ο παθών έτραυματίσθη μόνο. Γιατί θα ήταν πρωτόκουστο να πήγαινε από... για ουρτοθάνατο!

ΓΡΑΦΗΚΕ την περασμένη έβδομάδα για τον ύποψηφο γαμπρό ό οποίος, διά της άγγελίας του στη στήλη των συγκοινωνιών, άνέφερε στον κατάλογο των προσόντων του ότι είναι και κάτοχος τηλεφώνου. Η νέα έσοδεία των σχετικών άγγελιών, μάς πληροφορεί ότι υπάρχει και άλλο χάρισμα ύποψηφίου συζύγου. Ένας κύριος που ζητά να παντρευθεί,

άναφέρει μεταξύ των άλλων, ότι είναι και «κάτοχος ραδιοφώνου παγκοσμίου λήψεως». Προστίθεται, λοιπόν και το ραδιόφωνο στα προσόντα των ύποψηφων γαμβρών και νυμφών. Κι' έτσι δεν άποκλείεται να διαβάσωμε και το εξής συγχαρητήριο:

«Είς τον λομπρόν νέον κ. Α. Β. τελέσαντα τους γάμους του μετά της διά πολλών χαρισμάτων και ραδιοφώνου παγκοσμίου λήψεως κεκοσμημένην διδα Δ. Ε. εύχόμεθα τον βίον άνθσπαρτον και χωρίς... παράσιτα».

ΔΙΑΛΟΓΟΣ μεταξύ — άς τους πούμε — «άποτσιγαροσυλλεκτών» της Όμοιοίας:

— Άδερφέ μου, λείει ό πρώτος — ή κατάστασι μας έγινε τραγική. — Το βλέπω. συμφωνεί, ό δεύτερος.

— Φτάσαμε στο σημείο, να κάνωμε τρεις φορές το γύρο της Όμοιοίας για να ταϊμπήσωμε καμμία «γοπίτσα».

— Γι' αυτό, ή μόνη λύσις είναι να κάνουμε έπιτροπή και να ζητήσωμε να μας φέρουν κι' εμάς... «γ ό π ε ς» Μαρκινές!

ΑΓΑΘΟΣ συμπολίτης πού, κατά την λαϊκή έκφρασι, γλύτωσε από του χάρου τα δόντια χάρις στην θαυματουργό πενικιλίνη, εξέφρασε ως εξής τον άπεριόριστο θαυμασμό του γι' αυτή την τελευταίου τύπου «πανάκεια» και — γενικώτερα — για την πρόοδο της έπιστήμης:

— Μπράβο, μπράβο και πάλι μπράβο! όχι μόνο γιατί άνακαλύψανε την πενικιλίνη, αλλά γιατί έν συνεχεία την παραλάβανε και την μεταμορφώσανε όπως γουστάρει ή ψυχή τους. Την κανανε κρουσταλλική, ελαϊώδη, τροχίσκου, αλοιφή κι' όποιο νάνε θα την κάνουνε... σωτέ ή καπαμά!

ΜΟΙΡΑΙΑ ήταν, κατά τη γνώμη μας, ή άνοδοή της προεκτάσεως του Σ.Α.Π. (του άλησηνότητος και θρυλικού αθρήιου) μέχρι της πλατείας Άττικής. Γιατί, άπλουστατα, ή προεκτάσις του Σ.Α.Π. δεν μπορούσε να είναι άλλη από το... ΣΑΠισμα του τόσο σημαντικού αυτού ζητήματος μέσα στα χρονονούλαπα των «έμπειρωνγνώμων»...

ΔΕΝ ΕΙΝΕ, αλήθεια περίεργο ότι οι περισσότεροι έγκληματίες δολοφονούν τις γυναίκες τους με άρσενικό; Το δραστικό αυτό δηλητήριο χαιρεί μεγάλης έκτιμησης κι' έχει κανανήρη πια κοινοτυρία ό «βραδύς θάνατος δι' άρσενικού», που απαλλάσσει τους ταλαίτωρους συζύγους από τις τυραννικές συντροφους των.

Κατά την άποψι όμως ενός παντρεμένου, είναι ακόμα πιο συνηθισμένος και μαρτυρικός ό βραδύτατος θάνατος διά... θ η λ υ κ ο ύ !...

ΜΕΤΑΕΥ των άλλων επαγγελματικών και βιοτεχνικών όργανων, συνήλθε προ ήμερών, στην «τακτική του γενική συνέλευσι» και ό σύλλογος των σπαταροπωλών Άθηνών, Πειραιώς. Έπειδή όμως σε κάτι τέτοιες συνελύσεις γίνονται τυνηθός «λογοδοσίες» και άπαραίτητοι έλεγχοι είναι έπομενον να γίνουν κι' εδώ, εκ μέρους της αντιπλητείας άρισμένες άποκαλύψεις.

Έτσι είδαν κατάπληκτοι μερικοί ότι και στην συνέλευσι των... σ α π ω ο ι ω ν. Βγήκαν στη φόρα πολλά... ά π λ υ τ α !

• ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

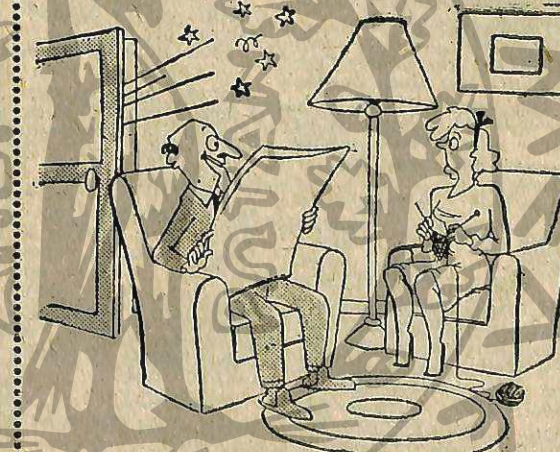

—Νά δούμε τι μούτρα θα κάνει ή γυναίκα μου την ώρα που θα με περιμένει να γυρίσω από την ταβέρνα!...

(Του Σ. Πολενακη)

— Κι' έσύ, χρυσέ μου, τί θα ήθελες να σου πάρω; — Μά, ένα καρροτσάκι είναι ό,τι μου χρειάζεται αυτή τη στιγμή!...

— Φαίνεται πως ή μαμάκα σου παραπάτησε στο πρώτο σκαλοπάτι!

Καμουφλάζ!

(Η σκηνή σ' ένα ψυχρό επαγγελματικό δικηγορικό γραφείο. Έκείνη, ως 26 χρονών, άσφρα μακιγιαρισμένη απ' τη Φύση με διακριτικές πινελιές, μάλλον μικροσκοπική, σχεδόν μινιατούρα γοητείας, με γλυπτικό σωματάκι έξαφανισμένο μέσα σ' ένα μαύρο σκέτο φουστάνι της δουλειάς, γλυκά μαύρα μάτια και χτυπητή σοβαρόφανεια, εργάζεται αμίλητη με την πένα στο χέρι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας κομπόζ αντρας ως 38 χρονών με ύψος βαρύ και σκοτεινό κοστούμι, περιποιημένα χέρια κι' άδερή άνεσι· στίς κινήσεις του, μπαίνει διακριτικά με το καπέλλο στο χέρι. Ένω συγχρόνως — φυσικά — ανοίγει η Αύλα(α).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπιτρέπετε; ΕΚΕΙΝΗ: Παρακαλώ; ΕΚΕΙΝΟΣ: Η δεσποινίς Λενού; (Εκείνη γνέφει «ναι»). Περσιόδης. Γιατρός. Έχετε λίγο καιρό;

ΕΚΕΙΝΗ (τυπικά): Καθίστε κ. Περσιόδη. ΕΚΕΙΝΟΣ: Μεροί. (Κάθεται).

ΕΚΕΙΝΗ: Στη διάθεσί σας. (Αφήνει την πένα της). ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρόκειται για την υπόθεσί του διαζυγίου μου, δεσποινίς.

ΕΚΕΙΝΗ: Α!... Μήπως θέλετε τον κ. Μιχαηλίδη; Γιατί εγώ είμαι βοηθός του.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Θέλω εσάς προσωπικά. Δεν παίρνετε και δικές σας υποθέσεις;

ΕΚΕΙΝΗ (επαγγελματικά κολακευμένη): Αν τύχη. ΕΚΕΙΝΟΣ: Ο κ. Μιχαηλίδης έχει πολλές ασχολίες. Ένω σεις, που είσατε όπως μου είπαν, επίσης μία εξαιρετική δικηγόρος, θαχετε περισσότερο καιρό.

ΕΚΕΙΝΗ: Καιρό, βέβαια. Έχω πολύ περισσότερο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν. Ακούστε την υπόθεσί μου. Είμαι γιατρός, όπως σας είπα, δεσποινίς. Κουδίζω πολλά.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ξέρω. Γνωστό το όνομα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μεροί. Παντρευτήκα με το σκοπό ν' αφοσιωθώ στη γυναίκα μου

και στην οικογένειά μου. Ο μόνος μου πόθος ήταν ν' αποκτήσω ένα μικρό γλυκό αγοράκι... ή κοριτσάκι... να παίζω μαζί του και να ξεκουράζομαι ψυχικά. Έτσι μικρή και απλή, και όμορφη, είχα σκηνοθετήσει στη φαντασία μου την ευτυχία (μικρή σιγή). Μιλούσα στη γυναίκα μου πάντα γλυκά, με βελουδένιες φράσεις και στοργικά χάδια. Της έκανα δώρα. Της ικανοποιούσα κάθε της επιθυμία.

ΕΚΕΙΝΗ: Παρντόν, για τη διακοπή. Στο δικηγορικό σας πρέπει να είσατε απόλυτα ειλικρινής...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' ό,τι σας είπα, είμαι. Συνεχίζω: Έφευγα απ' την κλινική μου και πήγαινα κατ' ευθείαν στο σπίτι μου. Αν έβγαίνα το βράδυ έξω, θα βγαίνα μόνο με τη γυναίκα μου (παύση).

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν; ΕΚΕΙΝΟΣ: Ήμουνα καλός σύζυγος, δεσποινίς;

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Ήδεωδωρε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Η γυναίκα μου, με άπότησε!

ΕΚΕΙΝΗ (επαγγελματικά): Είναι εξηκρισμένο; ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό ξέρω καλά.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν φθάνει να τό ξέρετε σεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρέπει να τό μάθη... και όλος ο κόσμος, δεσποινίς;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, με συγχωρείτε. Πρέπει να πεισθή και ο δικαστής.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό πια είναι δουλειά δική σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Έχουμε μάρτυρες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, βέβαια.

ΕΚΕΙΝΗ: Φοβάμαι, ξέρετε, πως την υπόθεσιν αυτή πρέπει να την αναλάβη ο κ. Μιχαηλίδης.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αποκλείεται.

ΕΚΕΙΝΗ: Εγώ θέλω δικηγόρο ν' αφοσιωθώ μόνο σε μένα. Οί βοηθοί μου σας είχαν γνωρίσει στο Πανεπιστήμιο και μου είπαν πως είσατε σπουδαία.

ΕΚΕΙΝΗ: Ευγένειά τους. Θα προσπαθήσω να σας εξυπηρετήσω με όλες μου τις μικρές δυνάμεις, κύριε Περσιόδη...

Κάντε μου σας παρακαλώ, ένα βοηθητικό σημείωμα. Γράψτε μου μέσα, ό,τι στοιχείο νομίζετε πως υπάρχει εις βάρος της συζύγου σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Καίρο, βέβαια. Έχω πολύ περισσότερο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν. Ακούστε την υπόθεσί μου. Είμαι γιατρός, όπως σας είπα, δεσποινίς. Κουδίζω πολλά.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ξέρω. Γνωστό το όνομα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μεροί. Παντρευτήκα με το σκοπό ν' αφοσιωθώ στη γυναίκα μου

δική. Πρέπει και να τό αποδείξη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σωστά.

ΕΚΕΙΝΗ: Έχουμε άραγε, αποδείξεις;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή... τί εννοείτε «αποδείξεις»; Με συγχωρείτε, αλλά δεν καταλαβαίνω διόλου νομικά.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι... αν μπορούσαμε, να πούμε, να συλλάβουμε την κυρία τη στιγμή που διαπράττει το αδίκημα. Καταλάβετε; «Επ' αυτοφώρῳ» που θέλει ο νόμος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δύσκολο, νομίζω. Γιατί τώρα έχει κάπως υποπτευθῇ και φυσικά θα φυλάγεται!

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε θα βεβαιώσουμε στις μερ. υρίες. Δεν έχετε φίλους που να μπορούν να τό βεβαιώσουν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε μου λέτε, δεσποινίς. Σεις, προσωπικά, θα ήσαστε ευτυχισμένη μ' ένα σύζυγο σαν εμένα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ασφαλώς, ναι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, αυτό είναι τό ζήτημα!

ΕΚΕΙΝΗ: Έ, πώς είν' αυτό τό ζήτημα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εγώ ήρθα εδώ να σας γνωρίσω. Και να σας πω από την αρχή τό σκοπό μου. Με παντρεύσατε σεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Τρελλός είσατε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ λογικός. Οί συμφοιτητάι σας δε μου είπαν μόνο πως είσατε σπουδαία δικηγόρος, αλλά και χρυσό κορίτσι!

Σας είδα μία μέρα τυχαία στον δδοντογιάτρο, μου κάνατ' εντύπωση, ρώτησα, άρχισα να σας παρακολουθώ και στο τέλος αντί να σκηνοθετήσω κοσμικές γνωριμιές και σαχαλά φλέρτ που τ' απορρίπτω για πρόλογο της ζωής μας, ήρθα μόνος μου καθάρα και τίμια να σας πω τό σκοπό μου.

ΕΚΕΙΝΗ (άνωδη): Καλά, και τό διαζύγιο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά δεν είμαι παντρεμένος, δεσποινίς! Τί λέμε τόσο ώρα;...

Τό διαζύγιο ήταν μία πρόφασι για να σας πω... τα προσοντα μου ως σύζυγο!

ΕΚΕΙΝΗ (χαριτωμένα σοβαρή): Αυτό που κάνετε σηκώνει μήνυση! Τό ξέρετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας αναθετώ την υπεράσπισή μου!

ΕΚΕΙΝΗ: Τήν τιμωρία!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί;

ΕΚΕΙΝΗ: Τήν τιμωρία! Ξέρετε ποιά είναι ή ποινή για τό αδίκημά σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέρω πολύ καλά!... Τά... Ισοδία δεσμά του γάμου! (Τήν κυττάζει με βλέμμα γεμάτο έρωτα), Όρεβουάρ! Στη μιάνιση!... (Φεύγει).

ΕΚΕΙΝΗ (μόνη της ξανασκυδεύει άπάνω σ' ένα χαρτί που μιλεί για άσυμφωνία χαρακτήρων). Ούφ! Τώρα βρέθηκε κι' αυτό; (Τό θεωρεί γρουσουζιά, τό πετάει και προσπαθεί ν' ασχοληθή με μία έξωσι).

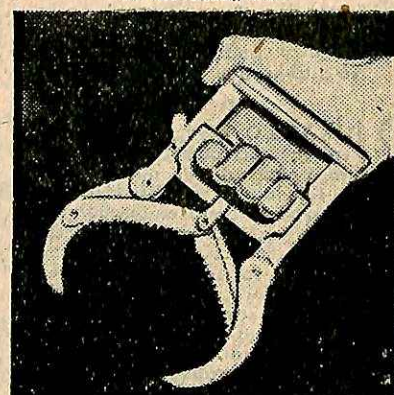
(Αύλα)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Πρόκειται για μία νέα εφεύρεσι του μουσικού Φίλιππου Μουζάφ. Για να μπορεί να χορεύη με την φίλη του σε οποιοδήποτε μέρος βρεθούν, κατεσκεύασε δύο καπέλλα· ραδιόφωνα, απ' την απόδοσι των οποίων φαίνονται και οι δύο απόλυτα ικανοποιημένοι.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΒΑΡΙΩΝ

Η μεταλλική αυτή «δαγκάνα» σχεδιάστηκε από έναν Άμερικανό ερασιτέχνη φάρ. Είναι πολύ εύκολη στο χειρισμό της. Με μιάν απλή έλξη της κάτω λαβίδος σφίγγουν οι «μασελές». Χρησιμεύει για τη μεταφορά των μεγάλων ψαριών.

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ «ΔΡΑΚΟΥ» ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Στην δική του Τζην Χέιγς, του τρομερού «δράκου» του Λονδίνου, αστυνομικοί τού Σάσσεξ προσεκόμισαν στο δικαστήριο τά λείψανα της λαϊκής Όλβίας Ντράν Ντρκον, θύματος του κακούργου.

Αθηναϊκά Εθίκαιρα

Συμπίσεις

Δηλώσεις και αποφάσεις νέα των επίσημων: Άθροα αποφασίστηκε εισαγωγή τροφίμων για να υπάρχει επάρκεια, να σταματήσει ή γκρίνια, παντού να βρίσκει ό,τι θές και να έχουμε και φθηνεία!

Και έτονίσθη ειδικώς με σχετικόν θυμόν, ότι επιδιώκεται «συμπίσεις τιμών», που θα επέλθη ασφαλώς έτούτη τη φορά, όταν γεμάτη τρόφιμα θα είν' ή αγορά.

Και τώρα λίγη ύπομονή — τό επαναλαμβάνω — να ιδούμε ή συμπίσεις μη γίνη προς τά... πάνω. Όπως συμβαίνει πάντοτε από τινών έτών και γίνεται συμπίσεις τών... καταναλωτών!

Σαϊζόν

Πρός καλοκαίρι άσφαλώς πλησίστοι βαδίζομεν. Και ή σαϊζόν ή θερινή αίσίως άρχίνα. Κύμα θηλέων εύχαρι πρωί - πρωί άντικρύζομεν όπερ για την όδον Έρμου εύθύμως ξεκίνα.

Έτοιμασθήτε σύζυγοι. Έξω τό πορτοφόλι. Καί ή σαϊζόν ή θερινή αίσίως άρχίνα. Γιατί ή γυναίκα πάντοτε, — αυτό τό ξέρετε όλοι — θέλει πολλά να ντύνεται, πολλά και για νά... γδυ- (νεται)!

Και πάλι τό Μαροκινό

Με τού Μαρόκου τό άφθανο και τό φτηνό τό ψάρι, που όλη ή φτώχεια έτρεξε με αλλαγμούς να πάρη, δημιουργείται ζήτημα, όπερ δεν άμφιβάλλω πως θα λυθή εύνοικώς για μάς τό δίχως άλλο.

Έξήτησαν οι έγχώριοι ίχθυοπαραγωγοί να σταματήσει στο έξης ή ψαροεισαγωγή, για να πουλιέται δηλαδή, όπως γινόταν πάντα, τριάντα πέντε ή συναγρις κι' ό κεφάλος σαράντα.

Μά εύτυχώς ό ύπουργός άνένδοτος έφάνη. Καί δεν θα βγάλη, ως φαίνεται, παρόμοιο φιρμάνι. Γιατί εκβάλλει ό λαός κραυγήν ούρανομήκη: —Ψάρι Μαρόκου θέλουμε και νάχη και σαρίκι! ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Θεάματα

Άνοίγουνε τά θερινά των Άθηνών θεάματα με κωμικούς, με άτραξιόν και άλλα χίλια πράγματα, αλλά στο συναγωνισμό, να ξερούν όλοι ότι θα τούς τσακίση... ή Βουλή, που άνοίξε και πρώτη!

Σπτεί θέσιν

Στίς «άγγελίες» τίς «μικρές» διαβάζω πάλι κατί πως κάποια «νέα», «νόστιμη» αλλά κι' «ήθικωτάτη» — άλήθεια, τί μυστήριον! — ζητάει να ύπηρετή, σε κάποιον «μ ό ν ο ν Κ ύ ρ ι ο ν»!

Μά τέτοια θέσι άν θα βρή, ή νέα ή δροσάτη θα πάψη πολύ γρήγορα... να είν' «ήθικωτάτη»! Δ. ΕΥ.—

Γυαλιά σουπερ - λουξ

Η Μόδα, φίλοι κύριοι, δεν φέρεται άδράς και τ' άνδρικά βαλάντια θέλει να... φαη ό Βούδας. διότι έλανσάρισε — τόγραψε ό «Θησαυρός» — γυαλιά άδαμαντοκόλλητα σε σχήμα πεταλούδας!

Δεν είν' αυτή κατάστασις! Δεν είν' αυτή δουλειά! Η Μόδα μάς έτάραξε και κάθε παντρεμένος, άν βέλη στη γυναίκα του να... βάλη τά γυαλιά πρέπει στο λαθρεμπόριο να είναι μπερδεμένος!

Περί νούνας

Νά κι' έν' άστείο νόστιμο ή μάλλον νοστιμούλι: Η γούνα ή πανάκριδη τού Στράτου τού Σταμούλη άπίστευτη κι' άφάνταστη τού άναψε φουρτούνα καί... τούκαψε τη γούνα! Γ. ΓΙΑΝ.

Και πάλι...

Και πάλιν ή τετραμερής συνέρχεται. Και πάλι συζητήσι θ' άρχίσουνε οι τέσσερις Μεγάλοι. Και πάλι θα μαλλώσουνε όπως και πέρσι, έφέτο πάλι κουγάδες θαχίμε, ξανά και πάλι: βέτο.

Πάλι θ' άρχίσουν ήρεμα και θα γλυκομιλήσουνε, πάλι θα πουν κι' οι τέσσερις πως θέλουνε γαλήνη, και πάλι θα γκρινιάσουνε και σαν διαφανήσουνε, θα φάνε τά μουστάκια τους... μιλώντας για εήρηνη.

Η ύδρευσις

Συσκέψεις για την ύδρευσι άρχισαν και πάλι κι' απ' την Σουβάλα συζητούν να πάρωμε νερό, την λίμνη Έλίκη φαίνεται, αντιπροτείνουν άλλοι κι' έτσι με την συζήτησι... περνάμε τον καιρό.

Κι' ό Μαραθώνας ό άτυχής, πούδειξε πως άντέχει μάς παραγγέλλει τακτικά με ύψος πονηρό: —Παρακαλάτε βρε παιδιά συχνότερα να βρέχη, γιατί μονάχα έξ ο ύ ρ α ν ο ύ, θα πίνετε νερό.

Ο ύπνος τρέφει

Αυτό τό πράγμα ως έξης, συνέδη άπάνω κάτω: Μέσ' τό λεωφορείο, του, εισπράκτορ έκοιμάτο, και τότε κάποιος άγνωστος — άγνωστοι σπύδουν (πάντα — του πήρε τό σακάκι του, του πήρε και την τσάντα.

Κάποιος γιατρός σοφώτατος, προ τόσων χρόνων έφει: —Ο ύπνος είναι άφέλιμος, γιατί ό ύπνος τρέφει. Τό πράγμα άποδεικνύεται άκόμη μία φορά, πως όλ' αυτά τά γνωμικά, φαιδρά ή σοβαρά, έχουν μία βάσι αλάνθαστη, πολύ σπουδαία. Ήτοι, ό ύπνος τού εισπράκτορος... τρέφει τόν λωποδύτη. ΔΗΜ. ΓΙΑΝ.

Διάψευσις εικτρών

Ένας γέρος Καραμπίνης, τίς προάλλες, στο Χαρ- είχε πέσει μεθυμένος, με τσιγάρο στο κρεβάτι... Με τσιγάρο αναμένο έννοείται δηλαδή και χωρίς να καταλάβη, πήρε «έφοκο» σαν... δαδί!

«Βρε τόν γέρο Καραμπίνη, — είπαν φίλοι του και (ξένοι, να καή σαν τό τσιγάρο, στα βαθειά του γηρατειά»! Κι' όμως, φίλε μου, σου λένε κι' ισχυρίζοντ' ώρι- (σμένοι, οί παλῆς οί... Καραμπίνες, πως δεν παίρνουνε... (φωτιά!

Η Ζωή...

Μιά Ζωή, κατ' άλλους Λούλια και κατ' άλλους, δε (Λούλα, μόλις είκοσι Ματών και... πιωμένη για καλά, παραπαίοντας στο δρόμο και μη βλέποντας τη μύτη, κατακύλισε, σαν μπάλλα, μέσ' τού Ίλισσου την (κοίτη!

Έτοιμπάρισε στο ρεύμα ή μοντέρνα δεσποινίς και μπορεί να πή κανείς, ότι άλλαξαν οι όροι, από κείνο τό πρωί...

Κι' έτσι δεν θα τραγουδάνε, τού λοιπού, οί καντα- (δρόροι: «Είς τό ρεύμα της ζωής μου», μα «στο ρεύμα ή... (Ζωή»!

Ουαάνια φαινόμενα

Όλ' οί κινηματογράφοι, άπεφάσισαν να κλείσουν, όπου τά ζητήματά τους ό άρμόδιοι να λύσουν. Συνεπώς για μία βδομάδα, ή για πέντε-δέκα μέρες, δεν θα δούμε στην όθον τους μεγάλους μας «αστέ- (ρες».

Θα εκλείψουν οί άστέρες οί γνωστοί της ύψηλίου, μα τό γεγονός δεν έχει ζωήρον ένδιαφέρον, γιατί μέσα στίς εκλείψεις της... σελήνης, τού... (ήλιου φυσικόν είναι να δούμε και μιάν εκλείψιν άστέρων! Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Χονδροειδείς 'απάτες'

Προσοδοφόρες άλλ' έφη-
μερες «επιχειρήσεις»

Κατά τον προσεχή μή-
να προκειται να διεξαχθώ
ενώπιον των ολλανδικών δι-
καστηρίων η δική ενός Όλ-
λανδού απά-ωνος, που εί-
χε πωλήσει σε πολλούς
συμπatriώτες του μερίδια
από τί νομίζετε; Από τον
περίφημο Ιούργιο του "Αί-
φελ", που, σύμφωνα με τις
διαβεβαιώσεις του, επρό-
κειτο να καταδραφισθώ από
τη γαλλική Κυβέρνηση. Ο
Μι-αλ βάν Ρόγκεν ισχυ-
ριζόταν ότι είχε αναλάβει
την εργολαβία της καταδε-
φίσεως και προπαλούσε τα
σιδερικά του περιφήμου
πύργου. Το αξιοσημείωτο
είναι ότι για ένα μεγάλο μέ-
ρος απ' αυτά τα σιδερίδια
είχε ενδιαφερθή και ο Όλ-
λανδός υπουργός της Α-
νοικοδομείσεως, που έστει-
λε, μάλιστα, έναν ανώτερο
τεχνικό σύ-α-υλο στο Πα-
ρίσι, για να μελετήσει επί
τόπου την κατάστασή τους
και τον καλλίτερο τρόπο
μεταφοράς τους στην Όλ-
λανδία. Η επίσκεψις αυτή
όμως κατέστρεψε τα σχέδια
του βάν Ρόγκεν, γιατί ανα-
καλύφθηκε έτσι η απάτη
του.

Πώς όμως μια τόσο χον-
δροειδής απάτη δεν έκι-
νησε από μιάς αρχής την
προσοχή των αρχών και του
κοινού; Η εξήγησις είναι
άπλουστατή. Το γεγονός
ότι ήταν τόσο χονδροειδής
συντέλεσε στο να μην αμ-
φισβήτηση κανείς την α-
λήθεια των ισχυρισμών του
βάν Ρόγκεν ενώ, αν επρό-
κειτο για κάτι το λιγώτερο
σημαντικό, οι ενδιαφερόμε-
νοι θα έτρεχαν άμέσως να
ζητήσουν πληροφορίες.

Αλλά το ρεκόρ στις α-
πάτες αυτού του είδους κα-

τέχεται από τους Αμερι-
κανούς.

Ένα πωλί, πριν από με-
ρικά χρόνια, όλες οι νοικο-
κυρές ενός προαστίου της
Νέας Υόρκης βρήκαν κάτω
από τις πόρτες τους την α-
κόλουθη έγκυκλις:

«Η εταιρεία μας είναι
σε θέσι να σας προμηθεύ-
ση άριστο υπηρετικό προ-
σωπικό και υπό όρους έ-
ξαιρετικά ευνοϊκούς. Έχο-
με την ειδικότητα στην έ-
ξημέρωσι και τη διαπαιδα-
γωγήσι πειθήνων και οι δι-
πλωματούχοι τετραποδες
μαθηταί μας θα αποτελέ-
σουν τους ιδεώδεις υπηρέτες
των παιδιών σας. Θα σας
στείλουμε δωρεάν ένα για
δοκιμή».

Αντρέας και γυναίκες τα
έχασαν. Θα τους έστελναν
πειθήνους για υπηρέτες;
Όχι! Αυτό δεν έπρεπε να
γίνη ποτέ! Ξεκίνησαν, λοι-
πόν, όλοι μαζί για να
πάνε στο δημαρχείο και να
διαμαρτυρηθούν. Αλλά, κα-
τά την απουσία τους, μερι-
κές ομάδες κακοποιών μπή-
καν στα σπίτια τους και έ-
κλεψαν ό,τι πολυτιμώτερο
βρήκαν μέσα σ' αυτά.

Ένας πρωτότυπος άπα-
τεών ήταν, έξ άλλου, ο Α-
μερικανός Ρίγκυ Τζόνσον.
Το τέχνασμά του ήταν το
έξης: Πήγαινε σε μια πό-
λι, εγκαθιστούσε ένα είδος
τιρκού και τοιχοκολλούσε
στους δρόμους μεγάλα προ-
γράμματα που παρίσταναν
ένα τέρας, τη στιγμή που
καταδρόχθιζε μια νέα. Το
δράδυ, την ώρα της παρα-
στάσεως, το τσίρκο γέμιζε
από κόσμο. Σε λίγο, ακού-
γονταν τρομακτικοί βρυ-
γισμοί, που έβγαίναν από
ένα σιδερένιο κλουβί, σκε-
πασμένο με χοντρό πανί.
Ένας άνθρωπος έβγαζε
τότε στη σκηνή και φώναζε,
κινώντας σπασμωδικά τα
χέρια του:

— Φύγετε! Φύγετε! Το
θηρίο λύθηκε από την αλυσ-
σίδα του!

Οι θεαταί, κυριευμένοι
από πανικό, έτρεχαν τότε

να φύγουν και δεν ένοιωθαν
τον εαυτό τους ασφαλισμέ-
νο παρά μόνον όταν βρί-
σκονταν στα σπίτια τους.
Αλλά, το άλλο πωλί, του
κακού αναζητούσαν τα ίχνη
του τσίρκου. Ο Ρίγκυ
Τζόνσον είχε εξαφανισθή
μέσα στη νύχτα μαζί με τις
εισπράξεις.

Μ' αυτό τον τρόπο είχε
κατορθώσει να εξαπατήσει
τους κατοίκους 167 αμερι-
κανικών πόλεων. Όσο για
το θηρίο, είχε περιττώ να
σημειωθή ότι ήταν ανύπαρ-
κτο.

Η αμερικανική αστυνο-
μία συνέλαβε, έξ άλλου,
πριν από λίγο καιρό έναν
απατεώνα που παλούσε
μετοχές των... υποδρυών
φυντιών της Φλωρίδος. Τα
θύματα του ήταν άμυγλα-
λα και όλοι αυτοί οι αν-
θρώποι πίστευαν πως ήταν
μέτοχοι στην «πύο προσο-
δοφόρο επιχείρησις του αί-
ώνος».

Ένας άλλος άπατεών
διεφθίμει με τις έφημερί-
δες ένα χημικό προϊόν που
είχε την ιδιότητα να μετα-
βάλλη τις κάλτσες «ρεγιόν»
σε κάλτσες «ναύλον». Αρ-
κούσε να έμβαση κανείς έ-
να δολλάριο στη διεύθυνσι
του εφευρέτου, για να του
σταλή μέσα σ' ένα φακέ-
λο το θαυματουργό προϊόν.
Έτι τρία χρόνια αργότες ο
άνθρωπος έθυσασε στην
κυριολεκσία. Αξιοσημείωτη
είναι η περίπτωση μιας
«Αμερικανίδος που είχε α-
γοράσει πέντε φορές από
το ίδιο προϊόν, με την ι-
δέα ότι η απουχία της
μεταβολής οφειλόταν στο
ότι... δεν είχε εφαρμόσει
όπως έπρεπε τις οδηγίες
που υπήρχαν στο πίσω μέ-
ρος του φακέλλου».

Αυτή η απάτη ανακαλύ-
φθηκε μ' έναν πολύ πρωτό-
τυπο τρόπο. Ένας άλλος
«Αμερικανός σκέφθηκε ν' α-
πομιμηθή αυτή τη θαυμα-
τουργή εφεύρεσις και παρέ-
δωσε σ' ένα φίλο του χημι-
κό ένα φακέλλο για να
το εξετάση. Αυτός βρήκε
τότε πως περιείχε τάλκ,
σόδα και κιμωλία!

Παλαιότερα, χιλιάδες Α-
μερικανών είχαν πέσει θύ-
ματα της «Εταιρίας εκμε-
ταλλείσεως των υδατοπτώ-
σεων του Νιαγάρα» και πί-
στευαν ότι ένας μεγάλος
άριθμος βιομηχανιών έ-
τροφοδοτούντο ή επρόκειτο
να τροφοδοτηθούν με το ή-
λεκτρικό ρεύμα που παρή-
γεται από αυτές. Οι μετο-
χές της «Εταιρίας έφτασαν,
μάλιστα, να πουλιούνται
και μέσα στο χρηματιστή-
ριο της Νέας Υόρκης. Αλ-
λά, στο τέλος, αποδείχτη-
κε πως η «Εταιρία ήταν ά-
νυπαρκτη, πως δεν γινόταν
καμμία εκμεταλλείσεως των
περιφημών υδατοπτώσεων
και ότι όλη αυτή η ιστο-
ρία είχε γεννηθή μέσα στο
μυ-...» ενός άπατεώνος, που
κατάρωσε να φύγη στο έ-
ξωτερικό, συναποκομίζον-
τας ένα πρσόν 7 περίπου
έκατομμυρίων δολλαρίων.

Όπως βλέπετε, η επι-
νοητικότητα των άπατεώνων
αυτού του είδους είναι ά-
φάνταστη. Αλλά δεν είναι
λιγώτερο ανέξαντλητη και η
εμπιστία του κοινού...

Η θέρα και η ιστορία της

Με το παπούτσι στο κεφάλι...

Για πρώτη φορά απ' το 1942, μπό-
ρεσαν και πάλι οι Άγγλοι γαμπροί,
χάρης στην ελάττωσι των περιοριστικών
μέτρων που είχε επιβάλει η Κυβέρνη-
σις, να προσφέρουν στις έκλεκτές τους
χρυσές βέρες των 22 καρατιών. Ός τώ-
ρα, ήταν υποχρεωμένοι ν' αρκούνται σε
βέρες των 9 καρατιών.

Το έθιμο της χρυσής βέρας αποτελεί
παράδοσι πολλών αιώνων. Οι αρχαίοι
Έλληνες και Ρωμαίοι προτιμούσαν το
σίδηρο για τα δαχτυλίδια του γάμου,
κι' οι πρώτοι Χριστιανοί το μπρούντζο.
Το χρυσάφι όμως απέδειχθη καλλίτερο
απ' όλα, γιατί δεν αλλοιώνεται απ' τις
ατμοσφαιρικές επιδράσεις.

Πάντως, είτε σιδερένια είτε χρυσή, η
βέρα ήταν πάντοτε απαραίτητη σε κάθε
γάμο. Θεωρείται δε ανέκαθεν σύμβολον
της αιωνιότητος, επειδή είναι ένας κρι-
κος χωρίς αρχή και χωρίς τέλος.

Οι αρχαίοι Άγγλοσάξονες εφήρ-
σαν πρώτοι τη συνήθεια της βέρας στους
άρραδώνες. Ο άρραβωνιαστικός την
περνούσε στο δεξιό χέρι της μνηστή-
τος. Κι' η νέα εξακολουθούσε να την
φορή εκεί, ως ότου, στην τελετή του γά-
μου, την έβαζε στο αριστερό χέρι. (Η
συνήθεια αυτή διατηρείται ακόμη και
σήμερα σε πολλές χώρες).

Η μετέθεσις αυτή της βέρας απ' το
δεξιό στο αριστερό χέρι γινόταν απ' το
γαμπρό, αφού όμως πρώτα η νύφη έδινε
επίσημη υπόσχεσι νάναι πάντα καλό-
καρδη, πρόσχαρη και περιποιητική μαζί
του. Μόνο κατόπιν ο γαμπρός της φο-
ρούσε τη βέρα σε καθένα απ' τα δαχτυ-
λα του αριστερού χεριού της, με τη
σειρά.

Επειτα ο πατέρας της του πρόσφε-
ρε ένα απ' τα παπούτσια της κόρης
του. Ο γαμπρός τόπαινε και... χτυ-
πούσε μ' αυτό στο κεφάλι τη μέλλουσα
συμβία του, για να δείξη έτσι ότι είχε
αποκτήσει εξουσία άπάνω της.

Οι νόμοι επέτρεπαν τότε στο σύζυγο
να ξυλοφορτώνη τη γυναίκα του, αν έ-
κρινε ότι αυτό της χρειαζόταν...

Ας θανατουρίσουμε όμως στη βέρα.
Οι κανόνες της εκκλησίας θεωρούν άπα-
ράιτητο, για τη συμπλήρωσι της τελε-
τής του γάμου, ένα δαχτυλίδι από ό-
ποιοδήποτε μέταλλο. Επιτρέπουν ω-
στόσο, σε περιπτώσεις εξαιρετικής ανάγ-
κης, ν' αντικατασταθώ με κάτι άλλο που
νάχη σχήμα κρίκου.

Κάποτε λοιπόν, στο Λίδερπουλ, ένας
γαμπρός ανέκαλυψε την τελευταία στιγ-
μή ότι είχε ξεχάσει να πάρη μαζί του
τη βέρα για τη νύφη. Δεν υπήρχαν ό-
μως προσκεκλημένοι στο γάμο, που θα
μπορούσαν να του δανείσουν προσωρι-
νώς ένα δαχτυλίδι... Τί θα γινόταν
λοιπόν;...

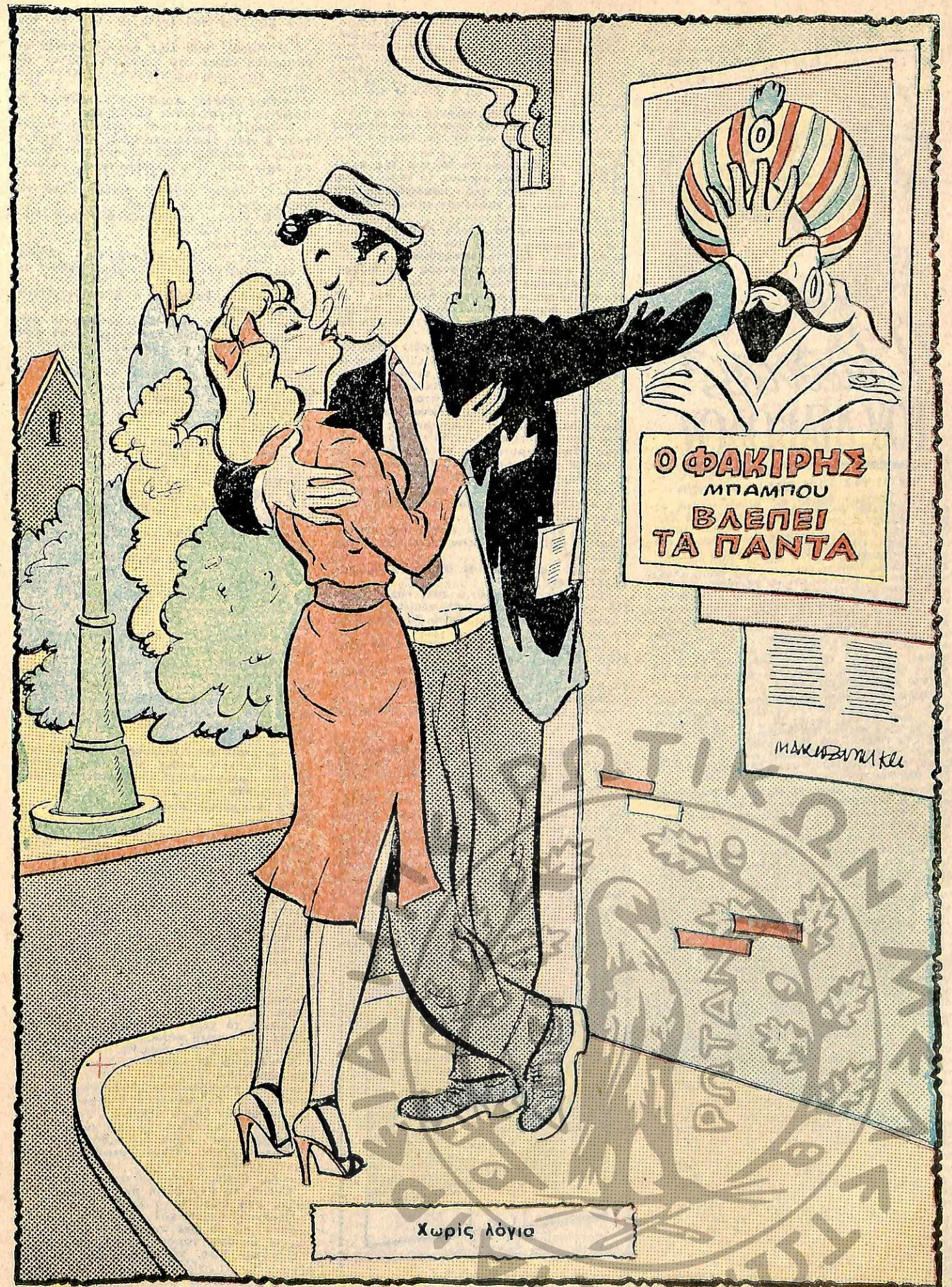
Εύτυχώς, ο νεωκόρος είχε μια έμπνευ-
σι: να χρησιμοποιήση, αντί δαχτυλι-
διού, ο κρίκος του κλειδιού της πόρτας
της εκκλησίας! Η νύφη δέχθηκε, θέλον-
τας και μή, κι' έτσι το κλειδί εξέτελεσε
χρήν βέρας!...

Αλλοτε πάλι, ένα ζευγάρι μελλονύμ-
φων βρέθηκε στην ίδια ακριβώς άμχα-
νία: Ο γαμπρός είχε ξεχάσει τη βέρα,
και δεν υπήρχε άλλο δαχτυλίδι.

Αλλά ο γαμπρός είχε μυαλό εφευρε-
τικό, που αντίσταμιζε την άφηρημάδα
του. Κύταξε γύρω του, είδε ένα μαρ-
που κρατούσε μια «κουδουνίστρα» με
κοκκάλινο κρίκο, και σκέφθηκε μ' ένθου-
σιασμό, σαν άλλος Αρχιμήδης:

«Εύρηκα!».

Πράγματι, έγινε αναγκαστική... επί-
ταξις της κουδουνίστρας, κι' ο κρίκος
της έπαιξε ρόλο βέρας. Έτσι, έμειναν
όλοι ευχαριστημένοι... έκτος απ' το
μαρ-... που χάλασε τον κόσμο απ' τα
κλάμματα ως που να πάρη πίσω το παι-
γνιδάκι του!

Γνωρίζετε ότι...

... Με τα σκουπίδια μιας χρονιάς του Λονδίνου μπορούν
να σκεπάσουν 33 στρέμματα γής μ' ένα στρώμα πάχους 4
μέτρων.
... Το βαρύτερο ζώο του κόσμου είναι η φάλαινα:
... Ακολουθεί ο αφρικανικός ελέφας που ζυγίζει 5 1/2
τόνους.
... Ο Ιπποπόταμος και ο ρινόκερος ζυγίζουν δυο περί-
που τόνους ο καθένας.
... Η καμυλοπάραλις μόλις ζυγίζει ένα τόννο.
... Οι άρκουδες δεν υπερβαίνουν συνήθως τα 650 κιλά.
... Τα μεγαλύτερα και ευγυστότερα μηλα παράγονται
στο Χόμπερτ Τσούν της Αυστραλίας.
... Τα μήλα αυτά είναι κόκκινα σαν ντομάτες, μεγάλα σαν
κεφάλι παιδιού και χυμώδη και άρωματικά σαν μπανάνες.
... Σύμφωνα με μια στατιστική του Λονδίνου, επί 100
έγκληματιών οι 87 είναι άγαμοι.
... Το μεγαλύτερο τουβνελ του κόσμου βρίσκεται στην
Κολομβία.
... Διασχίζει την Κορδιλλέρα των Άνδεων και συνδέει
την Κολομβία με τον λιμένα Μπογκότα.
... Ο φιλόσοφος Χρύσιππος άπασπερόφταν τόσο τί υπο-
κρίσεις, ώστε όταν τον χαιρετούσαν οι άνθρωποι... έπεφτε
άναίσθητος.
... Τα νύχια άμα μεγαλώνουν γρήγορα, φαγερώνουν ότι
ο οργανισμός είναι πολύ όγιης.

Ο ΥΠΟΔΟΥΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένα βροχερό βράδυ, εν' αμάξι στάνει σ' μικρή απόσταση απ' το Μικρό Πύργο, ο Ραούλ, ο οποίος είνε μαζεμένος πέτρας και χώματος και γκρεμίζεται. Οι επιβάτες του αμαξίου, ο Αντί-βασιλέας της Γαλλίας, Φίλιππος της Ορλεάνης, που παρ'είναι πλῆρη ελευθερία στον Ιππότη Ραούλ ντ' Τραμπλέν. Έτσι, η αθώοτης του νέου αποδεικνύεται.

Η Ζανέτ μένει τέλος μόνη και κλαίει ενώ ο άντρας της Κλωντίν της υποσχετεί να της στείλει τη γυναίκα του για να της κρατήσει συντροφιά.

Ξαφνικά, τὰ δάκρυά της στείρεψαν και σήκωσε το κεφάλι της. Τα μάτια της καρφώθηκαν στο κενό, σὰ νάδλεπαν κάποια φοιχτή όπτασία.

Προσπαθούσε να διώξη από τὸ μυαλό της τὴ φοιχτή σκέψη, πού είχε κάνει ξαφνικά, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε...

Εἶχε σκεφτῇ πὼς ἡ μητέρα της θέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὸ Ραούλ, καί, καθὼς σερνόνταν, παράλυτη ὥπως ἦταν, γιὰ νὰ πᾶν στὸ δωμάτιό του, ἔπεσε καὶ τὸ ἐγχειρίδιο, πού κρατούσε βυθίστηκε στὴ δικὴ της καρδιά...

Ἡ σκέψη αὐτὴ τῆς εἶχε ἔρβει ξαφνικά. Ἀλλὰ ὅσο πῖο πολύ δασάνειζέ τὸ μυαλό της, τόσο ἦταν σίγουρη γι' αὐτό.

Θυμόταν τὴν ἀλλαγὴ πού εἶχε ἡ ἐκφρασι τῆς μητέρας της, ὅταν τῆς εἶπε ὅτι ὁ ἱππότης, πού φιλοξενούνταν, ἦταν ἐξαιρετικὰ πλούσιος. Θυμόταν τὶς ἐρωτήσεις πού τῆς εἶχε κάνει γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τὴν ἐπιμονὴ της νὰ τὸν δώσῃ τὸ φάρμακο μὲ τὸ ὅπιο, πού θὰ τὸν βυθίζε σὲ λήθαργο. Τὴν πόρτα της, πού εἶχε κλειστὴ ἀπ' ἑξῶς, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς μητέρας της, πράγμα πού μόνον ἐκεῖνη μπορούσε νὰ κάνῃ...

Τώρα συνδυάζει ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, καὶ καταλαβαίνει πὼς εἶχε γίνεῖ τὸ δράμα...

—Θεέ μου, ψιθύρισε συντριμμένη, χωρὶς τὴν...

Ἐμενε τώρα ὀρφανή, μιὰ κόρη δεκά-εξ χρονῶν, χωρὶς σπιτί, χωρὶς πόρους, χωρὶς κανένα συγγενή, ὅπου θὰ μπορούσε νὰ καταφύγῃ.

Ποῦ νὰ πᾶν; Τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της;

Καμμία λύσι δὲν εὑρίσκει στὰ ζητήματά αὐτὰ πού τὴν ἀπασχολοῦσαν.

Ὡστόσο, δὲν ἀπελπιζόταν.

—Ὁ Θεὸς θὰ με βοηθήσῃ, ἔλεγε...

Τὸ ξύπνημα

Ὁ άντρας τῆς Κλωντίν δὲν ἄργησε νὰ γυρίσῃ, μαζὶ με τὴ γυναίκα του, πού τὴν ἄφισε στὸ Μικρὸ Πύργο, ἐνῶ αὐτὰς ξαναγύρισε στὸ σπιτί του.

Οἱ δύο γυναῖκες ἀνέβηκαν στὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς, κι ἐκεῖ πέρασαν τὴν ὑπολοιπὴ νύχτα τους.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε ὁ παπᾶς γιὰ νὰ ψάλλῃ τὶς νεκρώσιμες εὐχές, κι ἡ Ζανέτ ἀποσώθηκε σ' ἑνα ἀποκαρυσμένω δωματίο τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ δὲν ἀισθανόταν πὼς θὰ εἶχε τὴ δύναμι νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κηδεία...

Ἡ Κλωντίν πού εἶχε μάθει πὼς ὑπῆρχε ἕνας πληγμένος στὸ σπιτί, κατέβηκε στὸ δωμάτιο.

—Θεέ μου, εἶμαι καταρραμένος... Ψιθύρισε ὁ Ραούλ, ὅταν ἔμεινε μόνος. Ὅλοι θὰ πουν ὅτι ἐγὼ ἔφερα τὴν κακοτυχία σ' αὐτὸ τὸ σπιτί... Βέβαια, πρέπει νὰ πιστέψω ὅτι ὑπάρχει Θεός... Ἀλλὰ ποῖος θὰ μπορούσε νὰ πῇ ἂν, ἐκεῖνο πού προκεῖται νὰ κάνῃ, εἶναι πραγματικὰ ἔργο Θεοῦ, ἢ στυγερὸ κακοῦρημα; Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ με καταδικάσῃ ἢ νὰ με ἀθωώσῃ; Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ κρίνῃ γιὰ τὸ αἶσθμά μου, καὶ πού οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω; Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ καρδιά μου χτυπάει πῖο δυνατὰ... Δὲν θὰ τὸ πιστεύα ποτέ μου!...

Ἐφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά του, σὰ νάθελε νὰ πεισθῇ καλύτερα ὅτι, πραγματικὰ, χτυποῦσε πῖο δυνατὰ.

Κι ἔπειτα ἐξακολούθησε χαμογελῶντας εἰρωνικά:

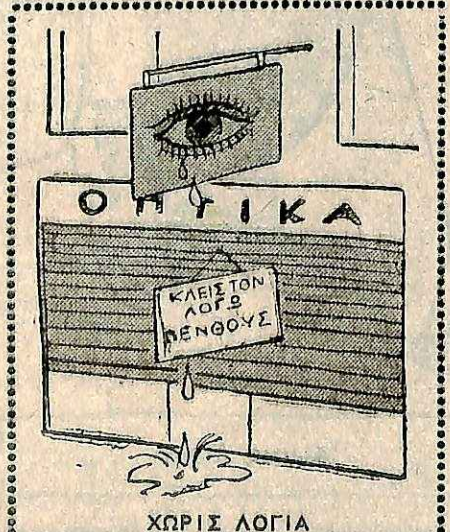
—Ναί, χτυπάει σὰν νάταν καρδιά γυναικας... Κι αὐτὸς ὁ Φίλιππος τῆς Ορλεάνης δὲν θὰ τὸ πίστευε... Κι οὔτε κι οἱ ἄλλοι... Πὼς θὰ με κοροῖδευαν, ἂν τὸδεραν, καὶ πόσο δικίω θὰ εἶχαν... Ἐμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλός, κι ἔπειτα ξανάει:

—Κι ὅμως, ναί! Τὴν ἀγαπῶ...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο ἡ Ζανέτ.

Ἦταν κάτωχρη καὶ τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν, σὰ νὰ εἶχε πυρετό. Ἡ στάσι τῆς ἔδειχνε συνάμα ταραχὴ καὶ λύπη.

Θυμόταν πὼς, τὸ περασμένο βράδυ, μέσα στὴν παραζάλη της, εἶχε καθηροῦν-σει τὸ Ραούλ γιὰ δολοφόνου τῆς μητέρας της, καὶ τώρα ἀνατριχίλαζε ὅταν σκεπτό-

στὸ δωμάτιο τοῦ ἱσογείου, γιὰ νὰ τὸν δῇ.

Ὁ Ραούλ, πού εἶχε ξυπνήσει, εἶχε ἀνασηκώθῃ πάνω στὸ κρεβάτι του, κι ἔκουγε καταπληκτικὰ τὶς ψαλμωδίες ἀπὸ μακριά.

—Πῶς εἴστε, κύριε; τὸν ρώτησε ἡ Κλωντίν, πηγαίνοντας κοντὰ του.

—Νομίζω πὼς εἶμαι καλύτερα, ἀπάντησε ὁ νέος. Πέστε μου ὅμως, σὰς παρακαλῶ, τί συνέβη; Μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα πρὶν ἀπὸ λίγο νεκρώσιμες ψαλμωδίες...

—Ὁ χάρος χτύπησε ἀπὸψε αὐτὸ τὸ σπιτί, ἀπάντησε ἡ χωρική.

—Ὁ χάρος; ἐπανελάβε ὁ Ραούλ. Πέθανε λοιπὸν κανεῖς;

—Ναί, κύριε.

—Πῶς!... Πέθανε ἐκεῖνη; φώναξε ὁ νέος με ἀγωνία. Πέστε μου, πέθανε ἐκεῖνη;

—Ἐκεῖνη; ξαναεἶπε ἡ Κλωντίν. Ποιὰ εἶν' ἐκεῖνη;

—Ἡ ὀμορφὴ νέα, πού μοιάζει μ' αὐτὴν ἐκεῖ τὴν εἰκόνα τοῦ τοῖχου, καὶ πού με περιποιήθηκε μὲ τόσο καλωσύνη.

Ἡ Κλωντίν γύρισε νὰ δῇ τὴν εἰκόνα, πού τῆς ἔδειχνε ὁ Ραούλ, κι ἔμεινε καταπληκτικὰ ὅταν πρόσεξε πόσο ἔμοιαζε ἡ βασιλίτσα τοῦ Σαβῆα με τὴ Ζανέτ.

—Ὅχι, εἶπε, δὲν πέθανε αὐτή. Ἡ μητέρα της πέθανε...

Ὁ Ραούλ ἀνάνηψε με ἀνακούφισι.

—Δόξα σοι ὁ Θεός, εἶπε. Τὸ αἷμα μου εἶχε παγώσει στὶς φλέβες μου γιὰ μιὰ στιγμὴ... Καὶ γιὰ πέστε μου, κυρία, πὼς πέθανε ἡ μητέρα τῆς νέας; Μοῦ εἶπε πῇ πὼς ἦταν ἄρρωστη, ἀλλ' ὅχι ὅτι κινδύνευε.

—Δὲν πέθανε ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια της, ἀπάντησε ἡ Κλωντίν.

—Θεέ μου. Ὡστε ἔγινε λοιπὸ. Ἐγκλημα;

—Δὲν ξέρουμε ἀκόμα ἂν ἔγινε ἔγκλημα ἢ ἂν ἦταν τυχαῖο δυστύχημα...

Κι ἡ Κλωντίν τοῦ διηγήθηκε ὅσα ἤξερε.

—Καὶ πού εἶναι τώρα ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ κόρη; ρώτησε ὁ Ραούλ, ὅταν ἡ χωρική τελείωσε τὴν ἀφήγησί της.

—Κρυφτήκε γιὰ νὰ μὴν δῇ τὴν κηδεία τῆς μητέρας της.

—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κυρία, πέστε τῆς ὅτι ὁ ξένος, πού τὸν φιλοξένησε καὶ τὸν περιποιήθηκε μὲ τόσο καλωσύνη, θέλει νὰ τὴν δῇ...

—Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἡ Κλωντίν.

Ἄν μπορέσετε, κύριε, νὰ τῆς μιλήσετε, νὰ τὴν παρηγορήσετε, θὰ κάνετε ἕνα ἔργο θεοῦ...

Κι ἡ χωρική ἔσπευσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

—Θεέ μου, εἶμαι καταρραμένος... Ψιθύρισε ὁ Ραούλ, ὅταν ἔμεινε μόνος. Ὅλοι θὰ πουν ὅτι ἐγὼ ἔφερα τὴν κακοτυχία σ' αὐτὸ τὸ σπιτί... Βέβαια, πρέπει νὰ πιστέψω ὅτι ὑπάρχει Θεός... Ἀλλὰ ποῖος θὰ μπορούσε νὰ πῇ ἂν, ἐκεῖνο πού προκεῖται νὰ κάνῃ, εἶναι πραγματικὰ ἔργο Θεοῦ, ἢ στυγερὸ κακοῦρημα; Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ με καταδικάσῃ ἢ νὰ με ἀθωώσῃ; Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ κρίνῃ γιὰ τὸ αἶσθμά μου, καὶ πού οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω; Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ καρδιά μου χτυπάει πῖο δυνατὰ... Δὲν θὰ τὸ πιστεύα ποτέ μου!...

Ἐφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά του, σὰ νάθελε νὰ πεισθῇ καλύτερα ὅτι, πραγματικὰ, χτυποῦσε πῖο δυνατὰ.

Κι ἔπειτα ἐξακολούθησε χαμογελῶντας εἰρωνικά:

—Ναί, χτυπάει σὰν νάταν καρδιά γυναικας... Κι αὐτὸς ὁ Φίλιππος τῆς Ορλεάνης δὲν θὰ τὸ πίστευε... Κι οὔτε κι οἱ ἄλλοι... Πὼς θὰ με κοροῖδευαν, ἂν τὸδεραν, καὶ πόσο δικίω θὰ εἶχαν... Ἐμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλός, κι ἔπειτα ξανάει:

—Κι ὅμως, ναί! Τὴν ἀγαπῶ...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο ἡ Ζανέτ.

Ἦταν κάτωχρη καὶ τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν, σὰ νὰ εἶχε πυρετό. Ἡ στάσι τῆς ἔδειχνε συνάμα ταραχὴ καὶ λύπη.

Θυμόταν πὼς, τὸ περασμένο βράδυ, μέσα στὴν παραζάλη της, εἶχε καθηροῦν-σει τὸ Ραούλ γιὰ δολοφόνου τῆς μητέρας της, καὶ τώρα ἀνατριχίλαζε ὅταν σκεπτό-

ταν τί συνέπειες μπορούσε νὰ ἔχῃ ἡ κατοχή της.

—Θεήσατε νὰ μοῦ μιλήσετε, κύριε; τὸν ρώτησε με φωνὴ πού ἔτρεμε.

—Δεσποινίς, τῆς εἶπε ὁ Ραούλ διστακτικά, ἤθελα, πρῶτα - πρῶτα, νὰ σὰς ἐκφράσω τὴ μεγάλη λύπη, πού ἔνοιωσα, ὅταν ἔμαθα τὸ τρομερὸ δυστύχημα, πού σὰς ἔπληξε...

Ἡ Ζανέτ ἔσφιξε τὸ χέρι, πού τῆς ἄπλωσε ὁ νέος, κι ἄρχισε νὰ κλαίει με λυγμούς.

—Γιὰ νὰ γλυτώσω τὴ μητέρα σας, συνέχισε ὁ νέος, θὰ θυσιάσα εὐχαρίστως τὴ ζωὴ μου...

—Ὡ, ἂν ἤξερε... σκέφτηκε ἡ Ζανέτ.

Ἔρωτ

Ἐγινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπῇ.

Ἐπειτα ὁ Ραούλ, πού εἶχε συγκεντρώσει τὸ θάρρος του, ξανάει:

—Χάρη σὲ σὰς, δεσποινίς, καταλαβαίνω ἤδη ὅτι γλυτώσα ἀπὸ τὸ θάνατο. Σὰς χρωστῶ τὴ ζωὴ μου, δεσποινίς, κι ἴσως αὐτὸ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ζητήσω κατὰ ἀκόμα...

—Σὰς ἀκούω, ἀπάντησε ἡ νέα, κι ἂν αὐτὸ πού ζητᾶτε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα, πιστέψτε με ὅτι θὰ γίνῃ...

—Λοιπὸν, ἐξακολούθησε ὁ Ραούλ, ξεχάστε πὼς εἶμαι ἕνας ξένος, ἕνας ἀγνωστος σχεδόν, πού τὸν λυπηθήκατε καὶ τὸν δεσχήκατε στὸ σπιτί σας... Ξεχάστε ἀκόμα καὶ τὸ ὅτι εἶμαι νέος, καὶ θεωρήστε με σὰν ἕνα παλιὸ φίλο... ἕναν ἀδελφό... κάποιον τέλος πού θὰ θυσιάξε εὐχαρίστως τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ γίνετε εὐτυχισμένη. Σὰς ζητῶ νὰ ἔχετε σὲ μένα τὴν ἐμπιστοσύνη, πού θὰ εἴχατε σ' αὐτὸν τὸ φίλο, σ' αὐτὸν τὸν ἀδελφό...

Ἡ Ζανέτ, πού δὲν καταλάβαινε πού ἦθελε νὰ καταλήξῃ ὁ Ραούλ, ἀπάντησε:

—Μεῖντε ἡσυχος, κύριε, γιὰτὶ αἰσθανομαι κίλους γιὰ σὰς ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη, σὰ νὰ εἰστε ἀδελφός μου...

—Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε με συγκίνησι ὁ νέος. Αὐτὸ μοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσω. Ὁ μὲν ἀπάντησετε λοιπὸν, ἀδελφὸ μου, εὐχριστὰ;

—Μάλιστα.

—Σ' ὅτι σὰς ρωτήσω;

—Ναί.

—Μοῦ εἴχατε πῇ ἂν δὲν ἀπατάμαι, ὅτι ὑποφέρατε οικονομικά...

—Μάλιστα, κύριε...

—Κι ὅτι ἡ μητέρα σας εἶχε ἐξαναγκασθῇ νὰ πούλῃ αὐτὴ τὴν ἰδιοκτησία κι ὅτι τώρα, μετὰ τὸ θάνατό της, δὲν σὰς ἀνῆκει τίποτα πιά ἐδῶ μέσα...

—Ναί, ἐτσι εἶναι, ψιθύρισε ἡ νέα.

—Ὡστε τώρα μπορεῖ νὰ παρουσιαστῇ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη ὁ ἀγοραστής καὶ νὰ σὰς διώξῃ ἀπὸ δῶ...

—Μάλιστα...

—Ἐχετε κανένα μέρος νὰ μέντε;

—Ὅχι.

—Συγγενεῖς;

—Κανένα.

—Φίλους;

—Ὅτε.

—Τί θὰ κάνετε λοιπὸν;

—Δὲν ξέρω ἀκόμα.

—Τί σκοποὺς ἔχετε γιὰ τὸ μέλλον σας;

—Δὲν τολμῶ οὔτε καν νὰ τὸ σκεφθῶ... ὠμολόγησε ἡ Ζανέτ.

Ὁ Ραούλ δίστασε λίγο, κι ἔπειτα συνέχισε:

—Θυμόσαστε, φυσικά, ὅτι, προχθές, πού μοῦ εἶπατε ὅτι ὑποφέρατε οικονομικά, νόμισα ὅτι μποροῦσα νὰ σὰς διευκολύνω, ἀλλὰ σὲς ἀποροῦσα τὴν πρότασί μου...

—Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ἀπάντησί σας ἐκεῖνη, οὔτε καν σκέφτηκα ὅτι μπορούσα νὰ ἐπιμεινω...

—Εἴχατε δικίω, εἶπε ἡ Ζανέτ.

—Σήμερα δὲν πρόκειται νὰ ἐπαναλάβω τὴν προσφορά μου... Θέλω μόνο νὰ σὰς κάνω μιὰν ἐρώτησι, κι ἀπὸ τὴν ἀπάντησί σας ἐξαρτᾶται ἡ ψυχία μου... ἡ εὐτυχία μου...

—Μιλήστε, εἶπε ζωηρὰ ἡ νέα.

Ὁ Ραούλ τὴν κύτταξε στὰ μάτια, καὶ τὴν ρώτησε με φωνὴν σοδαρή:

—Ζανέτ, ἡ καρδιά σου εἶναι ἐλεύθερη;

Ἀκούοντας τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐκεῖνη ἐρώτησι, ἡ νέα ἔγινε κατακόκκινη.

—Τί ἐρώτησι... ψιθύρισε.

—Σὲ παραξενεύει ἴσως, συνέχισε ζωηρότερα ὁ Ραούλ, κι ὥστόσο πιστεύω ὅτι σὲ λίγο οὔτε παράξενο θὰ σοῦ φανῇ, οὔτε ὑβριστικό... Ἀκουσέ με, Ζανέτ... Σ' ἀγαπῶ...

—Μὲ ἀγαπᾶς; ἐπανελάβε ἡ νέα κατὰ-πληκτῇ.

—Ναί, σὲ ἀγαπῶ, συνέχισε ὁ Ραούλ, καὶ μπορῶ μάλιστα νὰ σὲ διαβεβαιώσω ὅτι σ' ἀγάπησα προτοῦ σὲ γνωρίσω...

Ἡ Ζανέτ τὸν κυττούσε κατὰπληκτῇ, μὴν μπορώντας νὰ καταλάβῃ τί ἤθελε νὰ τῆς πῇ.

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, Ζανέτ, συνέχισε ὁ νέος... Μόλις πρωτάνοιξα τὰ μάτια μου, κι ἐνῶ ἀκόμα φλεγόμουν ἀπὸ τὸν πυρετό, ἀντίκρισα τὴν εἰκόνα ἐκεῖνη στὸν τοῖχο, καὶ τὸ βλέμμα μου καρφώθηκε πάνω στὴ βασιλίτσα τοῦ Σαβῆα... Ἡ μορφή αὐτὴ μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση, καὶ μέσα στὰ ταραχμένα μου ὄνειρα, τὴν ἔβλεπα διαρκῶς, ἔπαιρνε ζωὴ, κυριαρχοῦσε στὴν καρδιά μου... Ὅταν σὲ πρωτοεῖδα, νόμισα ἀκόμα πὼς ὀνειρευόμουν, πὼς ἦταν ἡ εἰκόνα αὐτὴ πού εἶχε ζωτανεῖ, γιὰ νὰ με πλησιάσῃ, νὰ με περιποιήθῃ... Κι ὅταν εἶδα πὼς ἦσαν γυναῖκα πραγματικῇ, κι ὅχι πλάσμα τῆς ἐξημένης μου φαντασίας, σὲ ἀγάπησα περισσότερο, Ζανέτ...

Καθε στιγμὴ, κάθε ὥρα πού περνοῦσε, σὲ ἀγαποῦσα περισσότερο... Καὶ τώρα πιά ξέρω ὅτι δὲν θὰ μπορούσα νὰ ζῶω χωρὶς ἐσένα... Καὶ θάταν σκληρὸ νὰ μοῦ γλυτώσῃς τὴ ζωὴ κι ἔπειτα νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς, καὶ νὰ μ' ἀφίσῃς νὰ πεθάνω ἀπὸ ἀπελπισία...

—Θεέ μου, ψιθύρισε ἡ νέα, μιὰ τέτοια στιγμὴ νὰ μιλήτε ἐτσι...

Ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ κατὰλληλη, ἐξακολούθησε ὁ Ραούλ, γιὰτὶ βρίσκεσαι σὲ μιὰ κρίσιμη περίστασι. Τὴ στιγμὴ αὐτῇ, πού ὅλα γκρεμίζονται γύρω σου, μπορῶ νὰ σοῦ ἀπλώσω τὸ χέρι μου καὶ νὰ σοῦ πῶ: «Στηρίξου σὲ μένα καὶ θὰ σὲ ὑποστηρίξω πάντοτε...» Ζανέτ, δὲν ἔχεις πιά οἰκογένεια, καὶ θέλω με τὴν ἀγάπη μου νὰ σὲ κάνω νὰ ξεχάσῃς πὼς εἶσαι μόνη. Εἶσαι φτωχὴ καὶ θέλω νὰ σὲ κάνω πλούσια. Ἐγὼ μεγάλη περιουσία, ὄνομα ἐντίμου, καὶ σ' ἀγαπῶ τρελά. Ζανέτ, μπροστὰ στὸ Θεό, πού μάς βλέπει, μπροστὰ στὴ σκιά τῆς μητέρας σου, πού μάς παρακολουθεῖ, σὲ ρωτῶ: Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου;

Ἡ Ζανέτ ἔμεινε σιωπηλῇ, γιὰτὶ δὲν μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ.

Αὐτὴ ἡ μεγάλη, ἡ ἀπροσδόκητὴ εὐτυχία, τὴν εἶχε κλονίσει.

Ὁ Ραούλ προσποιήθηκε ὅτι δὲν καταλάβαινε πὼς ἡ ψυχὴ τῆς νέας εἶχε ἀφορμὴ τὴν ταραχὴ της, καὶ ψιθύρισε με πικρία:

—Δὲν μοῦ ἀπαντᾶς λοιπὸν;

Ἡ Ζανέτ ἔφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά της καὶ τοῦ ἔκανε ἕνα νεύμα.

—Εἶναι ἀρνησι αὐτό, ἀραγε; ἐξακο-

λοῦθησε ὁ νέος. Ἄν εἶναι ἀρνησι, τὸ ξέρω ὅτι δὲν μοῦ μένει πιά παρὰ νὰ πεθάνω.

Ἦταν τόσο ἀπελπισμένο τὸ ὕφος του, ὥστε ἡ Ζανέτ δὲν κρατήθηκε πιά.

—Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν, φώναξε, με φωνὴ πού ἔτρεμε, ὅτι κι ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ;

Ὁ Ραούλ περίμενε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, κι ὥστόσο, ὅταν τὴν ἄκουσε, ἔνοιωσε ἕνα κύμα χαρὰς νὰ τὸν πλημμυρίξῃ.

Πέρασε στὸ δαχτυλὸ τῆς νέας ἕνα δαχτυλίδι χρυσό, πού τὸ φορούσε ὁ ἴδιος, καὶ τῆς εἶπε με φωνὴ πού ἔτρεμε:

—Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ, Ζανέτ, μπροστὰ στὸ Θεό καὶ στὴν ψυχὴ τῆς μητέρας σου, εἶσαι ἡ μνηστὴ μου...

Οἱ ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸ Παρίσι

Τὴν ἴδια ἐκεῖνη στιγμὴ, ἕνας καβαλλάρης, πού ἔρχοταν κατευλόντας ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Παρισιοῦ, σταμάτησε τὸ κατὰ-ἰδρωμένο του ἄλογο μπροστὰ στὸ Μικρὸ Πύργο. Πῆδησε ἀπὸ τὴ σέλλα, ἔδεσε τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου του σ' ἕναν κρικο, πού ἦταν στερεωμένος στὸν τοῖχο, καὶ χτύπησε δυνατὰ τὴν ἐξώπορτα, πού ὁ χωρικός, προτοῦ φύγουν, τὴν εἶχαν διαρθώσει, κι ἦταν πάλι κλεισμένη ἀπὸ μέσα.

δεν μπορούσε να καταλάβει τί ήθελε να του πη ο κύριος του.

— Έννοώ τη δεσποινίδα Ζανέτ, έξακολουθούσε ο Ραούλ, πού, σε λίγο, θα είναι γυναίκα μου. Θα ήθελα να σου πω ότι σ' αυτή.

— Η ώρα ή καλή, είπε κατενθουσιασμένος ο Ζάκ.

— Η Ζανέτ, με τη γυναικεία της διαίσθηση, κατάλαβε πως οι δυο άντρες είχαν να μιλήσουν ιδιαίτερα. Βγήκε λοιπόν από το δωμάτιο, προφασίζόμενη ότι είχε κάποια δουλειά.

— Λοιπόν, ρώτησε ο Ραούλ, μόλις ή Ζανέτ έκλεισε την πόρτα και τους άφισε μόνους. Έξεπλήρωσε την αποστολή σου;

— Μάλιστα, κύριε ιππότη, απάντησε ο Ζάκ.

— Μ' έπιτυχία;

— Τό έλπιζα. Σας φέρνω τις απαντήσεις του 'Αντιβασιλέως και του μαρκησιού ντε Τιάνζ.

— Δός μου τις γρήγορα.

— Ο υπηρέτης έβγαλε από τη δερμάτινη ζώνη του δυο γράμματα και τάδωσε στον κύριο του.

— Ο Ραούλ τ' άνοιξε και τ' άνοιξε με ανυπομονησία.

— Το πρώτο περιείχε δυο λατινικές λέξεις: LEGI—BENE. Κι' από κάτω, αντί για υπογραφή, δυο γράμματα: Φ. Ο. Οι λατινικές λέξεις σήμαιναν: «Διάβασα—Καλά». Και τα δυο γράμματα ήσαν τ' αρχικά της υπογραφής του 'Αντιβασιλέως: Φίλιππος της 'Ορλεάνης.

— Τί σου είπε ο 'Αντιβασιλέως; ρώτησε ο Ραούλ.

— Μου έκανε πολλές ερωτήσεις για σ'αυτά και συγκινήθηκε πολύ όταν έμαθε το άτυχμά σου.

— Τον είδες εύκολα;

— Μάλιστα. Σύμφωνα με τις οδηγίες σου, βρήκα τον θαλαμηπόλο Μαξιμ, κι' έλες οι πόρτες των 'Ανακτόρων άνοιξαν μπροστά μου, μόλις έδειξε το δαχτυλίδι, που μου δώσατε.

— Ο Ραούλ διάβασε τότε το δεύτερο γράμμα:

«Αγαπητέ μου ιππότη,

Πήρα τα διαβολικά έγγραφα, που μου έστειλες, κι' ευχαριστήθηκε πολύ από το περιεχόμενό τους. Αγαπηκτα μόνο με τον άπειταμένο σου, που είναι φοβερά έχθιμος. Άδωναν, φίλε μου, να του πάρω μια λέξη από το στόμα.

— Υπέθεσα ότι κάποια σοβαρά αίτια σ' έμπόδιζε νάρθης ο ίδιος, και τον ρώτησα να μάθω ποια είναι αυτή ή αίτια. Άλλά δεν μπόρεσα να μάθω τίποτα, γιατί δεν έννοούσε, με κανένα τρόπο, να μου άπαντήσει στις ερωτήσεις μου. Ωστόσο, όπου κι' άν είσαι, σου εύχομαι να σου χαμογελάσει ή τύχη.

— Θα με υποχρώσεις πολύ άν μου στείλεις εκατό χιλιάδες σκούδα, που τ'α χρειάζομαι.

Φίλος σου,
Μαρκήσιος ντε Τ...»

— Ο Ραούλ, όταν διάβασε τ'α δυο γράμματα, τάχισε σε μικρά κομμάτια, που τ'α σκόρπισε στο τζάκι.

— Η άναχώρησις

— Ζάκ, είπε έπειτα ο Ραούλ, πήγαινε στη δεσποινίδα Ζανέτ και ζήτησε της πένα, μελάνι και χαρτί.

— Ο υπηρέτης έσπευσε να εκτελέσει την παραγγελία του κυρίου του, και σε λίγο γύρισε πίσω, φέρνοντας εκείνα που του είχε ζητήσει.

— Θα γράψης ότι σου υπαγορεύω, είπε τότε ο Ραούλ.

— Δεν ξέρω να γράφω καλά, είπε διατακτικά ο πιστός υπηρέτης.

— Δεν μ' ενδιαφέρει, είπε ο Ραούλ. Φτάνει τ'α γράμματα σου να διαβάζονται. Είσαι έτοιμος;

— Μάλιστα, κύριε.

— Γράψε λοιπόν:

«Αποστέλλετε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα εις το ξενοδοχείον της οδού Σαιν - Ντομινίκ, στο Παρίσι, το ποσόν των 100.000 σκούδων χρυσών».

— Δεν θα βάλω καμμία υπογραφή; ρώτησε ο Ζάκ, όταν τελείωσε.

— Περιττό... Σου επέστρεψε ο 'Αντιβασιλέως το δαχτυλίδι, που σου έδωσα για να τ'α δείξης;

— Μάλιστα. Νά το...
— Πολύ καλά. Πάρε ένα κομμάτι βουλοκέρι από το μικρό κιβώτιο, σφράγισε το γράμμα, και πάτησε άπάνω το δαχτυλίδι. Αυτό φτάνει.

— Ο Ζάκ έσπευσε να εκτελέσει την έντολή του κυρίου του.

— Όταν σφράγισε το γράμμα, ο Ραούλ συνέχισε:

— Γράψε τώρα την έπιγραφή:

«Πρόν τον κύριον
Ζώρζ Βιλόν

Φύλακα των έρειπίων του Γκράν-Λαβώμ
'Αγιον Γερμανόν»

— Ο Ζάκ έγραψε την έπιγραφή, που του υπαγόρευε ο κύριός του και περίμενε.

— Πώς ήρθε από το Παρίσι; τον ρώτησε ο Ραούλ.

— Με άλογο.

— Πού το έχεις άφισει;

— Το έχω δεμένο στην έξωπόρτα.

— Καβαλίκεψέ το άμέσως και πήγαινε να δώσης αυτό το γράμμα στον 'Αγιο Γερμανόν.

— Κι' έπειτα;

— Έπειτα γύρισε έδω, γιατί σε χρειάζομαι.

— Ο υπηρέτης βγήκε άμέσως, και σε λίγο, πήγε μέσα στο δωμάτιο ή Ζανέτ.

— Αγαπημένη μου, της είπε ο Ραούλ, άς μιλήσουμε λίγο για το μέλλον μας. Μου επιτρέπεις να σου πω τ'α σχέδιά μου;

— Ξέρεις καλά, του απάντησε ή νέα, ότι οι έπιθυμίες σου κι' οι θέλησεις σου είναι και δικές μου.

— Το καταλαβαίνω αυτό. Άλλά θέλω να σε συμβουλευτώ, κι' εύχομαι να μου άπαντήσεις πάντοτε όπως σκέπτεσαι.

— Θα κάνω ό,τι θέλεις, ψιθύρισε ή νέα.

— Πές μου πρώτα - πρώτα, Ζανέτ. Θέλεις να έχης αυτό το σπίτι;

— Σ' αυτό το σπίτι, Ραούλ, πέρασα τ'α εύτυχισμένα παιδικά μου χρόνια, σ' αυτό πέθανε ή μητέρα μου...

— Το θέλεις λοιπόν;

— Ναι...

— Θα μου επιτρέψης να σου το προσφέρω ως γαμήλιο δώρο, άφου πληρώσω το δανειστή, που το είχε αγοράσει από τη μητέρα σου;

— Το δέχομαι ευχαρίστως.

— Πές μου τώρα, πότε θέλεις να άρίσωμε τους γάμους μας;

— Η Ζανέτ κοκκίνισε, και χαμηλώνοντας τ'α μάτια, απάντησε με φωνή που μόλις άκουγόταν:

— Θα ήθελα να γίνουν άμέσως...

— Ο Ραούλ πήρε το χέρι της και το φίλησε με λατρεία.

— Έδω δεν μπορούμε να παντρευτούμε, της είπε. Δέχεσαι, αγαπημένη μου, να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι;

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

— Έξ' άλλω, έξακολούθησε ο Ραούλ, δεν θέλω να σ' άφισω μόνη σου έδω, στο διάστημα που θα χρειαστή ως που να γίνω ο γάμος μας στο Παρίσι.

— Μάλιστα.

ΙΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΑΜΠΡΕΛ ΦΕΡΥ

Ροζαρίτα
Η νεράιδα της ζούγκλας

25ον

— Ο δόν Φάβιος ζή! απάντησε ο Πέπες. Μας ρίχτηκαν εκατοντάδες 'Ερυθροδέρμων στην Κοιλιάδα του Χρυσού για να μας αρπάξουν το χρυσάφι. Πολεμήσαμε με λύσσα. Σκοτώσαμε και πληγώσαμε πολλούς 'Ερυθροδέρμων. Μεταξύ των επιδρομικών διακρίναμε κι' ένα λευκό...

— Πρόκειται για τη συμμορία του Ού Σακάμε και του Μπαντέρας; φώναξε ή Βαχίταχ.

— Ναι, αυτοί οι σκύλοι είναι! δεδαίωσαν κι' ο Βουαροζέ. Συγκέντρωσαν όλα τ'α καθάρματα της ζούγκλας και σ'α ρίχτηκαν.

— Μας είχαν ζώσει από παντού, συνέχισε ο Πέπες. Από ένα αιχμάλωτο που πιάσαμε βρήκαμε ότι δεν θέλανε μόνο το χρυσάφι, αλλά και τ'α κεφάλια μας! Τότε ο Φάβιος μου άνέθεσε να γλυστρήσω έξω απ' την κοιλιάδα και τους 'Ερυθροδέρμων και να τρέξω να σ'α ειδοποιήσω. Κι' εύτυχώς το κατάφερα. Πρέπει να μη χάνουμε καιρό, αν θέλουμε να τ'α προφτάσουμε ζωντανούς.

— Ετοιμάστε τ' αλογό μου! φώναξε ή Ροζαρίτα.

— Ματαζιέτε, διάταξε ο δόν Αύγουστινο τον έπιστάτη του, συγκέντρωσε άμέσως τους καλύτερους κυνηγούς μας. Όπλισήτε καλά και ξεκινήστε.

— Ναι, άς μη χάνουμε καιρό, είπε κι' ο Βουαροζέ.

— Ορθώ κι' εγώ μαζί σας! φώναξε ή Βαχίταχ. Το Λουλούδι της 'Ερήμου μου έσωσε τη ζωή, κι' όπως είπα ή ζωή μου της ανήκει!...

— Μέσα σε λίγη ώρα πενήντα διαλεχτοί κυνηγοί ήσαν έτοιμοι πάνω στ' αλογά τους, ώπλισμένοι ως τ'α δόντια.

— Τη στιγμή αυτή ή Ροζαρίτα πήδησε στ' αλογό της.

— Ο δόν Αύγουστινο θέλησε να την έμποδισή.

— Κόρη μου, της είπε, είναι τρέλλα αυτό που θές να κάμης. Μείνε κοντά μου και δεν θ' άργήσης να σφίξης τον πατέρα σου στην αγκαλιά σου.

— Όχι, παππού, σε ίκετεύω μην έπιμένης, απάντησε ή νέα. Ο πατέρας μου κινδυνεύει. Θα τρέξω κοντά του.

— Έπενέθη τότε ο Βουαροζέ.

— Άφήστε την Ροζαρίτα νάρθ μαζί μου, είπε στον δόν Αύγουστινο. Εγώ, ο Πέπες κι' ο Βαχίταχ θα επιθελόμαστε για τ'α σφάλειά της.

— Ο δόν Αύγουστινο υποχώρησε. Σε λίγο οι γενναίοι άντρες που πήγαιναν να χύσουν το αίμα τους για τον κύριο τους κάπαζαν προς τη ζούγκλα.

— Είς τους τελείωντας τους γάμους των Μανουσάν Ζυμβραγουδάκη και Σμαραγδών Θεοδωρίδου εύχομαι κάθε εύτυχία.

— Είς τους τελείωντας τους γάμους των Μανουσάν Ζυμβραγουδάκη και Σμαραγδών Θεοδωρίδου εύχομαι κάθε εύτυχία.

— Είς τους τελείωντας τους γάμους των Μανουσάν Ζυμβραγουδάκη και Σμαραγδών Θεοδωρίδου εύχομαι κάθε εύτυχία.

— Είς τους τελείωντας τους γάμους των Μανουσάν Ζυμβραγουδάκη και Σμαραγδών Θεοδωρίδου εύχομαι κάθε εύτυχία.

— Είς τους τελείωντας τους γάμους των Μανουσάν Ζυμβραγουδάκη και Σμαραγδών Θεοδωρίδου εύχομαι κάθε εύτυχία.

— Είς τους τελείωντας τους γάμους των Μανουσάν Ζυμβραγουδάκη και Σμαραγδών Θεοδωρίδου εύχομαι κάθε εύτυχία.

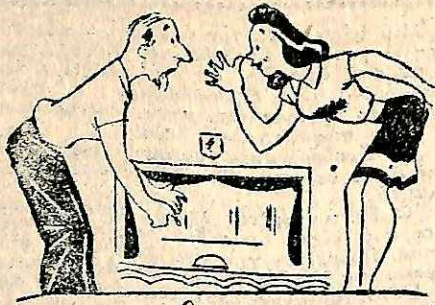
— Είς τους τελείωντας τους γάμους των Μανουσάν Ζυμβραγουδάκη και Σμαραγδών Θεοδωρίδου εύχομαι κάθε εύτυχία.

— Είς τους τελείωντας τους γάμους των Μανουσάν Ζυμβραγουδάκη και Σμαραγδών Θεοδωρίδου εύχομαι κάθε εύτυχία.

— Είς τους τελείωντας τους γάμους των Μανουσάν Ζυμβραγουδάκη και Σμαραγδών Θεοδωρίδου εύχομαι κάθε εύτυχία.

Μιά μέρα μετά την άναχώρησι των κυνηγών για την Κοιλιάδα του Χρυσού, μακριά στη ζούγκλα, σε μία πρόχειρη κατασκήνωσι των 'Ερυθροδέρμων κι' ακριβώς στο κέντρον της, ήταν δεμένος γέρα σ' ένα πάσσαλο ένας λευκός.

— Οι 'Ερυθροδέρμοι χόρευαν ύμνο του τόχου του θανάτου, δγαζοντας άγρια ούρλιαχτά.

41 Κωμωδία μας

Η «ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΞΕΡΕ»!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΤΙΝΑ: Χαριτωμένη μοδίστα ως 26 χρονών, από τις ζωρές και δραστήριες εργαζόμενες γυναίκες που εκφράζουν τη γνώμη τους για τη γυναικεία ψήφο και πηγαίνουν κάθε χρόνο στο Παρίσι για να τονώσουν τη ρεκλάμα τους. **ΣΥΛΒΑ:** Η νεαρή μοναχική γυνώκευ τραπεζίτη ως 20 χρονών. Χαϊδεμένη, ναζιάρα. Ιδιοτροπή. **ΤΑΚΗΣ:** Κομψευμένος νεαρός δικηγόρος χωρίς πελατεία.

ΣΚΗΝΗ 1η.

(Στο ατελιέ γυναικείων φορεμάτων της Ντίνας).

ΤΑΚΗΣ: Λοιπόν, πώς τα πέρασες, αγάπη μου, στο Παρίσι;

ΝΤΙΝΑ: Σχεδόν, άνιανρά.

ΤΑΚΗΣ: Αυτό το «σχεδόν» δέ μ' αρέσει καθόλου. Μήπως αποτελεί καμουφαρισμένη... ελίκρινη;

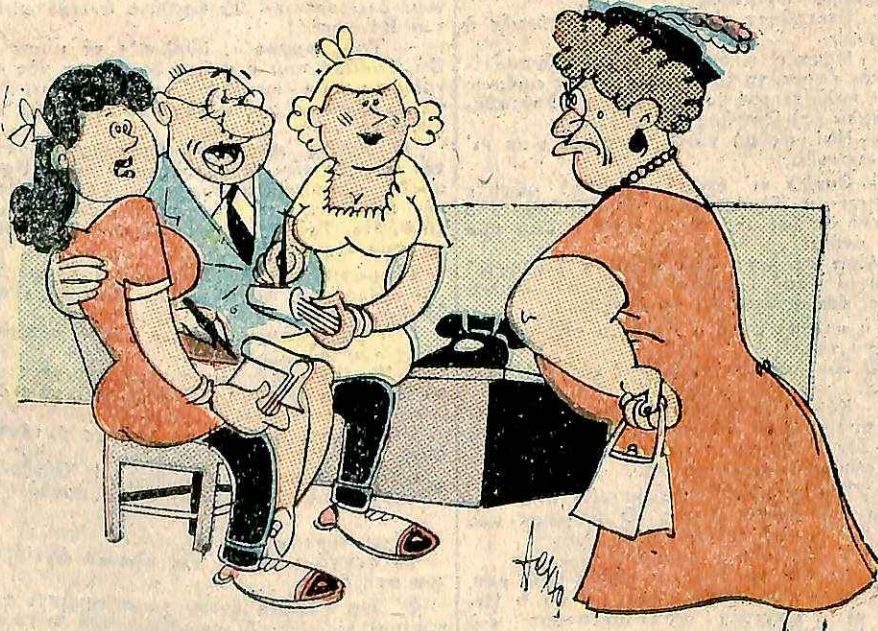
ΝΤΙΝΑ: (καπνίζει σά φουγάρο): Είλικρινεία, σκέτη! Γιατί καμουφαρισμένη; Όμολογώ πως γλέντησα λίγο και φλερτάρισα, φυσικά. Μά τιποτε δέ με τράβηξε.

ΤΑΚΗΣ: Δέ μ' ένθουσιάζει ο τρόπος σου απέναντί μου.

ΝΤΙΝΑ: Τι θές νά σου πώ; Πώς έτρωγα τις ώρες μου παρακολουθώντας τη μόδα και το βράδυ κοιμόμουν από τις δέκα; Θάταν ψέματα.

ΤΑΚΗΣ: (σιγή ζηλότυπης άμχανίας): Καί... πώς είν' η μόδα στο Παρίσι;

ΝΤΙΝΑ: Θά μπορούσα νά τή μάθω κι' από δώ διαβάχοντας περιοδικά και κυττώντας φιγουρίνια.

—Ξέρεις γυναικούλα μου, έπειδή μου έπεσε σήμερα πολλή δουλειά πήρα δύο... βάρδιες για νά τήν προφτάσω!...

(Τού 'Ανέλαου)

ΤΑΚΗΣ: Άλλα εσύ πήγες εκεί για νά γλέντησης.

ΝΤΙΝΑ: Όχι, ακριβώς. Οι πελάτισσες θέλουν νά είσαι διαρκώς... «άρτι άφικθείσα»! Είνε τόσο, κουτές οι γυναίκες. Θεέ μου!

ΤΑΚΗΣ: Όχι, όλες! Έσύ παραδείγματος χάριν, άποτελείς εξαίρεση.

ΝΤΙΝΑ: Μερσί για τή κοπλιμέντο! Τό παραδέχομαι (σηκώνεται). Άν θά βγούμε, πάω νά ντυθώ.

ΤΑΚΗΣ: Μά, φυσικά, θά βγούμε.

ΝΤΙΝΑ: Δέν πιστεύω τέτοια ώρα νάρρη πελάτισσα. Πάντως, άν μπη καμιά, κάνε τόν υπάλληλο και πές πώς έρχομαι αύτως. Κι' όχι πολλά λόγια. Οι πελάτισσες είνε ιδιότροπες.

ΤΑΚΗΣ: Άν είνε όμορφη νά τή φλερτάρώ;

ΝΤΙΝΑ: Όχι άηδίες, σέ παρακαλώ, μέσ' τή μαγαζί (φεύγει).

(Ριγτώ)

ΣΚΗΝΗ 2η.

ΣΥΛΒΑ (μπαίνει): Η κυρία Ντίνα;

ΤΑΚΗΣ (θαμνωμένος άπ' αυτή τήν τόσο φρέσκια και κρουστή όμορφία): «Έρχετ' άμέσως. Μήπως μπορώ νά σάς έξυπηρετήσω εγώ, δεσποινίς;

ΣΥΛΒΑ (με συμπαθητικό βλέμμα που άγγίζει τήν ένταξη του φλέρτ): Σείς;

ΤΑΚΗΣ: Μάλιστα! Έχω πολύ γούστο! Είμαι ειδικός!

ΣΥΛΒΑ: Για νά δούμε! Ήρθα τή πρωί κι' έφυγα μάλλον άναποφάσιστη. Νά!...

Γιά φέρτε αυτό τή φιγουρίνι...

ΤΑΚΗΣ (τακίζετα): Όρίστε!...

ΣΥΛΒΑ (ξεφυλλίζοντας τόν έντυπο καθοδηγητή της μόδας): Τι με συμβουλευέτε;

ΤΑΚΗΣ: Είλικρινώς; (Φλογερή ματιά).

ΣΥΛΒΑ: Έ, φυσικά! (Φιλάρσκη όπτική απάντησι).

ΤΑΚΗΣ (δένει άπλά): Ό, τι κι' άν βάλετε θά κερδίση επάνω σας χίλια τοίς έκατό! Έσείς είσατε κούκλα, δεσποινίς! Δέν είσατε, γυναίκα!

ΣΥΛΒΑ: Μερσί! (ναζιάρικά). Νά κάνω αυτό;

ΤΑΚΗΣ: Ναι, ναι! Περιόφημο.

ΣΥΛΒΑ (γυρίζει φύλλο): Νά κάνω κι' αυτό;

ΤΑΚΗΣ: Έκτακτο!

ΣΥΛΒΑ: Κι' αυτό για πρωινό;

ΤΑΚΗΣ: Περιόφημο!...

ΣΥΛΒΑ: Τό καλλίτερο ποιδ είναι;

ΤΑΚΗΣ: Για σάς; Τό μαγιό! Άλλά ή μόδα βλέπετε, δέ γίνεται για τις κούκλες!

ΣΥΛΒΑ: Μά πώς τά λέτε έτσι;

ΤΑΚΗΣ: Λέω τήν άλήθεια, δεσποινίς!

ΣΥΛΒΑ: Είσατε υπάλληλος εδώ;

ΤΑΚΗΣ: Όχι, δικηγόρος.

ΣΥΛΒΑ: Ά, έτσι; Ό δικηγόρος της κυρίας Ντίνας;

ΤΑΚΗΣ: Ναι... Διλαδή... μάλιστα!

ΣΥΛΒΑ: Έχετε πραγματικώς πολύ γούστο!

ΤΑΚΗΣ: Στά φουστάνια;

ΣΥΛΒΑ: Καί, στίς γυναίκες!...

ΤΑΚΗΣ: Αυτό είναι βέβαιον! Άπ' όλες τις «στάρλετ» του Χόλλυγουντ, θά διάλεγα εσάς!

ΣΥΛΒΑ: Όπλοπολυβόλο, κομ... έντων είναι τή στόμα σας! Η κυρία Ντίνα, δέ μούπε ποτέ της μιά λέξη κολακευτική.

ΤΑΚΗΣ: Η καυμένη! Ζηλεύει, φαίνεται!

ΣΥΛΒΑ: Ναι, αυτό είναι! (ένθουσιασμένη). Πώς τή καταλάβατε;

ΤΑΚΗΣ: Έ, μά... ξέρω τή Ντίνα, είδα κι' εσάς! Δέν ήταν και τόσο δύσκολο. (Φλογερή ματιά). Με συγχωρείτε, αλλά... μού είναι άδύνατον νά συνηθίσω στήν ιδέα πώς μπορέι νά μ' έναδω, δεσποινίς!

ΣΥΛΒΑ: Έ, μά τότε νά με έναδήτε! (Ένθαρρυντικό βλέμμα).

ΤΑΚΗΣ (ύφος μοντέρνου Ρωμαίου): Πού; Πότε;

ΣΥΛΒΑ (δένει δειλά): Τι έχετε νά κάνετε άπόψε;

ΤΑΚΗΣ: Νά σάς σκέπτωμαι!

ΣΥΛΒΑ: Είσατε πολύ έξυπνος κι' ετοιμολόγος! Φεύγουμε μαζί;

ΤΑΚΗΣ: Δέν τολμώ νά πιστέψω σέ τέτοια ευτυχία!

ΝΤΙΝΑ (βγαίνει): Ό! Παρντόν! Καλησπέρα σας! Δέν είχα ύπ' όψει μου πώς θαρθήτε άπόψε, δεσποινίς!

ΣΥΛΒΑ: Δέν πειράζει. Διάλεξα! (Ξεφυλλίζει τή φιγουρίνι). Αυτό... αυτό... αυτό... κι' αυτό! Αυτά τά τέσσερα!

ΤΑΚΗΣ: Κι' αυτό είναι καλό. Κι' αυτό, επίσης.

ΣΥΛΒΑ: Τότε αυτά τά έξη!... (στον Τάκη σά νά γνωρίζονται από χρόνια). Πάμε;

ΤΑΚΗΣ: Βεβαίως!... (στή Ντίνα κλείνοντας θριαμβευτικά τή μάτι). Όρεδουάρ, κυρία Ντίνα(σιγά). Έσύ μείνε με τήν παραγγελία και με τις... άναμνήσεις τού Παρισίου! (Φεύγουν).

ΝΤΙΝΑ (μόνη της): Ποτέ δέν πρέπει ν' αφήνη κανείς τούς άντρες μόνους σέ μοδιστράδικο!... (Εύνει με τή φιλιτισένια της δοντάκια τή κραγιόνι τών χειλιών). Τι μού ήρθε νά τού πώ πώς γλέντησα στο Παρίσι; Καί νάταν, τούλάχιστον, άλήθεια! Τού τόπα... για νά τού φρεσκάρω τόν έρωτα! Έτσι γράφει... ή «κυρία τού έρωτα»! (Παίρνει τή γαλλικό περιοδικό και σκίζει με μανία τή γυναικεία σελίδα)! «Ά, νά χαθής, παληόγρα! Τόν κακό σου τόν καιρό, «ξέρεϊς»!...

(Αυλαία).

ΕΠΙΛΟΝ

Εύθυμα λόγια

Ό λοχαγός.— Δέν ντρέπεσαι λοχία, νά είσαι μεθυσμένος; Τι θά κάνης, βρε, όταν γίνης λοχαγός;

Ό λοχίας.—Τι θά κάνω; Δέν θά καταδεχώμαι νά μιλάω με μεθυσμένους!

Ό γραφέας.— Σταθήτε, κύριε λοχαγέ! Από τήν πρώτη λέξη της άναφοράς λείπει μιά περισπωμένη.

Ό λοχαγός (άφηρημένος): Δέκα μέρες περιορισμό σ' όποιον τήν πήρε!...

Ό φίλοι τού Γιάννη τού είπαν με τρέπα πώς ή γυναίκα του είναι πολύ σπάταλη και ξοδεύει πολλά λεφτά. Ό Γιάννης ντροπιάζεται και μ' ένα ύφος άξιοπρεπές τού λέει:

—Έ, λοιπόν, άπόψε πού θά πάω σπίτι θά τής τά ψάλω από τήν καλή. Καί σάς βεβαιώ πώς από δώ και πέρα ή γυναίκα μου θά κάνη αίματηρές οικονομίες.

Τήν επομένη τόν ρωτούν πώς τά κατάφερε και, τί έξέλιξε είχαν τά πράγματα.

—Θαυμάσια, τούς άπαντά ό Γιάννης. Από σήμερα κόβω τήν πρέφα, τή κρασάκι και τή τσιγάρο!

Τι ταιριάζει στήν κούδε φυσιογνωμία

Υπάρχουν τώρα στά μεγάλα άμερικανικά κασστήματα τών χειλιών, μακρύα και λεπτά σαν μολύβια. Μ'αυτά, μπορεί εύκολα μιά γυναίκα νά σχεδιάση τή γραμμή τών χειλιών της. Τό ίδιο όμως μπορεί νά γινή μ' ένα κοινό κραγιόνι και μ' ένα εδικό πινελάκι για τή άπλώμα τού χρώμα-

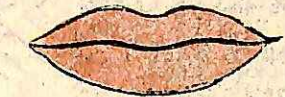

τος. Πάντως, πρέπει ν' ακολουθήσετε μερικούς γενικούς κανόνες, για νά δώσετε στά χείλη σας τή κατάλληλότερη κι' έλκυστικότερη σχήμα.

Οι συμβουλές πού δίνουμε σήμερα είνε από τις πιο πρακτικές και χρήσιμες. Τις δίνει στις γυναίκες ένα περίφημο Ινστιτούτο Καλλονής τού Χόλλυγουντ πού έχει πελατίδες τού όλες τις υποψήφιες στάρ, καθώς και πολλές γόσσες τής όθνης και τού θεάτρου.

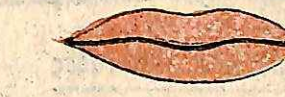
Μη σχηματίζετε, ποτε ένα τόμο με όβειες αίχμες, γιατί δίνει στή φυσιογνωμία σας μιά έκφρασι... πεισμένη και στρουφή.

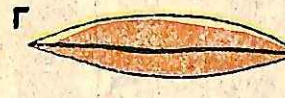
Όταν τή τόμο έχη μαλακές καμπύλες, άρμονικές, όλόκληρη τή πρόσωπο φαίνεται ώραιότερο, πολύ πιο «γυναικείο»!

Οί καμπύλες τής κορυφής τού επάνω χείλους δέν πρέπει νά δοίσκωνται πολύ κοντά ή μιά με τήν άλλη, γιατί είνε αντίαισθητικό.

Τά χείλη σας φαίνονται ώραιότερα, όταν τραβάτε με τή κραγιόνι καμπύλες πλατείες και σέ άπόστασι μεταξύ τους.

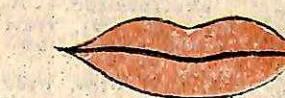
Η φυσιογνωμία σας δειχνεί γερασμένη και άυστηρή, όταν ό γραμμή τών χειλιών έχουν μικρή καμπυλότητα, όταν είνε δηλαδή σχεδόν ευθείες.

Κανονικά, πρέπει νάχουν άσκητη καμπυλότητα και τή δύο χείλη, για νά φαίνονται πιο έλκυστικά. Αυτό διορθώνεται πολύ εύκολα, καθώς βλέπετε.

Ποτέ μη σχεδιάζετε με τή κραγιόνι χοντρά τά χείλη σας. Αυτό προστυχαίνει τή έκφρασι τού προσώπου σας. Τό βάψιμο τών χειλιών θέλει τέχνη...

Ακολουθήστε όσο τή δυνατύν περισσότερη τή φυσική γραμμή τών χειλιών σας, με τις μικρές διορθώσεις πού επιβάλλουν οι έλλείψεις τους.

Άς δούμε τώρα πώς διορθώνονται τά πιο συνηθισμένα ελαττώματα τών χειλιών, με τήν κατάλληλη χρησιμοποίηση τού κραγιονιού.

ΑΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ:

Άσύμμετρο. Η τή μιά πλευρά τού λίγο ψηλότερη άπ' τήν άλλη. Έχει άκανόνιστο σχήμα.

Με τόμο ψηλό κι' αίχμηρό, λίγο γωνιώδες, με γραμμές ευθείες. Όταν δηλ. είνε πολύ γεωμετρικό.

Με τή κάτω κείλος προεξέχον, τή έμπρός, σαν προσημένο.

Λεπτό και στενό, σαν νά γυρίζουν πρός τή μέσα τά χείλη. Απροσεξία και άδεξιότητα...

Με τήν επάνω κείλος πεταχτό, πρός τή έμπρός, και τή κάτω πολύ λεπτό. Προσεξέτε τή σχέδι.

ΚΑΜΕΤΕ ΤΟ ΕΞΗΣ:

Άπλώστε τή χρώμα πιο πάλι άπ' τή φυσική γραμμή, στή υψηλή πλευρά.

Σχεδιάστε ένα ρηχό τόμο με πάλι καμπυλότητα στίς δύο πλευρές.

Προχωρήστε με τή κραγιόνι ψηλότερα άπ' τή γραμμή τού επάνω χείλους.

Φτιάξτε και τή δύο χείλη λίγο πιο γεμάτα και περισσότερο καμπύλα.

Γεμίστε με τή κραγιόνι τή κάτω κείλος, δώστε «στις γωνίες» τού.

Τό σχήμα πού θά δώσετε στά χείλη σας, έχει σχέση με τόν τύπο όλόκληρου τού προσώπου σας. Χείλη πλατεία και καμπύλα ταιριάζουν περισσότερο σέ πρόσωπο τετράγωνο ή στρογγυλό ή άχλαδοειδές, γιατί δείχνουν μίστερο τή υπερβολικό πλάτος τής σιαγόνας. Άν άνήκετε σ' αυτό τόν τύπο, απλώνετε τή κραγιόνι ως τις άκρες τού στόματος. Χείλη σχηματίζονται στή μέση, αλλά όχι πολύ πλατεία, είνε εκείνα πού χρειάζονται για ένα πρόσωπο σχήματος καρδιάς ή ρομβού, ή στενή σιαγόνα. Άν λοιπόν τά χείλη σας έχουν έκ φύσεως περισσότερο πλάτος, σταματήστε τή κραγιόνι λίγο πιο μέσα άπ' τις γωνίες τους και σχηματίζετε τις καμπύλες τους έτσι ώστε νά μη φαίνονται πολύ μεγάλα για τή πρόσωπό σας.

Ρωμαντικές καντάδες

Ο κάθε κακοποιός έχει τον τρόπο του για να ξεγελάει κατ' αρχήν τους περιέργους, έπειτα τα θύματά του και τελευταία την Αστυνομία. Έχει συνήθως όμως, σκαλώνει. Ωστόσο κανείς δεν θα μπορούσε να φαντασθεί ότι η μουσική θα ήταν για μια σπείρα κακοποιών, η καλλίτερη... μπορούμε να πούμε.

Θα ήταν μεσάνυχτα όταν, στον αξιωματικό υπηρεσίας της Γενικής Ασφαλείας κ. Κανελλόπουλο, έφταναν έξι καλοντυμένοι νέους με μετακλιδικές κιθάρες. Ήταν από τις πιο φινές και τις πιο πανάκριβες, όπως άλλωστε και κάθε τι που φορούσαν κι αυτοί οι νέοι: Μεταξωτά πουκάμισα, γραβάτες, φίνα κοστούμια που, αν τους έβλεπε κανείς χωρίς να τους γνωρίζει, θα τους νομίζε για παιδιά εκατομμυριούχων. Έκείνο το βράδυ δεν θα τους έπληγαν ούτε αυτή τη φορά στην αστυνομία αν δεν εξερεθίσαν κάτι δεν έβρισκαν χυδαίοτα ένα αστυνομικό. Ο άνθρωπος αυτός καθώς έκανε την περιπολία του, άκουσε την παρέα να τραγουδάει. Πλησίασε και τους έκανε παρατήρηση. Έκείνοι άρχισαν να τον κοροϊδεύουν. Μισή ώρα μάλλον μαζεύτηκε, πράγμα που όπως απέδειξε εκ των υστέρων το έκαναν επίτηδες και τέλος όταν πια έχασε την υπομονή του τους έφερε στην Γεν. Ασφάλεια για να τους δουν τι μέρος λόγου άνθρωποι ήταν. Στην αρχή κανείς δεν έδωσε σημασία στους έξι αυτούς κομψούς νέους. Τους άφησαν μάλιστα μια σχετική άνεση για να μη τους κακοκαρδίσουν περισσότερο. Μά εντύπωση έκανε στους αστυνομικούς η βιασύνη τους να κλεισθούν στο κρατητήριο και παρεκάλεσαν μάλιστα το συντομότερο να σταλούν στο δικαστήριο.

Αυτή ακριβώς η βιασύνη τους ήταν η αφορμή να πονηρευθούν οι αστυνομικοί μας και να θελήσουν να κάνουν μια πιο προσεκτική έρευνα γι' αυτούς. Κύτταξαν τα χαρτιά τους και τότε είδαν πως ένας από αυτούς ήταν παλιός γνωστός τους. Αλλά ποιά τον καταλάβαινε κανείς όπως ήταν ντυμένος μ' εξαιρετική κομψότητα και βουτηγμένος στο μεταίχι!

Μαρε αυτός δεν είναι ο «άρπαχτρας»; Ο «άρπαχτρας» είχε μεγάλη ιστορία. Ότι εύρισκε το θούταγε. Παλιοσιδερίκο να συναντούσε το θούταγε. Μια φορά είχε κλέψει ένα σκεπάρνι. Η πραγματική του αξία ήταν κομική. Πάντως το θούτηξε για να μην ξεχνάει την τέχνη του.

Ο «άρπαχτρας» είχε μεγάλη ιστορία. Ότι εύρισκε το θούταγε. Παλιοσιδερίκο να συναντούσε το θούταγε. Μια φορά είχε κλέψει ένα σκεπάρνι. Η πραγματική του αξία ήταν κομική. Πάντως το θούτηξε για να μην ξεχνάει την τέχνη του.

Ο «άρπαχτρας» είχε μεγάλη ιστορία. Ότι εύρισκε το θούταγε. Παλιοσιδερίκο να συναντούσε το θούταγε. Μια φορά είχε κλέψει ένα σκεπάρνι. Η πραγματική του αξία ήταν κομική. Πάντως το θούτηξε για να μην ξεχνάει την τέχνη του.

Ο «άρπαχτρας» ξαφνικά χάθηκε από τον υπόκοσμο. Έγινε κύριος και στους παλιούς γνωστούς του, αστυνομικούς, δήλωνε ότι είχε γίνει «τίμιος».

Είπε ντροπή να το λέω, μα βαρέθηκα να κλέβω, δήλωσε. Κι' ωστόσο κι' αυτό ήταν μια σκηνοθεσία.

Μόλις ανέκαλύφθη ότι μέσα στους κανταδόρους ήταν ο «άρπαχτρας» οι αστυνομικοί άρχισαν να βλέπουν με πονηρό μάτι όλους αυτούς τους κανταδόρους.

Η έρευνα της ταυτότητάς των απέδειξε ότι καθόντουσαν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντος. Δεν ήταν λοιπόν δυνατόν να τραγουδούν τόσο άργα στους δρόμους για να διασκεδάσουν κι' ύστερα με την κιθάρα να πηγαίνουν τέσσερα χιλιόμετρα. Η ανάκρισις τους εφάρτισε την υπόθεσιν ως προς το σημείον αυτό. Εφίλοξεοντο, καθώς έδήλωσαν στο σπίτι ενός άλλου της παρέας.

Μα ένα άλλο σημείο που εκίνησε την περιέργεια των αστυνομικών ήταν το ότι, ενώ δεν είχαν οι γονείς τους λεφτά, ούτε κι' αυτοί έκαναν καμιά δουλειά, ήταν ντυμένοι με τόσο κομψότητα.

Πώς τα κονομάτε; τους ρώτησαν.

Ντουφεκάμε κανένα πελάτη! Κάνουμε δουλειές του ποδαριού!...

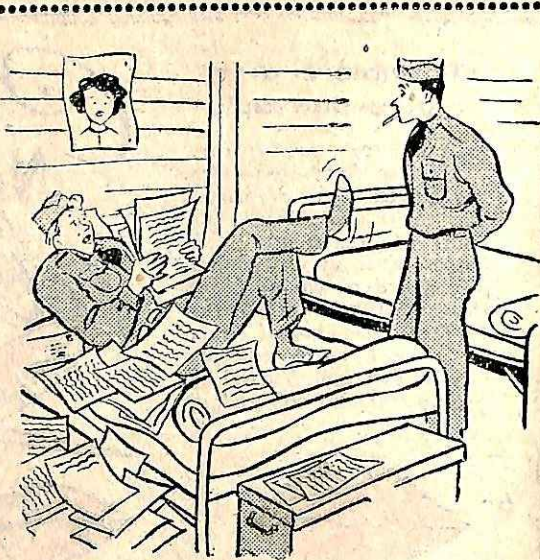
Μα κι' αυτό δεν το κατάπιαν οι αστυνομικοί. Έγινε λοιπόν άμεσως μια αιφνιδιαστική έρευνα στο σπίτι τους. Μα κι' από εκεί δεν δόθηκε τίποτα. Ετοιμαζόντουσαν λοιπόν και πάλι να τους αφήσουν όταν τους σκανδάλισαν δυο άλλα γεγονότα που προέκυψαν από τις έρευνές τους. Το πρώτο ήταν ότι ο «άρπαχτρας» είχε γίνει φιλόμουςος και σπουδαίος κιθαριστής. Το δεύτερο ότι εκείνο τον καιρό είχαν γίνει σε κεντρικές συνοικίες των Αθηνών διαμαρτυρίες. Οι παθόντες όταν τους ρωτούσαν αν θυμούνται καμιά χαρακτηριστική λεπτομέρεια, αν είχαν προσέξει τίποτα τη νύχτα που έγινε η διαμαρτυρία, όλοι δήλωναν ότι δεν θυμούνται τίποτα! Άλλο από το ότι είχαν ακούσει κάτι παιδιά στη γωνιά του δρόμου να λένε με κιθάρες θαυμάσια τραγούδια.

Τότε άρχισαν οι αστυνομικοί να φατίζουν σιγά-σιγά την υπόθεσιν με τον ακόλουθο συλλογισμό: Ο «άρπαχτρας» ήταν διάσημος κακοποιός. Έκανε άκρωστη παρέα με τους νέους και τη νύχτα γυρίζαν και τραγουδούσαν. Οι έξι αυτοί νέοι ήταν ντυμένοι πανάκριβα, άρα κέρδιζαν πολλά λεφτά. Τέλος, δεν πηγαίνουν συνήθως τη νύχτα στα σπίτια τους, αλλά γλεντούσαν και εφίλοξεοντο σ' ένα από την παρέα.

Υστερα από κοπιαστικές έρευνες απέκαλύφθη τέλος η αλήθεια: Ο «άρπαχτρας» είχε οργανώσει μια πρωτότυπη σπείρα διαρρηκτών, τους έμαθε να κάνουν μια διαρρηξη, αλλά τους έμαθε συννώνως να παίζουν και κιθάρα. Όλοι τους είχαν καλές φωνές. Η «μηχανή» εστνήτο κανονικά. Οι μισοί από τη συντροφιά τραγουδούσαν και παίζανε κιθάρα, ενώ συγχρόνως έπρόσεχαν μην εμφανισθεί κανείς αστυνομικός ή κανένας ανεπιθύμητος διαδότης. Τότε με τα διάφορα τραγούδια τους ειδοποιούσαν τους άλλους να κάνουν γρήγορα ή να δουλέψουν με την ήσυχία τους ή να απεύσουν να εξαφανισθούν.

Μ' αυτό τον τρόπο είχαν λεηλατήσει πολλά σπίτια. Και το πιο κομικό ήταν ότι οι νοικοκυραίοι καθόντουσαν πολλές φορές και άκουγαν την όμορφη καντάδα και τις κιθάρες που έλεγαν παλιά ρωμαντικά τραγούδια, ενώ η παρέα τάν... ρωμαντικών νέων τους έγδυσε κυριολεκτικώς το σπίτι.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

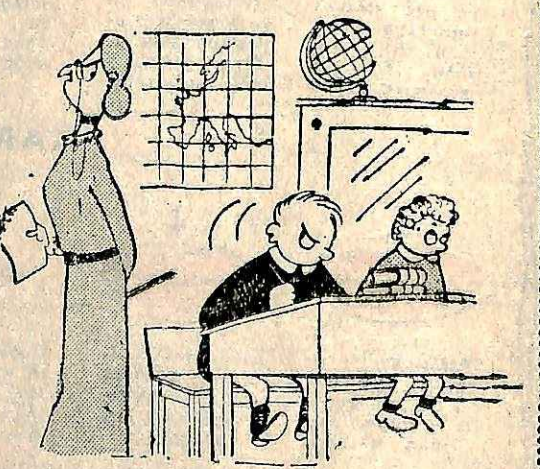
ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ ΑΚΟΜΑ!

— Μου γράφει ότι στο άλλο της γράμμα θα μου περιγράψει πώς τα περνάει!...

ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

— Ο ήχος δεν ήταν καθόλου επιτυχημένος. Θα ξαναγυρίσω αυτή τη σκηνή!

ΓΡΑΜΜΑ ΜΑΘΗΤΟΥ ΣΤΗ ΜΙΡΑΝΤΑ

— «Είμαι νέος και ώραίος, μα οι γονείς μου με αναγκάζουν να ζω κοντά σε μια γυναίκα πολύ μεγαλύτερη μου στα χρόνια που δεν αγαπώ καθόλου... Τι με συμβουλεύετε να κάνω;...»

Το Καθούρι της Βουλιαγμένης υπάρχει μια από τις ωραιότερες στρατιωτικές κατασκευές: Το Κέντρο Εκπαίδευσης των Μονάδων Καταδρομών. Πρόκειται για τα θουλικά ΛΟΚ με την εκπληκτική, την ήρωική δράση τους.

Έκεί, στο στρατόπεδο αυτό, συναντάει κανείς, ότι πιο τολμηρό, πιο γενναίο και πιο ήρωικό μπορεί να βρη σ' έναν σύγχρονο στρατό. Έδώ λοιπόν και λίγο καιρό είχα την τύχη να περάσω μια μέρα με αυτούς τους κομάντος των βουνών. Μάλιστα άνηφάρσα προς την Λέσχη, με ρώτησε ένας φίλος αξιωματικός:

— Μπα! Καλώς τον! Μήπως έχεις καμιά «λοβία»;

Είχα βέβαια πολλές, αλλά για λόγους γοήτρου κούνησα αρνητικά το κεφάλι μου.

Κρίμα! παρατήρησε. Πολύ φοβάμαι πως δεν θα μπορέσεις να συνεννοηθείς, έδω που ήρθες... Το «έλαφρό ταχυκίνητο πεζικό», όπως χαρακτηρίζονται οι Λοχοί Ορεινών Καταδρομών, αποτελείται από παράτολμους άνδρες, έξω κοινής λογικής. Να ένα παράδειγμα για να καταλάβεις:

Ένας εκπαιδευτής, μου έπηρε μια ημέρα πενήντα νεοφερμένους στρατιώτες για να τους κάνει το πρώτο μάθημα καλυψέως. Τους τράβηξε με δάρκες στα βουνά και εκεί τους άδειασε απλούςτατα μέσα στο νερό...

Ξέρουν κολύμπι; τον ρώτησα.

— Θα μάθουν μου απάντησε, με απέπαισα, ενώ γύρω του γινόταν χαλασμός κόσμου από εκείνους που τσαλαβουτούσαν στο νερό, προσπαθώντας να συγκρατηθούν στην επιφάνεια.

— Θα μου τους πνίξουν! του φώναξα τότε αγανακτισμένος.

— Μή τους φοβάσαι!... μου είπε. Θα μούσιν να κολυμπάνε ή θα... πνιγούν! Δειλούς δεν χρειαζόμαστε στα ΛΟΚ!

Τι να σου πω; Παραδέχθηκα ότι είχα... δίκιο! Για έναν ΛΟΚ, τίποτα δεν πρέπει να είναι ακατόρθωτο. Με κάθε τρόπο με κάθε θυσία πρέπει να φθάσει στο σκοπό του και το σπουδαιότερο να μην υπερφανεύεται διόλου γι' αυτό. Οι Γιαπωνέζοι, στον τελευταίο πόλεμο είχαν το ρεκόρ συνεχούς πορείας: 48 χιλιόμετρα. Οι ΛΟΚ όμως κάνουν συνεχή πορεία σε μια νύχτα 58 χιλιόμετρα με πλήρες φορτίο, γιατί ποτέ δεν χρησιμοποιούν μεταγωγικά κι' ωστόσο ποτέ δεν το θεωρούν καθόλου!

Ελα να τους δης σε μια μικρή άσκηση τους. Θα κάνουν μια βολτίτσα...

Δύο, τρία χιλιόμετρα; ρώτησα διαστακτικά.

Περίπου... Από τη Βουλιαγμένη, θ' αναπηδάμε και θα φτάσουμε έτσι, για περίπατο, μέχρι των Άγιων Γιάννη, στην Αγία Παρασκευή.

Μεγάλη του ή χάρη, ψιθύρισα, μια κι' είναι και θαυματοργός... Μα ή... βολτίτσα αυτή δεν είναι για τα κότσια μου...

Παρακολούθησα όμως μερικές άλλες ασκήσεις τους και μου έφυγε το μυαλό! Τράβηξε τέτοιο χτυποκαρδί που μου έμεινε η ψυχή στο στόμα. Ήταν πραγματικές λαχτάρες. Να λοιπόν μερικές από τις πιο συνηθισμένες.

Ένας σκοπός φρουρεί μέσα στη νύχτα με γεμάτο φυσικά το όπλο του. Με ορθάνοιχτα μάτια έρευνα το σκοτάδι έτοιμος ν' ακινητήσει όποιον πλησιάσει ή να πυροβολήσει όποιον δεν του δώ-

Μιά επίσκεψι στην κατασκήνωσι των ΛΟΚ

στη σύνθημα. Ένας στρατιώτης που εκπαιδεύεται για ΛΟΚ έχει διαταχθεί να πάει να του πάρη το όπλο. Ξέρει ότι ο σκοπός το έχει γεμάτο και ότι θα τον σκοτώσει, αν δεν του πη το σύνθημα. Μεταχειρίζεται λοιπόν κάθε είδους πονηριά για να τον ξεγελάσει και, την κατάλληλη στιγμή, να του αρπάξει το όπλο. Όσο για το σκοπό δεν έχει φυσικά ιδέα ότι πρόκειται για άσκηση!...

Άλλη συνηθισμένη άσκηση: Δύο στρατιώτες είναι αντιμέτωποι. Ο ένας κρατάει το γνωστό, κοντό και πλατύ, μα και τόσο κοφτερό μαχαίρι των ΛΟΚ. Ο άλλος έχει έντολη να του το πάρη. Αν αστοχήσει όμως στις κινήσεις του ο άλλος θα του καρφώσει το μαχαίρι στο ψαχνό... κι' έλα τώρα έσυ ο άνδρας, να παρακολουθήσει ήρεμος αυτό το φοβερό παιχνίδι.

Η εμπιστοσύνη προς τις ικανότητες κάθε στρατιώτη, είναι το μυστικό της επιτυχίας των ΛΟΚ. Ίδου ένα παράδειγμα:

Ένας αξιωματικός γυμνάζει τους στρατιώτες του στη σκοποβολή. Στέκεται κοντά στο σκοποστόμιο, δέκα πόντους σχεδόν από αυτό και κάθε τόσο σκύβει και κυττάει που πέφτουν οι σφαίρες, ενώ κατά διαστήματα, ο στρατιώτης συνεχίζει τη βολή! Το παραμικρό όμως λάθος του στρατιώτη μπορεί να φυτέψει

μια σφαίρα στο κεφάλι ή στην καρδιά του αξιωματικού εκπαιδευτού του!

Να και κάτι χαρακτηριστικό: Η άσκηση στη ρίψη χειροβομβίδας σε ακάλυπτο χώρο. Εκείνος που γυμνάζεται πρέπει να τραβήξει τον κρίκο της χειροβομβίδας, να την πετάξει, και άμεσως να προφυλαχθεί. Η χειροβομβίδα είναι ακίνδυνη πέρα από το οξυγόνο μέσα. Διαφορετικά τα θραύσματα της μπορεί να τραυματίσουν. Οι ΛΟΚ ωστόσο δεν λαμβάνουν καμιά προφύλαξη, γιατί όλοι ξέρουν κι' έχουν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους ότι θα τη ρίξουν στα οξυγόνα μετρά!

Για να κατορθώσουν αυτές τις επιδόσεις γυμνάζονται σκληρά και με σιδερένια πειθαρχία. Οι «κομάντος» των βουνών όπως τους λένε είναι οι έπιλεκτοι. Είναι οι πιο υγιείς, οι πιο έμπνοιοι, οι πιο δυνατοί αλλά και οι πιο παράτολμοι. Και μαθαίνουν κι' όλα τα «κόλπα» του σημερινού πολέμου. Έχουν εξοικειωθεί τόσο πολύ με τον κίνδυνο, που δεν τους κάνει καμιά εντύπωση. Δεν τον λογαριάζουν!

Ηρωικά παλληκάρια, αξιοθαύμαστες ψυχές που η αυτοθυσία τους έχει γίνει παρορμώδης. Αναλαμβάνουν τις πιο επικίνδυνες αποστολές και τις φέρνουν σε πέρας με θριαμβευτική επιτυχία. Οι γενναίοι «κομάντος» των βουνών δεν γνώρισαν ποτέ τους τι θα πη... λογική και φόβος και θάνατος, όταν πρόκειται να επιτελέσουν το καθήκον τους και να πολεμήσουν για την Πατρίδα, για το αγιο ελληνικό χόμα.

Θ. Δ.

Θ Θ

Από τη ζωή του στρατεύ μας

Ο έφεδρος ανθυπολοχαγός Σπύρος Καλλάρης, γιός του μεραρχου υποστράτηγου Καλλάρη, σκοτώθηκε μια νύχτα σε μια μάχη όπου έπεμνε να λάβη μέρος, αν και ήταν άρρωστος και τον έψνη ο πυρετός.

Το θλιβερό γεγονός, ανέλαβε ν' αναγγείλει στον πατέρα του ήρωας, ο έπιτελάρχης ταγματάρχης Καραμαλίκης.

Ο υποστράτηγος, μόλις αντίκρισε πρωί-πρωί στην σκηνή του τον ταγματάρχη, μάντεψε τι συνέβαινε και τον ρώτησε ψυχραίμα:

— Πληγωμένος ή νεκρός;

— Νεκρός, στρατηγέ μου!

Ο Καλλάρης πήγε στο μέρος που βρισκόταν το πτώμα του γιου του, άπακαλύφθηκε και ψιθύρισε:

— Η ημέρα αυτή, παιδί μου, είναι ημέρα ευτυχίας για το στρατηγό και δυστυχίας για τον πατέρα! Ανθυπολοχαγός Καλλάρη, εξέτελες λαμπρά το καθήκον σου. Ευγέ!... Αιώνια σου η μνήμη!

Υστερα είπε στο δεκανέα του:

— Φέρε το αλάγο μου. Και οι κύριοι αξιωματικοί του Επιτελείου, παρακαλώ, επί των ίππων.

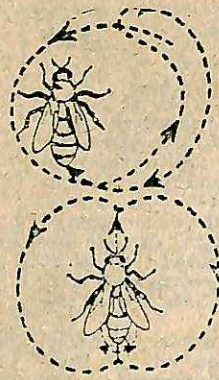
Όλη την ημέρα αυτή ο μεραρχος Καλλάρης διηύθυνε τη μάχη που ήταν μια απ' τις πιο αιματηρές. Αλλά κι' από τις πιο νικηφόρες.

Το πρόσωπο του μεραρχου φεγγαβόλουσε.

Αργά το βράδυ γύρισε στη σκηνή του. Ολομόναχος εκεί έσκυψε το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του κι' έκλαψε για το χαμό του παιδιού του.

Οι ήρωικοί ΛΟΚ κατά την παρέλασιν της 25ης Μαρτίου.

Ο ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ των μελισσών

Οι περιεργές παρτηρήσεις ενός Αυστριακού ε-
στημένες

Όλοι όσοι έχουν ασχοληθεί με τη μελισσοτροφία ξέρουν ότι, όταν μία μέλισσα ανακαλύψει ένα απόθεμα τροφής, π.χ. ένα δοχείο με μέλι, δεν ρίχνεται άμεσα πάνω του, αλλά αφού διαφύγει μερικούς κύκλους, φεύγει με μεγάλη ταχύτητα για να γυρίσει στην κυψέλη. Έπειτα από λίγα λεπτά, πολλές άλλες μέλισσες έρχονται σ' αυτό το μέρος κι αρχίζουν ν' απομυζούν το μέλι.

Αλλά πώς η πρώτη μέλισσα ειδοποιεί τις συντροφισσές της για την ύπαρξή του;

Αυτό το πρόβλημα απασχόλησε για πολλόν καιρό τους επιστήμονες, που άδικα έσπαζαν το κεφάλι τους χωρίς να μπορούν να βρουν μία ικανοποιητική εξήγηση. Αυτή την εξήγηση την έδωσε τελευταία ο Αυστριακός καθηγητής της ζωολογίας στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου, δόκτωρ Κάρλ φον Φρίτς.

Οι μακροχρόνιες παρατηρήσεις του τον έκαναν να προσεγγίσει ότι οι μέλισσες έχουν ένα καταπληκτικό μέσο για να συνεννοούνται μεταξύ τους και να μεταδίδουν αμοιβαία τις έντυπώσεις τους. Αυτό το μέσο είναι ο χορός.

Μόλις η πρώτη μέλισσα ξαναγυρίσει στην κυψέλη, αρχίζει να εκτελεί μία σειρά από γρήγορες περιστροφές που ο φον Φρίτς τις ονόμασε «κυκλικό χορό».

Οι άλλες μέλισσες αρχίζουν άμεσα να την παρακολουθούν στις κινήσεις της κι έπειτα όλες μαζί όρμουν προς την εξοδο και τρέχουν στο μέρος όπου βρίσκεται το μέλι.

Το άπλο αυτό πείραμα δείχνει ότι ο κυκλικός χορός είναι το μέσο που χρησιμοποίησε η πρώτη μέλισσα για να ειδοποιήσει τις συντροφισσές της για την ύπαρξη του δοχείου με το μέλι.

Αν η πρώτη μέλισσα έμπαινε επί κεφαλής των άλλων και τις οδηγούσε στο μέρος όπου βρίσκεται το μέλι, το πράγμα δεν θα είχε μεγάλη αξία. Γιατί τίποτε δεν θα ήταν απλούστερο κι φυσικότερο απ' αυτό. Τα πράγματα γίνονται έντονα διαφορετικά. Η πρώτη μέλισσα δεν μπαίνει επί κεφαλής των άλλων και πολ-

λές φορές ούτε καν τις παρακολουθεί στην πτήση τους. Αυτές πετούν μόνες τους και δεν χάνουν ποτέ το δρόμο τους. Γιατί ξέρουν όχι μόνο ότι κάπου γύρω υπάρχει μέλι, αλλά σε ποση ακριβώς απόσταση βρίσκεται και προς ποιά διεύθυνση.

Για τον καθορισμό της απόστασης, όταν αυτή είναι μεγαλύτερη από 100 μέτρα, η πληροφοριοδότρια — ως την αποκαλέσαμε έτσι — χρησιμοποιεί έναν άλλο χορό, που ο φον Φρίτς τον ονόμασε «πηδηχτό». Σχηματίζει, δηλαδή, ένα 8, ενώ ταυτόχρονα κινεί με μεγάλη ταχύτητα την άκρη της ουράς της.

Ο ρυθμός του χορού ποικίλλει ανάλογα με την απόσταση. Είναι, δηλαδή, γρήγορος όταν το μέλι βρίσκεται κοντά, ενώ, αντίθετα, γίνεται αργός όταν βρίσκεται μακριά.

Ο Αυστριακός επιστήμων υπολόγισε ότι τρεις περιστροφές σε διάστημα 1/4 του λεπτού αντιστοιχούν σε απόσταση 2 περίπου χιλιομέτρων, πέντε περιστροφές σε απόσταση 800 μέτρων, κτλ.

Αλλά δεν θα χρησιμοποιεί σε τίποτε η γνώσις της απόστασης δεν ήξεραν προς ποιά διεύθυνση να πεταχθούν. Άλλα και γι' αυτό τις πληροφορεί η προνοητική μέλισσα.

Ο δόκτωρ φον Φρίτς πρόσεξε ότι η διεύθυνσις που ακολουθεί στην εκτέλεσι του «πηδηχτού χορού» σχηματίζει με την κατακόρυφο μία γωνία ίση με κείνη που σχηματίζεται σχετικά με την κυψέλη από τη διεύθυνσι του δοχείου με το μέλι και από τον ήλιο, πράγμα που αποδεικνύει ότι οι μέλισσες έχουν υποτυπώδεις γνώσεις γεωμετρίας.

Και όταν δεν υπάρχει ήλιος;

Ο δόκτωρ Φρίτς πρόσεξε ότι οι μέλισσες είναι εξαιρετικά ευαίσθητες στις υπέρυθρες ακτίνες και συνεπώς μπορούν να προσδιορίζουν τη θέση του ήλιου και όταν ακόμα ο ουρανός είναι σκεπασμένος με σύννεφα.

Έτσι, οι άλλες μέλισσες ξέρουν ακριβώς που πρέπει να διευθυνθούν και που θα βρουν το δοχείο με το μέλι που ανακάλυψε η πρώτη μέλισσα.

Ο δόκτωρ Φρίτς όμολογεί ο ίδιος ότι τα συμπεράσματά του φαίνονται μάλλον φανταστικά και άπιθνα. Πρέπει να σημειωθεί, ωστόσο, ότι και άλλα έντομα χρησιμοποιούν το άστρα για να προσανατολίζονται. Ένα μυρμηγκί π.χ. βρίσκει στις περιπλανήσεις του πάντα τον τρόπο να διατηρή ένσταθερό άξονα στην πορεία του με τη διεύθυνσι του ήλιου, τόσο κατά τη μετάβα-

σι, όσο και κατά την επιστροφή. Άν κλείσουμε όμως το μυρμηγκί για ένα διάστημα μέσα σ' ένα σκοτεινό θαλάμο, θα δούμε, όταν το ελευθερώσουμε, ότι θα συνεχίσει το δρόμο του προς τη φωλιά του, ακολουθώντας μία διεύθυνσι που σχηματίζει με τη διεύθυνσι του ήλιου την ίδια γωνία όπως και πριν, ακόμη κι αν ο ήλιος έχει χαθεί από το στερέωμα, την ώρα που ήταν φυλακισμένο.

Μερικοί έντομολόγοι, όπως ο Σάνσι, υποστηρίζουν μάλιστα, ότι ώριμα είδη νυκτοβίων μυρμηγκιών κατορθώνουν να προσανατολίζονται τις αέρινες νυχτες χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό ώριμα άστέρια.

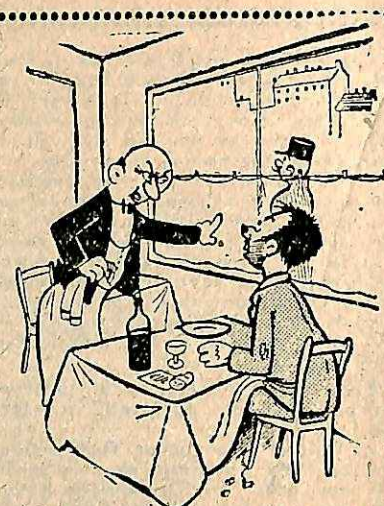
Οι παρατηρήσεις του φον Φρίτς, εκτός από το καθαρό επιστημονικό ενδιαφέρον τους, παρουσιάζουν ακόμα και ένα ευρύ πεδίο εφαρμογής στη γεωργία, για τη γονιμοποίηση ώριμων φυτών και ιδίως των ωοφόρων δένδρων, που είναι συνήθως ανίκανα να εξασφαλίσουν μόνα τους την επαφή του αρρενωπού στοιχείου με το θηλυκό, δηλαδή της γύρεως με το ώριμο. Αυτή η επαφή γίνεται χωρίς σθέν έντομα, που, απομυζώντας το νέκταρ, μεταφέρουν ταυτόχρονα από άνθος σε άνθος τη γύρη και την αποθέτουν πάνω στον ύπερο των θηλυκών λουλουδιών. Σ' αυτή τη μεταφορά της γύρεως, οι μέλισσες παίζουν ένα σημαντικότατο ρόλο και, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των έντομολόγων, εξασφαλίζουν μόνον αυτές τα 66% της δλης εργασίας. Υπολογίζεται, λοιπόν, ότι η γονιμοποίηση των ωοφόρων δένδρων θα μπορούσε να διευκολυνθεί σε μεγάλο βαθμό με την εγκατάστασι στις περιοχές που δεν εύνοούνται από τη φύσι έστιν που θα προσέλκυαν τις μέλισσες, π.χ. δοχεία με μέλι ή με νέκταρ άνθων, κτλ.

Η παραγωγή αυτών των δένδρων θα μεγάλωνε τότε εξαιρετικά και σε ώριμους περιπτώσεις θα μπορούσε να είναι άνω των 40% από τη συνήθισμένη.

Η χελώνα είναι αεροδυναμική

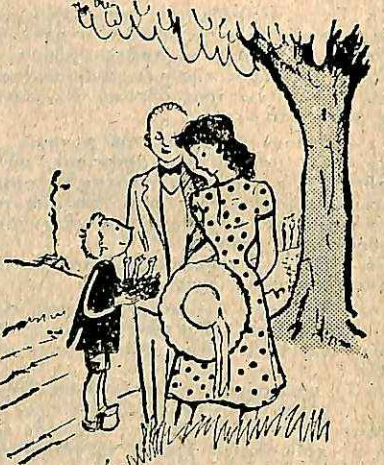
Θα ξέρετε, βέβαια, το παραινύ της χελώνας και του λαγού και το πως η χελώνα νίκησε στον αγώνα όρμου μεταξύ τους. Το περιεργό λοιπόν είναι ότι το βραδυνο αυτό ζώο είναι φτιαγμένο απ' τη Φύσι για μεγάλες ταχύτητες! Οι γραμμές του σώματος της χελώνας είναι αεροδυναμικές, τεινός δηλαδή ώστε να λιγυστεύουν την αντίστασι του αερος και την τριβή κατά την κίνησή της. Το αυτοκίνητο «Ιαλαίο Πουλ» με το οποίο ο Μάιλκλντ Καμπέλ έφθασε το ρεκόρ ταχύτητας (245,7 μίλια την ώρα), είχε σχήμα χελώνας.

Γιατί λοιπόν να πορεύεσθαι αν η χελώνα νίκησε το λαγό στους αγώνες δρόμου;...

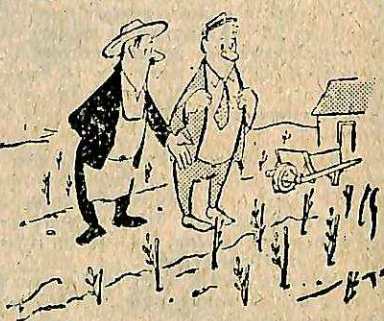
— Άν δεν πληρώσετε, θα καλέσω τον αστυφύλακα!

— Λές να δεχθώ να πληρώσω για μένα;

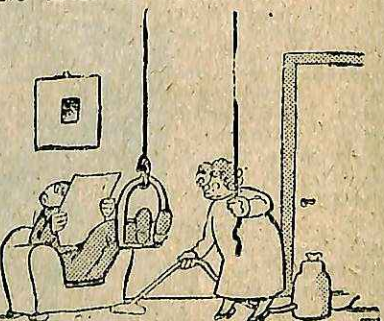
ΑΦΕΛΕΙΑ

Ο μικρός: Μού είπαν πως ζητάτε μία μικρή φωλιτσα!

ΜΕΓΑΛΟΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ!

— Ύστερα από καμιά πενήντα χρόνια θα ζώ εκμεταλλευόμενος την ξυλεία αυτού του δέντρου!

Όταν ο σύζυγος δεν εννοεί να πηδώσει τα πόδια του για να διευκολύνει το σκούπισμα

Σαββατοκύριακο ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Τι επιβάλλει η ευγένεια

Τι τύχη, αλήθεια, νάχη κανείς τώρα την ανοίξι μία φιλική οικογένεια στην εξοχή, όπου μπορεί να περάσει ένα ευχάριστο Σαββατοκύριακο! Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ότι η καλή ανατροφή επιβάλλει να μη γινόμαστε ενοχλητικοί στους ανθρώπους που μας φιλοξενούν.

Φτάνοντας στο σπίτι τους, μπορείτε να τους πείτε ένα μικρό δώρο (μία μπουτίλια καλό κρασί, ένα μπουσαμά για το τραπέζι, ένα γλυκίσμα, ένα βιδάλιο...). Δεν είναι υποχρεωτικό αυτό, δείχνει όμως ευγένεια και λεπτότητα.

Δεν υπάρχει λόγος, μόλις φτάσετε, ν' αρχίσετε να διηγείστε τα δράματα της βδομάδας, τα βάσανά σας, τις στενοχωρίες σας. Πώς μπορεί να σας ξανακάλεσουν οι οικοδεσπότες, αν τους χαλάει έτσι το κέφι, απ' την πρώτη στιγμή;

Άφου σας δείξουν το δωμάτιό σας, ανοίγετε τη βαλίτσα σας και τακτοποιείτε τα ρούχα σας. Έλπιούμε ότι δεν θα έχετε ξεχάσει το βουρτάκι των δοντιών σας, ή την κρέμα σας, ή τις παντούφλες σας. Άν, απ' την παραμονή της αναχώρησής σας, κάνετε ένα κατάλογο απ' όλα τα μικροπράγματα που θα σας χρειαστούν, δεν θα βρεθείτε στην ανάγκη να τα ζητήσετε απ' την κυρία που σας φιλοξενεί.

Τις ώριμες ώρες του φαγητού, πρέπει πάντοτε να έχετε έτοιμαστή και να έχετε κατεβή στην τραπέζια. Το ίδιο ισχύει και για το πρωινό πρόγευμα. Άν ωστόσο νοιώθετε τον έαυτό σας κουρασμένο, μπορείτε να παρακαλέσετε να σας το σερβίρουν στο δωμάτιό σας.

Βοηθήστε την οικοδέσποινα στο μαγείρεμα και στο πλύσιμο των πιάτων, αν συνηθί να μην έχη υπηρετήρια.

Μην κάθεστε στο τραπέζι πριν απ' την οικοδέσποινα. Όταν εκείνη σηκωθεί, κάνετε και σεις το ίδιο. Μη σπάσετε με το μαχαίρι τα βραστά αυγά, μη φτιάνετε μπολλίτσες με το

Αραδικές παροιμίες

Φτώχεια χωρίς χρέη, εύλογημένος πλούτος.

Τυφλός, — και θέλει να γίνη σα-
οάφης.

Η αλήθεια βγαίνει δύσκολα από το στόμα και μπαίνει ακόμα πιο δύσκολα στ' αυτί.

Χολέρα είν' η πεθερά, σκορπιός η συνουφάδα.

Άλλος τά γένεια έχει κι' εσύ πα-
σπονιέσαι για το βάρος.

Άν είσαι πρίγκηπος εσύ κι' αν είμαι πρίγκηπος κι' εγώ, τους χοί-
σους τότε ποιος θα τους βασκίσει;

Άν δυο σου πούν πως το κεφάλι σου δεν στέκεται καλά στους ώμους, λεφτό μην γάσης μόν' ψάθος να βε-
βαιωθείς.

Η τεμπελιά δεν θα γνωρίσει ποτέ τί νύλκα έχει το μέλι.

Το πηγάδι που σε ξεδίψασε, μην το πετροβολήσης.

Έξω από το δικό σου πάπλωμα, τα πόδια μην τεντώνεις.

Ήταν στραβή - κουστή κι' άνδρας. Ξε καθρέφτη.

Ψωμί σας, μην άκουμπάτε στο τραπέζι, μόνον ένα λερωμένο πηρούνι... Όταν φτάση ο καφές, βοηθήστε στο σερβίρισμά του.

Μετά το φαγητό, μείνετε λίγο στο σαλόνι μαζί με τους άλλους. Άν θέλετε να πείτε κατόπιν περίπατο, ρωτάτε με ευγένεια μήπως σας χρειάζονται. Νυστάζετε, μετά το μεσημερινό γεύμα ή το βραδυνο δείπνο; Ζητήστε την άδεια να πάτε να κοιμηθείτε. Θα σας τη δώσουν πρόθυμα, και συγχρόνως θα εκτιμήσουν τη λεπτότητά σας.

Άν το σπίτι έχη λουτρό, ρωτήστε ποιά ώρα μπορείτε να το μεταχειρισθείτε, χωρίς να ενοχλήσετε κανένα. Μετά το μπάνιο σας, μην αφήνετε λερωμένη τη μπανιέρα. Ξεπλύνετε την με καθαρό νερό και σκουπίστε την. Δεν επιτρέπεται ν' αφήσετε το λουτρό σε κατάσταση... πεδίου μάχης, με βρεγμένες πετσέτες και με σαπουνάδες εδώ κι' εκεί!

Συγυρίζετε την κάμαρά σας, ξεσκονίζετε τα έπιπλα της, στρώνετε το κρεβάτι, μην αφήνετε πράγματα σκορπισμένα.

Στην περίπτωση που θ' αρχίστε ένα σοβαρό φλέρτ με κάποιον άλλο φιλοξενούμενο ή φιλοξενούμενη, μη θγαίνετε ποτέ απ' τα όρια της διακριτικότητας και της φρονιμάδας. Άν το επιδεικνύετε με τη συμπεριφορά σας, θα προκαλέσετε τη γενική αντίπαθεια.

Όταν το σπίτι έχη παιδιά, ασχοληθείτε μ' αυτά (έστω κι' αν δεν τ' αγαπάτε αθύρματα), προσπαθήστε να ενδιαφερθείτε για τη μικρή τους προσωπικότητα, διηγείστε τους ιστορίες, διδάξετε τους παιγνίδια, κάνετε τα να γελάσουν. Η δροσιά και το κέφι τους θα σας κάνουν καλό.

Μην κάνετε θόρυβο, στο δωμάτιό σας. Σκεφθείτε ότι υπάρχουν κι' άλλοι στο σπίτι, που κοιμούνται ίσως. Μη χτυπάτε τις πόρτες, περπατάτε σιγανά, βγάξτε τα παπούτσια σας χωρίς να τα πετάτε στο πάτωμα...

Τέλος, όταν γυρίσετε στο σπίτι σας, στείλετε ένα ευχαριστήριο γράμμα — έστω και μία απλή καρτα με μία μόνο λέξη: «Ευχαριστώ».

Έχει όμως κι' η οικοδέσποινα μερικά καθήκοντα προς τους φιλοξενούμενους της: Να τους αφήνει απόλυτη ελευθερία, αφού τους υποδείξει τις συνήθειες του σπιτιού, τις ώρες των φαγητών, τα σχέδια για την άλλη μέρα, κλπ. Να μη μπάνει κάθε πέντε λεπτά στο δωμάτιό τους για να ιδή αν είναι καλά, αν το νερό είναι ζεστό, αν υπάρχουν αρκετά σκεπάσματα στο κρεβάτι... Να προβλέπη ότι μπορεί να νυστάζουν, και να μην τους κρατάει στο σαλόνι μετά το φαγητό. Νάχη πάντα διαθεσίμα ένα - δυο βουρτάκια δοντιών, σαπουνία, κλπ., για τους ξεχασμένους. Να μην άπορη γιατί η εξοχή τους ανοίγει την όρεξι, αλλά να τους σερβίρη πάντα όρεκτικά και χορταστικά φαγητά. Τέλος, νάνε πάντα καλόκερη και χαμογελαστή.

ΟΟ

Ήχοι που κουφίνουν

Οι επιστήμονες της αμερικανικής πολεμικής αεροπορίας ανέκλυσαν ότι η παρατεταμένη επίδρασις πολυδυνατών ήχων (π.χ. από μία σειρήνα) στο αυτί μπορεί να προκαλέσει προσωρινή κώφωσι, κι' αν ακόμη τ' αυτιά ήσαν προσφυλαγμένα καταλλήλως. Σε ανάλογα πειράματα που έγιναν σε ποντικούς κι' άλλα πειραματόζωα, η ηχητική ενέργεια μεταβλήθη σε θερμότητα που ανέβασε τη θερμοκρασία του σώματός τους κατά 10 - 15 βαθμούς και προκάλεσε το θάνατό τους σε 10 λεπτά της ώρας.

Η ΜΑΡΙΑ ΜΟΝΤΕΖ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Η Μαρία Μοντέζ βρίσκεται σε άναρρωσι σ' ένα νοσοκομείο των Παρισίων. Άφορη υπήρξε ένα άσημαντο χτύπημα κατά το «γύρισμα» του φιλμ «Χάνς ο ναύτης». Σε μία σκηνή, ο Ζάν - Πιέρ Ωμόν την έσπρωξε όπως απαιτούσε ο ρόλος του, κι' εκείνη χάνοντας την ισορροπία της, έπεσε και χτύπησε στο γόνατο. Στην αρχή δεν έδωσε σημασία στο χτύπημα, έπειδη όμως την ένοχλούσε διαρκώς περισσότερο, αναγκάστηκε να συμβουλευτεί ένα γιατρό. Μία χειρουργική επέμβασι θεωρήθηκε απαραίτητη και την έκανε ο ίδιος ο χειρουργός που έγχειρισε το χέρι του πρωτοπυγμάχου Σερντάι.

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΖΑΝ ΓΚΑΜΠΕΝ

Ο Ζάν Γκαμπέν και η Ντομνίκ Φουρνιέ υπογράφουν στο Δημαρχείο των Παρισίων την ληξιαρχική πράξι του γάμου τους. Οι δυο σύζυγοι γνωρίστηκαν εδώ και δυο μήνες στην ποιμενία της «Δίψας» του Μπερντίν, όπου πρωταγωνιστεί ο Γκαμπέν. Ο γάμος αυτός είναι ο τρίτος του Ζάν. Παντρεύτηκε για πρώτη φορά το 1930 τη συνάδελφό του Γκαμπύ Μπασσέ. Δεύτερη σύζυγος του ήταν η υπαλλήλινα Ντορίαν. Έρωτεύτηκε κατόπιν τη Μισέλ Μοργκν και τη Μαρλέν Ντήτριχ, αλλά τα είδύλλια αυτά δεν κατέληξαν σε γάμο. Η Ντομνίκ Φουρνιέ ήταν ως προχθές μανικέν του οίκου Λαντέν.

ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΒΕΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Σε καμιά χώρα του κόσμου, ούτε στη Ρωσία, ούτε στην Αμερική, τα μεγάλα στρατιωτικά γυμνάσια δεν γλιώνουν με ελαφροειδή όσο στην ελβετική Έλβετία. Σ' αυτά λαμβάνουν μέρος και εξασκούμενες νοσοκόμες, έτοιμες να προσφέρουν τις πρώτες βοηθήσεις. Τα πάντα γίνονται σαν να μην υπήρχε ούτε λεφτό για χάσιμο.

ΤΟ ΔΩΡΟ τῆς μνηστῆς

Ο θάνατος ενός ἀρραβωνιασμέ-
νου ἥρωα

Ἀρχές Μαΐου τοῦ 1821 ὁ Ἑλλη-
νικός στόλος, μαζί μ' ἓνα μικρὸ
ρουμελιώτικο στράτευμα, ποῦ ἐ-
νεργούσε ἀπὸ τὴν ξηρὰ, εἶχαν ἐπι-
χειρήσει, ἐστὶ συνδυασμένα, στίς
προσπάθειές τους, νὰ κυριεύσουν
τὴν Ναυπάκτο καὶ τὸ φρούριό τοῦ
Ἀντιρρίου (Καστέλλι), διώχνοντας
ἀπὸ κει τὸν ἐχθρό.

Μέρες κράτησε ὁ ἀγώνας τοῦς
ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τὴ στεριά.
Τίποτα, ὅμως, δὲν κατάφεραν. Καὶ
τότε, αποφάσισαν ν' ἀλλάξουν τα-
κτική καὶ νὰ χωρίσουν τὴν ἐπιχει-
ρήσι σὲ δύο φάσεις. Κατὰ τὴν
πρώτη φάσι ὁ ἀγώνας θὰ ἦταν ἀ-
ποκλειστικὰ ναυτικός, χωρὶς, δη-
λαδή τὴν βοήθεια καμμιᾶς στρα-
τιωτικῆς δυνάμεως ἀπὸ τὴν ξηρὰ.
Θὰ χτυποῦσαν μὲ τὰ ἐλληνικὰ
πλοία τὰ ἐχθρικά καράβια ποῦ ἦ-
ταν ἀραγμένα κάτω ἀπὸ τὰ βάρια
κανόνια τοῦ φρουρίου τῆς Ναυπά-
κτου, κι' ἀφοῦ τὰ ἐκαίγαν, τὰ κυ-
νηγοῦσαν ἢ τ' ἀνάγκαζαν σὲ παρα-
δοσι, θὰ ὠργάνωναν ὑστερα — κι'
αὕτῃ θὰ ἦταν ἡ δεύτερη φάσι τοῦ
ἀγώνα—τὴν ἐξοδό κατὰ τοῦ φρου-
ρίου ἀπὸ τὴν ξηρὰ.

Μὲ πρόχειρα μέσα ἀρμάτων, ἀπὸ
πρώτη φορά, πυρπολικό, ἀλλὰ ὅ-
ταν ζήτησαν ἀνάμεσα στὰ πληρώ-
ματα τοῦ στόλου τὸν καπετάνιο τοῦ
πυρπολικοῦ, κανένας ἀπ' τοὺς ὀ-
κτακόσιους ναῦτες τῶν πληρωμά-
των δὲν βρέθηκε νὰ τὸ κυβερνήσῃ.
Ἐκεῖ λοιπὸν, ποῦ οὔτε Σπετσιώ-
της, οὔτε Ὑδραίος, οὔτε Ψαριανὸς
δὲν παρουσιαζόταν, πετάχτηκε στὴ
μέση, γιὰ νὰ λύσῃ τὴν ἀμηχανία
τοῦ ναυάρχου Νικολῆ Ἀποστόλη,
τοῦ Ψαριανοῦ, ἓνα ναυτοπαιδί ἀ-
μούστακο κι' ἡλικιαμένο.

—Κυβερνάω ἐγὼ τὸ μπουρλότο!
εἶπε.

Ο Ἀποστόλης καὶ οἱ ἄλλοι κα-
πεταναῖοι τοῦ στόλου, καθὼς τὸν
εἶδαν ἐστὶ νῦν, ἀπόσπασαν.

—Καὶ πῶς σὲ λένε; τὸν ρώτη-
σαν.

—Γιώργης Ἀνεμογιάννης τ' ὀ-
νομάζω, ἀπαντᾷ τὸ ναυτάκι
μὲ θάρρος.

Ἑρωταποκρίσεις

—Ποῖο εἶνε τὸ μεγαλύτερο προ-
τέρημα τῆς ἡλιθιότητος;
—Ὅτι μένει πάντα εὐχαριστημένη
ἀπ' τὸν ἑαυτὸ της.

—Τί εἶνε τὸ μυαλὸ τοῦ ἀργού
ἀνθρώπου;
—Τὸ ἐρπαστήριο τοῦ Διαβόλου.

—Τί εἶνε ἡ ἀνδρική ἡλικία;
—Πάλιν.

—Τί εἶνε τὰ νεράματα;
—Θλίψις.

—Τί εἶνε ὁ ἐνθουσιασμός;
—Ὁ πυρετὸς τῆς Λονικῆς.

—Τί εἶνε ὁ νόμος;
—Τὸ ἀνοικτὸ πέταλος ὅπου δὲν
βοήθησε ἀκόμη ναυτική πυξίδα.

—Τί εἶνε τὰ νηπιαστά;
—Μιά ἀνιδεήτευτ ἀρρώστεια.

—Τί εἶνε οἱ σάρκες τριχες;
—Ὁ ἀφῶς ποῦ σκεπάζει τὴ θά-
λασσα μετὰ τὴν τρικυμία.

—Τί ἐλαττώνει ἡ ἡλικία;
—Τὴν ἀπόλαυσι τῆς ζωῆς.

—Καὶ τί αὐξάνει;
—Τὴν ἐπιθυμία της.

—Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

—Ἀπὸ τοὺς Παζοῦς. Ἡ παλλι-
καριὰ γεννιέται κι' ἐκεῖ πέρα!

Μὲ τὴν ἀπάντησι τοῦ Ἀνεμο-
γιάννη κι' ἂν ὑπῆρχε στοὺς Καπε-
ταναίους σκέψι διαταγῆς, ἐστὼ ἡ
παρρηλικότερη, διαλύθηκε.

Τὸν ρώτησαν, λοιπὸν, τί ζητοῦσε
γιὰ πληρωμὴ τοῦ.

Ο Ἀνεμογιάννης τότε κοκκί-
νισε ἀπὸ ντροπὴ, ἀλλὰ καὶ μ' ἓνα χα-
μόγελο ποῦ ζωγραφίστηκε στὴν
πρόσχαρη νεανική του ὄψι, εἶπε
τὸν καπεταναίων.

—Τώρα δὲ θέλω τίποτα. Ἄν
ὅμως ὁ Θεὸς δώσῃ καὶ πετύχῃ, τό-
τε θὰ σὰς πᾶρω δέκα τάλληρα νὰ
κάνῃ ἓνα χάρισμα τῆς ἀρραβωνια-
στικής μου.

★

Τὴν ἄλλη μέρα κάθισε στὸ τιμό-
νι τοῦ πυρπολικοῦ τοῦ ὁ Γιώργης
Ἀνεμογιάννης κι' ἀπὸ πίσω τοῦ ἐ-
σέρνε τὴ βάρκα μὲ γερὰ ξεμπρά-
τσωτὰ παλληκάρια μέσα, ἐτοιμα-
νὰ πιάσουν τὰ κουπιά γιὰ νὰ τὸν
σύρουν, ἀφοῦ θὰ ἐβαλε τὴ φωτιά.

Τὸ πυρπολικὸ ἔφτασε κοντὰ στὸ
καστρο τὰ τούρκικα καράβια καὶ
τοῦ φρουρίου τὰ κανόνια ἀρχίσαν
νὰ τὸ χτυποῦν. Τότε τῆς βάρκας
ὁ καπετάνιος, ὁ Μυργιᾶλης, ἀπὸ
τίς Σπέτσες, εἶπε ἀπὸ ἐντονο αἰ-
σθημα κινδύνου, εἶπε ἀπὸ βιασύνῃ
ἐβαλε φωτιά κατὰ τὸ μπουρλότο, ἀφί-
νοντας μέσα καὶ τὸν Ἀνεμογιάννη.

Κύκλωσε ἀμέσως ἡ φλόγα τὸ πυρ-
πολικὸ στὴν πρυμνὴ κι' ἀπὸ τὴ
βάρκα καλοῦσαν τὸν μικρὸ ἥρωα νὰ
πέσῃ στὴ θάλασσα καὶ νὰ γλυτώ-
σῃ, μὰ αὐτὸς ἀρνῆθηκε. Ἀρχίσε
νὰ καίγεται κι' ἡ πλώρη τοῦ πυρ-
πολικοῦ, ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὴ τὰ
ἐχθρικά κανόνια ρίχνουν τριγύρω
τοῦ μπάλει, κι' αὐτὸς ἐξακολου-
θοῦσε νὰ μένῃ μέσα καὶ νὰ μὴ φευ-
γῇ. Σὲ μιὰ στιγμή τὸ πυρπολικὸ
γύρισε ἀντίπλωρα στὸν ἀνεμό καὶ
τότε οἱ φλόγες σκέπασαν ὅλο τὸ
κατὰστρωμα κι' ἀρχίσαν μὲ τίς
γλώσσες τους νὰ σιγοκαίνε τὸν Ἀ-
νεμογιάννη. Ἀρχίσε νὰ παλεύῃ μὲ
τὸν ἀνεμό καὶ τὴ φωτιά μὴ θλόν-
τας οὔτε κι' ἀπ' τὰ στοιχεῖα αὐτὰ
νὰ νικηθῇ.

Κρεμάστηκε, ἐπὶ τέλους, ἔξω
ἀπὸ τὴν πρυμνὴ μ' ἓνα κομματι
σχοινί ποῦ τὸ ἔφτιαξε παλάγκο
πρόχειρα, κι' ἀπὸ κει, καθιστός,
κυβερνοῦσε τὸ φλογισμένο καράβι
του. Σὲ λίγο ὅμως οἱ φλόγες
τὸν ἐδίωξαν κι' ἀπὸ τὸ παλάγκο.
Τότε ἔπεσε μέσα στὰ νερά καὶ κα-
λυμπώντας προσπάθισε ἀκόμη νὰ
δηγήσῃ τὸ μπουρλότο κατὰ τὸ
σκοπὸ του, ὅταν, ἐκεῖ, ἐχθρικές
βάρκες τὸν κύκλωσαν καὶ τὸν πῆ-
ραν, ἀφοῦ τράβηξαν καὶ τὸ πυρπο-
λικὸ μακριὰ ἀπὸ τὰ πλοῖα τους.

Οἱ Ἑλληνες καπεταναῖοι προσ-
πάθησαν — ἀργὰ, ὅμως, καθὼς
φαίνεται — νὰ σώσουν τὴ ζωὴ τοῦ
ἥρωα, μὲ αἰχμαλώτους Τούρκους
καὶ μὲ χρήματα ἀκόμη ποῦ εἶδαν.

Οἱ ἐχθροὶ ἀφοῦ τὸν παλοῦκωσαν
καὶ τὸν ἐψῆσαν, ὑστερα κρεμάσι-
νον ψηλὰ ἀπὸ τοὺς προμαχῶνες τοῦ
Καστελλίου τὸν ἐδείχναν γιὰ καύ-
χημά τους.

★

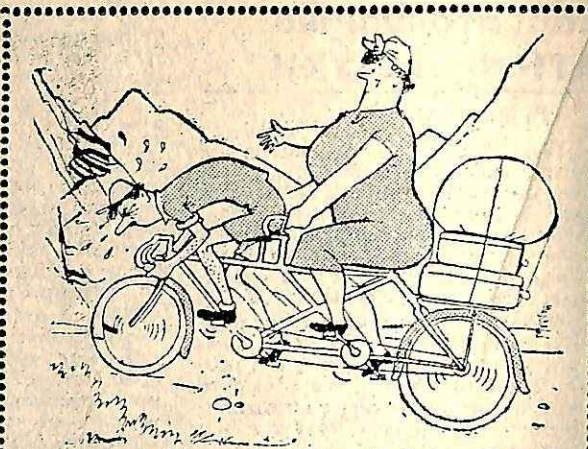
Ο Γιώργης Ἀνεμογιάννης δὲν
πρόλαβε νὰ κἀν τὸ δῶρο στὴν ἀρ-
ραβωνιαστική του!

Πέθανε ὅμως μ' ἓνα θάνατο ἐν-
δοξο, μ' ἓνα θάνατο δυνατό, ἐκεῖνο
ποῦ ξέρουν νὰ βρίσκουν οἱ μεγά-
λες καρδιές, οἱ φλογισμένες ἀπὸ
τὴν θεῖα πνοὴ τοῦ ἡρώισμου.

Κι' αὐτὸ ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ
τὸ δῶρο ποῦ θὰ δεχόταν, βέβαια,
ἡ ἀρραβωνιαστική τοῦ Γιώργη
ἀπ' τὸ χέρι του — ἂν ζοῦσε...

Ἔτσι πέθανε τὸ ἡρώϊκό ναυτάκι
γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ ἡ μνήμη του
ἐμμεῖνε ἀθάνατη.

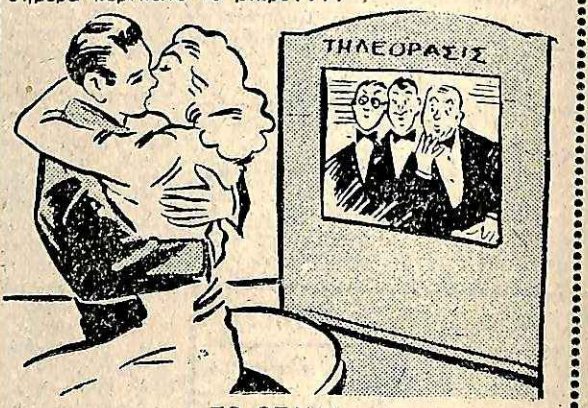
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

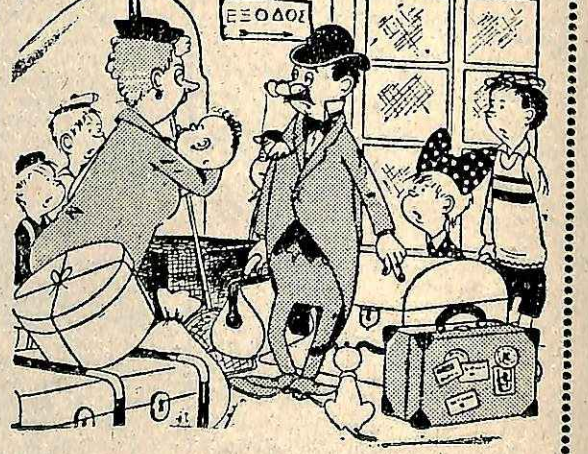
—Μὲ τὸ ζόρι ποῦ δάξεις, Ἀνδρέα, δὲν μπο-
ρεῖς νὰ θαυμάσῃς τὴ φύσι!...

ΣΤΟ ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΕΙΟ
—Ἡ γυναῖκα μου μὲ παρακάλεσε νὰ δοῦν
σήμερα περίπατο τὸ μικρό!...

ΤΟ ΘΕΑΜΑ

Ἐκεῖνη: Χάσαμε ἓνα παιδί!...
Ἐκεῖνος: Μὴ φωνάζεις... Ἐχομε μιὰ θα-
λίτσα παραπάνω!...

Τὸ φετινὸ καλοκαίρι, θ' ἀρχίσῃ νὰ
λειτουργῇ στίς Ἠνωμ. Πολιτείες ἡ
νέα «ατομικὴ στήλη» τοῦ Μπρουκχάδεν.
Θάναί ἡ δεκάτη τεταρτὴ ποῦ κατασκευά-
σθηκε ὡς τώρα, καὶ συγχρόνως ἡ ἰσχυρό-
τερη ἀπ' τίς στήλες ποῦ ψύχονται μὲ ἀέ-
ρα. Πιὸ ἰσχυρὴς ἀπ' αὐτὴν εἶνε μόνον ἡ
ἐκείνη ποῦ λειτουργοῦν στὸ Χάνφορντ, πα-
ράγοντας πλουτώνιον γιὰ τίς ατομικὲς
βόμβες, καὶ ποῦ ψύχονται μὲ νερό.

Ἡ στήλη τοῦ Μπρουκχάδεν δὲν θὰ πα-
ράγῃ ὑλικὸ γιὰ βόμβες, οὔτε χρησιμο-
ποιήσιμη ἐνέργεια. Θὰ χρησιμεύσῃ μόνον
γιὰ τὴν εἰρήνη, δηλαδή γιὰ τὴ μελέτη
διαφόρων προβλημάτων τῆς ατομικῆς δια-
στάσεως.

Στεγάζεται σ' ἓνα πελώριο κτίριο, ἐ-
ξαώροφο, μὲ μιὰ ψηλὴ «καπνοδόχο», ἀπ' ὅ-
που ὅμως δὲν θὰ βγαίνει καπνός, ἀλλὰ τὸ
ρεύμα ἀέρος ποῦ θὰ δημιουργοῦν τερά-
στιοι ἀνεμιστήρες γιὰ τὴν ψύξι τῆς στή-
λης. Ὁ ραδιενεργὸς αὐτὸς ἀέρας θὰ δια-
σκορπίζεται στὰ ἀνωτέρα ἀτμοσφαιρικά
στρώματα, ὥστε νάναί ἀκίνδυνος.

Ἡ κυρίως στήλη ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα
κύβο ἀπὸ τσιμέντο, μὲ πλευρὲς 12 μέ-
τρων περίπου. Ἐχει ἐπὶ τὰς πλευρὰς ἀπὸ μι-
κρὰ παραθυράκια, ποῦ ὁδηγοῦν ὡς τὸ
κέντρον τῆς στήλης, γιὰ νὰ εἰσάγονται
καὶ νὰ ἐξαγωγῶνται διάφορα ὑλικά ποῦ
πρόκειται νὰ ὑποβληθῶν στὴ ραδιενέρ-
γεια. Ἐνῶ ἀπ' αὐτὰ τὰ παραθύρα, με-
γαλειότερο ἀπ' τὰ ἄλλα, θὰ ἐπιτρέπῃ νὰ
βγῇ ἀπ' τὴ στήλη μιὰ δέσμη ἀπὸ ἀκτι-
νοβολίες, μήκους 18 μέτρων, γιὰ νὰ μπο-
ροῦν οἱ πειραματιστὰ νὰ ἐξακριβώσουν
ὡς ποῖα ἀπόδοσι ἀπορροφῶνται οἱ ἀ-
κτίνες αὐτὲς ἀπὸ διάφορα ὑλικά.

Ἐνα σύστημα σωλήνων πεπιεσμένου
ἀέρος θὰ στέλνουν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς
στήλης διάφορες αὐσίες, ποῦ θὰ
πρόκειται νὰ μεταβληθῶν σὲ ρα-
διενεργὰ «ϊσότοπα» μὲ τὸ βομβαρ-
δισμό τῶν ἀκτίνων. Κατόπιν θὰ πα-
ραλαμβάνουν τὰ ἱσότοπα αὐτὰ καὶ
θὰ τὰ μεταφέρουν ὡς τὰ ἐργαστή-
ρια, ὅπου θὰ τὰ ἐξετάζουν οἱ ἐπι-
στήμονες. Τὸ σύντομο αὐτὸ σύ-
στημα θὰ ἐπιτρέψῃ τὴ μελέτη ἱσο-
τόπων ποῦ διατηροῦν τὴν ἐνέργειά
τους μόνο λίγα λεπτὰ ἢ δευτερό-
λεπτα.

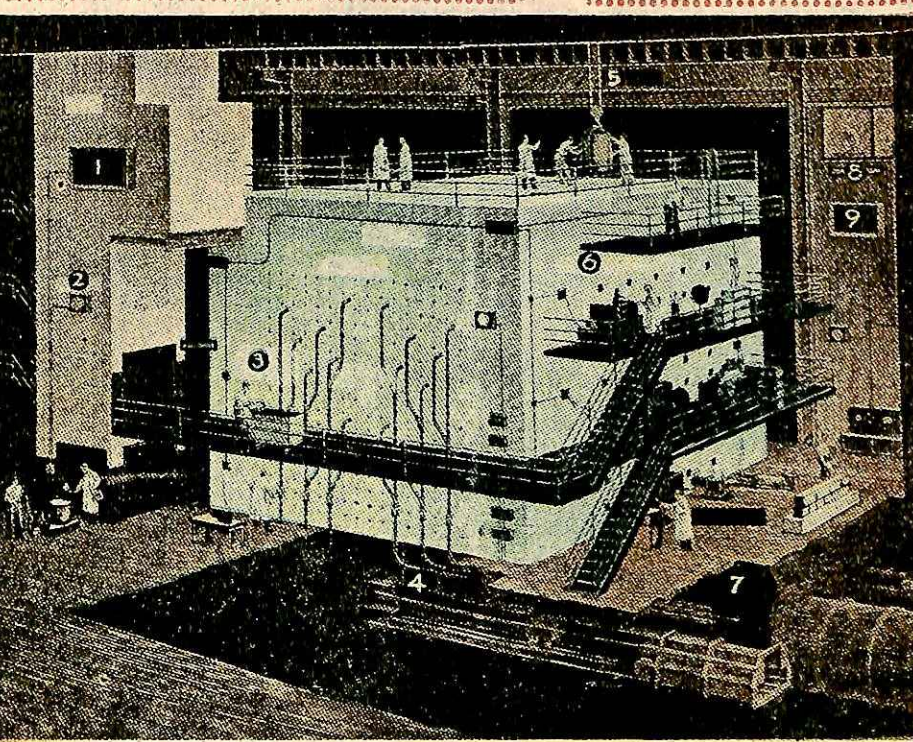
Κάτω ἀπ' τὴ στήλη, σὲ δύο ὑ-
πόγεια τούνελ, θὰ κυκλοφοροῦν
αὐτόματα βγαδάκια, ποῦ θὰ με-
ταφέρουν ὑλικά ἢ πειραματόζωα,
προωρισμένα νὰ ὑποστοῦν τὴν ἐ-
πίδρασι τῆς ἐντονης ραδιενεργείας
(γιατί, στὸ κάτω μέρος τῆς, ἡ στή-
λη δὲν ἔχει παχὺ ἀπομονωτικό
τοιχίωμα ἀπὸ μπτον, ὅπως στίς
ἄλλες πλευρὰς τῆς).

Γιὰ πρώτη φορά θὰ γίνων πει-
ράματα μὲ μεγάλα ζῶα, ἰδίως δὲ
μὲ πιθήκους, ποῦ συγγενεῖς πο-
λὺ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ὡς τώρα,
οἱ ἐπιστήμονες εἶχαν πειραματισθῇ
μόνο μὲ ποντίκια καὶ καυνέλια.

Στὴν κορυφὴ τῆς στήλης, τὸ ἐπομω-
νικὸ τοίχωμα θὰ ὑπορῇ ν' ἀφαιρεθῇ ἐν
μέρει, ἐστὶ ὥστε νὰ βγαίνει ἐλεύθερα ἓνα
ποσὸν ραδιενεργείας (50 φορές λιγώ-
τερο ἐντονης ἀπὸ κείνη ποῦ θὰ ὑπάρχῃ
στὸ ἐσωτερικὸ τῆς στήλης). Ἡ ραδιενέρ-
γεια αὕτῃ θὰ χρησιμεύῃ γιὰ πειράματα
μὲ μεγάλες συσκευές, στήλες στὴν κο-
ρυφὴ τῆς στήλης.

Ἀς ἰδῶμε τώρα τὴν ἐσωτερικὴ κατα-
σκευὴ τῆς στήλης. Μέσα ἀπ' τὰ τσιμεν-
τένια τοιχώματά της, ὑπάρχουν 60.000
«τούβλα» ἀπὸ γραφίτη (τὴ μορφή της
δὲν τοῦ κάρβουνο ἀπ' τὴν ὁποία γίνονται
τὰ κοινὰ μολύβια). Τὰ «τούβλα» αὐτὰ ἔ-
χουν 2.600 διάφορα σχήματα καὶ μεγέ-
θη, εἶνε δὲ τόσο τέλεια συνδυασμένα με-
ταξύ τους, ὥστε δὲν περνάει οὔτε κἀν
ἀέρας ἀνάμεσά τους.

Μέσα στὸν ὄγκο τους, ὑπάρχουν ἀρ-
κετοὶ στενόμακρο σωλήνες. Ἄλλοι ἀπ'
αὐτοὺς θὰ περιέχουν τὸ οὐράνιον, ἄλλοι
τὴν ραβδόνη «καθίζου» γιὰ τὴν οὐσμῇ
τῆς λειτουργίας τῆς στήλης κι' ἄλλοι θὰ

Σχηματικὴ παράστασις τῆς νέας ατομικῆς στήλης: 1 καὶ 9) Πινακίδες ποῦ εἰδοποιοῦν ὅτι λει-
τεργεῖ ἡ στήλη. 2) Μεγάρων. 3) Σωλήνες εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς οὐράνιου. 4) Ἀνοιγμα
τῆς στήλης. 5) Βαροῦλκα. 6) Παραθυράκια ἀπ' ὅπου βγαίνει ραδιενέργεια. 7) Οἱ σωλήνες
μεταφέρουν τὰ ἱσότοπα ὡς τὰ ἐργαστήρια. 8) Θάλαμος ἐλέγχου.

Θὰ λειτουργήσῃ σὲ λίγους μῆνες

χρησιμεύουν γιὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ ἀέ-
ρος γιὰ τὴν ψύξι.

Τὸ ὑλικὸ τῆς στήλης θὰ εἶνε μίγμα
ἑξῶν μορφῶν οὐράνιου. Τὸ ραδιενερ-
γὸν οὐράνιον 235 θὰ ὑπάρχῃ σὲ ἀναλο-
γία λιγώτερη ἀπὸ 1%. Κι' ὅμως, ἡ στήλη
θὰ παράγῃ ἐνέργεια 5.000 κιλοβάτ πε-
ρίπου. Τὸ ἓνα τρίτον ἀπ' αὐτὴν θὰ κατα-
ναλισκεται γιὰ τὴν κίνησι τῶν ψυκτικῶν
ἀνεμιστήρων.

Σημειωτέον ὅτι ἡ στήλη θὰ φτάσῃ σι-
γὰ - σιγὰ, ἐπειτα ἀπὸ 2 μῆνες, στὴν πλή-
ρη ἀπόδοσι τῆς Στὴν ἀρχὴ, θὰ λειτουρ-
γῇ βορθεύτερα, κι' ἡ βαθμιαία αὐξήσις
τῆς ραδιενεργείας τῆς θὰ ἐπιτρέψῃ στοὺς
ἐπιστήμονες νὰ κάνουν χρησιμώτατες πα-
ρατηρήσεις.

Τὸ ἀπομονωτικὸ τοίχωμα τῆς νέας
στήλης ἀποτελεῖται ἀπὸ εἰδικὸ τσιμέντο,
μυστικῆς συνθέσεως, κι' ἔχει πάχος 2 μέ-
τρων. Οἱ εἰδικοί ἀναζητοῦν τώρα ἐλα-
φρότερα ἀπομονωτικά ὑλικά, ποῦ θὰ ἐπι-
τρέψουν τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ατομικῆς ἐ-
νεργείας σὲ πλοῖα, αὐτοκίνητα κλπ. Ὡς

τὴ στιγμὴ δέ, ἔχουν βρῇ ὅτι τὸ κα-
ταλληλότερο εἶνε τὸ χρυσάφι, ἀλ-
λὰ καθαρῶτατο, 24 καρατίων!

Ἡ στήλη τοῦ Μπρουκχάδεν θὰ
χρειάζεται κάθε λίγα χρόνια ἀνα-
νέωσι τοῦ ραδιενεργοῦ ὑλικοῦ τῆς
Θὰ πρέπῃ ἐπίσης ν' ἀπομακρύνων-
ται κάθε τόσο οἱ «στάχτες», δη-
λαδή τὰ νέα χημικὰ στοιχεῖα ποῦ
παράγονται ἀπ' τὴ διάσπασι τοῦ
οὐράνιου. Γιατί τὰ στοιχεῖα αὐτὰ
οὐ μόνον εἶνε ἀδρανῆ καὶ ἀγνή-
στα, ἀλλὰ καὶ ἀπορροφῶν τὴ ρα-
διενέργεια καὶ παρεμποδίζουν τὴ
λειτουργία τῆς στήλης — σὰν τίς
τοξίνες ποῦ δηλητηριάζουν ἓνα
ζωντανὸ ὄργανισμὸ.

Αὐτὲς ὅμως οἱ «στάχτες» περιέ-
χουν ἀκόμη ἓνα ποσοστὸν οὐρά-
νιου, ποῦ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιη-
θῇ. Πρέπει λοιπὸν νὰ βρεθῇ ὁ κα-
ταλληλότερος τρόπος «κοσκινίμα-
τος», ὥστε νὰ συγκεντρώνεται τὸ
χρησιμὸν αὐτὸ ὑλικό, καὶ συγχρό-
νως νὰ γίνονται οἱ «στάχτες» ἀ-
κίνδυνες πιά, δίχως ραδιενέργεια.

Οἱ εἰδικοὶ ὑπολογίζουν ὅτι μιὰ
ἐγκατάστασις γιὰ τὸ κοσκινισμὸ
αὐτὸ στοιχίζει σήμερα ὅσο ὀκτώκληρη ἡ
ατομικὴ στήλη! Πρέπει λοιπὸν νὰ βρεθῇ
κάποια μέθοδος ἀπλούστερη, εὐκολώτε-
ρη καὶ φτηνότερη. Ἔτσι, δὲν θὰ χρειάζε-
ται πιά νὰ θάβονται οἱ «στάχτες» βαθύ-
α μέρα στὴ γῆ, ὅπως γίνεται τώρα.

Ἐνα ἄλλο πρόβλημα μὲ τὸ ὁποῖο
θ' ἀσχοληθοῦν οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμο-
νες μὲ τὴ βοήθεια τῆς νέας ατομικῆς
στήλης, εἶναι ἡ ἀνεύρεσις τῶν καταλλη-
λοτέρων μετάλλων γιὰ ὄργανα, συσκευές
κλπ., ποῦ εἰσάγονται στὸ ἐσωτερικὸ
τῆς στήλης. Τὸ αὐτὸ αὐτὸ εἶναι τὸ μειονέ-
κτημα ν' ἀπορροφᾷ τόσο πολλὰς ἀκτίνες,
ὥστε νὰ σταματᾷ τὴν λειτουργία τῆς
στήλης (ὅπως εἶπαμε πρὶν πᾶν καὶ γιὰ
τίς «στάχτες»). Ἄλλα μέταλλα ποῦ δοκι-
μάσθηκαν καὶ βρέθηκαν καταλληλότερα,
ὅπως π. χ. τὸ «καίσιν» καὶ τὸ «ζιρκόν-
ιον», εἶναι πολὺ σπάνια στὴ Φύσι.

Γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ κανεὶς τὴν νέα ατο-
μικὴ στήλη τοῦ Μπρουκχάδεν, χρειάζεται
ἀδεία τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνε-
ργείας, ποῦ δὲν χορηγεῖται πολὺ εὐκόλα.

Η ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΗ ΔΕΣΥΝΟΜΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Ο θρύλος και η αλήθεια
για τη Σκωτλαντ Γουάρδ

Είπε περισσότερο από 100 χρόνια τώρα, που η Σκωτλαντ Γουάρδ πολεμάει αδιάκοπα το έγκλημα. Κι όμως εξακολουθεί να υπάρχει σε πολύ κόσμο η αντίληψη ότι τα όργανα αυτής της γνωστότερης αστυνομικής οργάνωσης του κόσμου είναι... κουφιοκεφαλάκηδες και ανίκανοι τύποι! Η γνώμη αυτή οφείλεται κυρίως στα αστυνομικά μυθιστορήματα, που μας παρουσιάζουν το Σέρλοκ Χολμς κι άλλους τέτοιους ντετέκτιβ να φορούν τα γυαλιά στην επίσημη αστυνομία και να τη βγάζουν... σκάρτη!

Κι όμως έχουν περάσει από τη Σκωτλαντ Γουάρδ μεγαλοφυΐες, π. χ. σαν το σέρ Μπέρναντ Σπίλμπαουερ, που έστειλε πολυάριθμους έγκληματες στο ικρίωμα, χάρις στην εξέταση μιας τρίχας ή ενός κόκκου σκόνης ή ενός μικρού σημαδιού πάνω στο σώμα ή της μυρωδιάς ενός πτώματος, απεράλλαχτα όπως ο Σέρλοκ Χολμς.

Απ' το άλλο μέρος πάλι, πολλοί Άγγλοι βλέπουν τη Σκωτλαντ Γουάρδ σαν ένα είδος μουσικής αστυνομίας, που χρησιμοποιείται απ' την Κυβέρνηση για «να τυλίγει σε μια κόλλα χαρτί» και να χαντακώνει τους αντιπάλους της.

Στην πραγματικότητα όμως, η Σκωτλαντ Γουάρδ δεν είναι παρά η μητροπολιτική αστυνομία του Λονδίνου. Σ' αυτήν ανήκουν ακόμω κι όλοι οι 14.000 «Μπόμπι» που διασκορπίζονται στην πόλη, οι οποίοι είναι οι πραγματικοί «Μπόμπι» της πόλης.

Η Σκωτλαντ Γουάρδ έχει δικαιοδοσία σε μια έκταση 700 περίπου τετραγωνικών μιλίων, όσο είναι δηλαδή το Λονδίνο με τα προάστια του. Έξαιρείται το κέντρο της πόλης, το «Σίτυ», έκτασως 1 τετραγωνικό μίλι, που ανήκει στη δικαιοδοσία του Λόρδου Δημάρχου. Κι έχει τη δική του αστυνομία. Συχνά μάλιστα, οι δυο αστυνομίες βρίσκονται σε

αντίρρηση μεταξύ τους, κι έτσι βλέπεις κανείς αρκετά άστεια θέαματα. Οι «Μπόμπι» π. χ., αντί να συλλάβουν ένα μεθύσι, τον οδηγούν στο Σίτυ, όπου τον διώχνουν πάλι με ανανάκησι οι τοπικοί αστυνομικοί. Κι ο μπερκής πηγαίνει να πάρει ένα ποτήρι από τον περιφέρεια, αντί να κλειστεί στο κρατητήριο!...

Αν ένα έγκλημα γίνει έξω απ' το Λονδίνο, σε άλλο μέρος της Αγγλίας, της Σκωτίας ή της Βορείου Ιρλανδίας, η τοπική αστυνομία, εφ' όσον δεν τα βγάζει πέρα, μπορεί να ζητήσει τη συνδρομή της Σκωτλαντ Γουάρδ. Αν αυτό συμβεί μέσα σε 24 ώρες απ' τη διαπραξία του εγκλήματος, η Σκωτλαντ Γουάρδ παρέχει δωρεάν τη βοήθειά της. Μετά την προθεσμία αυτή, τα έξοδα βαρύνουν τον προϋπολογισμό της τοπικής αστυνομίας.

Κάποτε, οι έπαρχιώτες αστυνομικοί, για λόγους... φιλότιμου, άργουν τόσο πολύ να καλέσουν τη Σκωτλαντ Γουάρδ, ώστε στο μεταξύ έχουν λείψει τα περισσότερα ίχνη. Σε μια τέτοια πρόσφατη περίπτωση, στο Λανκασάιρ, οι Λονδρέζοι ντετέκτιβ ανέλαβαν την υπόθεση ενός φόνου έπειτα από 7 δολοφονίες βδομάδες. Και μόλις βρήκαν πια ν' ανακαλύψουν μόνον ότι ο δράστης ήταν ψηλός κι αδύνατος κι ότι έβαζε αλοιφή πενικιλίνης στο μάγουλό του. Ωστόσο, οι αυτά τα ελάχιστα στοιχεία, κατάρθρωσαν να τον συλλάβουν!

Η Σκωτλαντ Γουάρδ αναλαμβάνει επίσης διάφορα ειδικά καθήκοντα, όπως π. χ. την ασφάλεια της βασιλικής οικογένειας, των μελών της Κυβέρνησης και των διακεκριμένων επισκεπτών. Οι «μυστικοί» της φρουρούν τα κυριότερα λιμάνια και αεροδρόμια και περιεργάζονται με το επαγγελματικό τους βλέμμα κάθε ξένον που φτάνει στην Αγγλία.

Για εύνοητους λόγους, η Σκωτλαντ Γουάρδ συμμετέχει στη Διεθνή Αστυνομία, που διευθύνεται απ' τη Γαλλική Ασφάλεια. Μπορεί να χρησιμοποιήσει τα αρχεία διεθνών εγκλημάτων, που φυλάσσονται στη Χάγη. Επίκοινωνεί κάθε μέρα ραδιοφωνικά με τις αστυνομίες της Στοκχόλμης, της Κοπεγχάγης, της Ουπέντης, των Βρυξελλών, της Λισαβώνας, της Ρώμης, της Ζυρίχης, της Πράγας και των Παρισίων.

Στον τελευταίο πόλεμο, η Σκωτλαντ Γουάρδ έλαβε μέρος σε 48 διαφορετικές διπλό δικτύο κατασκοπείας που είχε καταρτίσει από πολλά χρόνια στη Μεξ. Βρετανία ο Γερμανός αρχικατασκοπος Κάρλ Μπόους. Και συνέλαβε 435 κατασκο-

πους, μέσα από 62.000 Γερμανούς και 12.000 Αυστριακούς που βρίσκονταν τότε στην Αγγλία.

Για τις περιπτώσεις πολυπλοκών εγκλημάτων, υπάρχει η «Κεντρική ομάδα» της Σκωτλαντ Γουάρδ, που αποτελείται από ειδικευμένους σε κάθε είδος εγκλήματος. Η «Ομάδα με τις λαστιχένιες σόλες» συνιστάται από ντετέκτιβ που παρακολουθούν άλλους ντετέκτιβ, για τους οποίους υπάρχουν υπόνοιες συνομωχής με τον υπόκοσμο. Η «Πταμένη ομάδα» διαθέτει κάμπους ταχυτάτα αυτοκίνητα κι η «Ομάδα του νερού» περιπολεί με μικρά πλοία στα 36 μίλια του Ταμέσως.

Η «Ομάδα φαντασμάτων» έχει μεταμφιεσμένους ντετέκτιβ, που κυκλοφορούν ανάμεσα στον υπόκοσμο, με τα μάτια και τ' αυτιά τους πάντα ανοιχτά. Το προσωπικό της ανανεώνεται συνεχώς, για να μη το γνωρίζουν οι κακοποιοί. Γι' αυτό το λόγο, τα «φαντάσματα» δεν λαβαίνουν ποτέ μέρος σε συλλήψεις, ούτε κι εμφανίζονται ως μάρτυρες κατηγορίας στο δικαστήριο. Τα αυτοκίνητα που χρησιμοποιούν, φαίνονται σαν κοινά καμινία ή ταξί — μόνο που δεν σταματούν ποτέ για να πάρουν πελάτες...

Το κοινόν του Λονδίνου βοηθάει πολύ την αστυνομία στο έργο της, παίρνοντας στο τηλέφωνο τον αριθμό 999. Το 1947, η Σκωτλαντ Γουάρδ έλαβε 80.000 τηλεφωνήματα, που την έβοθθησαν να κάμη περισσότερες από 7.000 συλλήψεις.

Οι πόλισμαν του Λονδίνου έχουν γίνει παροιμιώδεις, για την αξιοπρέπεια, την ευγένεια και την αμεροληψία τους. Η δουλειά τους είναι δύσκολη κι ο μισθός τους μικρός (περίπου 6 χάρτινες λίρες τη βδομάδα). Δεν κρατούν συνήθως πιστόλι, και γι' αυτό... είναι ατιμωμένοι στη χρήση του! Ο σωματοφύλαξ του Τσώρτσιλ στον πόλεμο, που έπρεπε βέβαια να είναι εξοπλισμένος με τα όπλα, πληρώθηκε κάποτε στο πόδι, ενώ καθάριζε ένα ρεβόλβερ. Κι ένας άλλος αστυνομικός, που είχε αναλάβει την υπόθεση μιας κλοπής κοσμηματοπωλείου, καθώς ρωτούσε τον καταστηματάρχη αν ανηγνώριζε ένα πιστόλι που τουδείχνε, ήταν τόσο ταραγμένος, ώστε πίεσε τη σκανδάλη και πλήγωσε το γυίο του κοσμηματοπώλου!

Το «φονικόν όπλον»

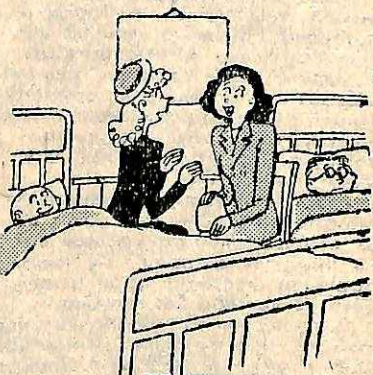
Μιά σωφρένι, στο Λος Άντζελες, έγινε εξω φρενών όταν μια ομάδα της, αδεξιά στο βολάν, έριξε το αυτοκίνητό της πάνω στο δικό της και της βούλιαξε λίγο το φτερό. Την κυνήγησε τότε, της ανταπέδωσε τρεις φορές τη ζημία, κι επιτέλους έριξε το αυτοκίνητό της σε μια αντλία βενζίνης. Η αστυνομία τη συλλάβε και την κατέδικασε επί «έπιθεσης δια φονικού όπλου»!

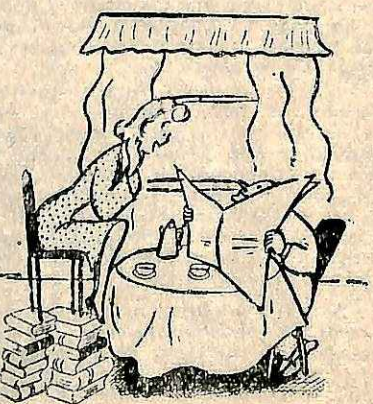
Έχουν ο σύζυγος φεύγει βιαστικά για το γραφείο του.

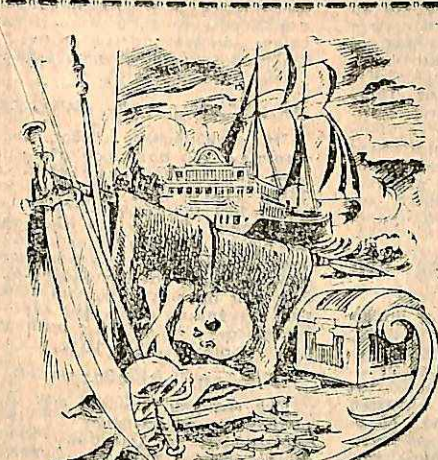
ΣΤΡΑΒΟΜΑΡΑ
—"Αν δεν έρθη η Λίτσα μέχρι πέντε, θα το στρίψω!"

Η ώρα επισκέψεως των ασθενών.

— Καλημέρα, μπουλαγκό μου!

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ

Η τελευταία έκδίκησις
ΤΟΥ ΕΠΙΟΥΡΝΗ ΤΗΣ

Η τύχη είχε πάρει ξαφνικά να χαμωγέλει στον κουρσάρο Έντρουαρτ Της. Μεθύσιμος από τις έπιτυχίες του, είχε πάρει τον τίτλο του διοικητού της Καρολίνας κι ήταν τόσο ο τρόμος που ενέπνεε σ' όλους, που κανείς δεν τολμούσε να του αμφισβητήσει την εξουσία του και να παρακούσει τις διαταγές του.

Αλλά τα πράγματα άλλαξαν από τη στιγμή που ο πλοίαρχος Μάυναρ, κυβερνήτης του βασιλικού πολεμικού «Το μαργαριτάρι», ανέλαβε συστηματικά την καταδίωξή του.

Ο Της αναγκάστηκε τότε να καταφύγει στο μικρό νησί Όκρεοκ και να χωθή μέσα στο βαθύ στόμιο του ποταμού του Αγίου Ιακώβου, όπου έλιπιζε ότι δεν θα μπορούσε να τον ανακαλύψουν κανείς.

Αλλά πριν πάει εκεί, πρόφτασε να πραγματοποιήσει μια τελευταία έκδίκησή του. Λίγες μέρες πριν, παντρεύτηκε την Άννα Κνίτ, μια νέα δεκάξη μόλις χρόνων, που ο πατέρας της ήταν ένας πλούσιος χτηματίας της Νοτίου Καρολίνας και ένας απ' τους θανάσιμους εχθρούς του πειρατού.

Η Άννα Κνίτ ήταν η δέκατη τέταρτη κατά σειρά γυναίκα του Της. Δώδεκα από τις προηγούμενες γυναίκες του ζούσαν και τις είχε εγκαταστήσει σε διάφορα νησιά, όπου πήγαινε και τις επισκεπτόταν, όταν του δινόταν η ευκαιρία.

Την Άννα Κνίτ την είχε ζητήσει ξαφνικά από τον πατέρα της, λέγοντας του ότι ήθελε να συμφιλιωθούν μαζί. Ο δυστυχισμένος δεν τόλμησε να αρνηθεί και την ίδια μέρα έγιναν οι γάμοι του Της με τη νέα.

Αλλά ο πειρατής δεν ξεχνούσε την έκδίκησή του και ο γάμος αυτός κατέληξε σε μιαν ανήκουστη τραγωδία. Έπειτα από το χαμηλό τραπέζι, ο Της απασύρθηκε μαζί με την Άννα στο δωμάτιο που είχαν ετοιμάσει για τους νεονύμφους.

Έκει μέσα έμεινε κοντά στη γυναίκα του δυο περίπου ώρες.

Έπειτα την παράδωσε στους ανθρώ-

πους του, μπροστά στα μάτια του πατέρα της. Ένας πειρατής κρατούσε το όπλο του στηριγμένο στον τραχήλο του και δεν τόν άφηνε ούτε να διαμαρτυρηθεί, ούτε να μετακινήσει από τη θέση του.

Στο διάστημα αυτό, ο Της, ένθουσιασμένος για την έκδίκησή του, τραγουδούσε μέσα στο υψικό κοιτάνα, δίπλα στο κρεβάτι, όπου στέναζε η δυστυχισμένη Άννα κάτω από το βάναυσο φέρσιμα των συντρόφων του.

Το άλλο πρωί, τέλος, ο Της έφυγε μαζί με τους συντρόφους του για τη νήσο του Όκρεοκ και, αφού παρέπλεψε τη νότια άκρη της, χώθηκε μέσα στο στόμιο του ποταμού του Αγίου Ιακώβου, που σχημάτιζε στο μέρος αυτό ένα είδος φυσικού όρμου. Εκεί μέσα ήλθε να τον ληψή λίγο καιρό αργότερα ο πλοίαρχος Μάυναρ.

Την ημέρα της τρομερής συγκρούσεως, που έδωσε κόκκινα τα νερά του ποταμού — διηγούντο έπειτα οι σύντροφοί του — ένας άνθρωπος παρουσιάστηκε πάνω στο πλοίο, που κανείς δεν ήξερε ούτε ποιος ήταν, ούτε από που είχε έλθει.

Ο άνθρωπος αυτός γυρίζει πότε στο κατάρωμα και πότε απ' αμπάρια του πλοίου κι, όπως ήταν γνωστό αυτή και με δυο είχε πουλήσει από καιρό την ψυχή του στο Διάβολο, όλοι είδαν στο μυστηριώδη αυτόν επισκέπτη μιαν εναρκώσι του αρχοντος της Κολάσεως.

Ο πλοίαρχος Μάυναρ ήταν ένας ατρόμητος θαλασσοδύκος, που είχε όρκησθή να ξεκάνη τον Της. Κι όταν έμαθε που είχε καταφύγει, εγκατέλειψε το βαρύ πλοίο του, που δεν θα μπορούσε να του χρησιμεύσει στην περίπτωση αυτή και με δυο μικρά ιστιοφόρα προχώρησε αποφασιστικά μέσα στο στόμιο του ποταμού. Την ημέρα εκείνη, ο πλοίαρχος Της και οι σύντροφοί του γλεντούσαν τρελά στο πλοίο τους. Ο πειρατής, που έπληττε απ' την αναγκαστική αυτή άπραξη, είχε συγκεντρώσει λίγο πριν από το μεσημέρι τους ανθρώπους του μέσα σ' ένα από τ' αμπάρια, έκλεισε καλά τις πόρτες και του είπε:

— Άργα ή γρήγορα, ή κόλασι μας περιμένει όλους. Θα ήθελα, λοιπόν, να ξεπροκαταβολικά τι ζωή πρόκειται να περάσω με εκεί κάτω.

Και, λέγοντας αυτά, άναψε δυο μεγάλα δοχεία με βεΐαφι.

Όταν άνοιξε την πόρτα του αμπαριού, δυο ώρες αργότερα, τρεις από τους ανθρώπους του είχαν πεθάνει, πνιγμένοι από τους καπνούς. Δυο άλλοι ψυχορραγούσαν. Ο Της τους αποτέλειωσε με δυο πιστολιές.

Διάβολε! έκανε, καθώς ανέβαινε πάνω στο κατάρωμα. Κοντεύατε να ξεχάσετε ποιός είμαι!... Όσο για την κόλασι, δεν την βρήκα άσχημη. Έγω θ' αντέσω περισσότερο απ' όλους σας!

Οι πειρατές πανηγύρισαν έπειτα τη σωτηρία τους από την κόλασι μ' ένα σωτήριο φαγοπότι, που διακόρυσε ακόμη ως την ώρα που παρουσιάστηκε ο Μάυναρ με τα πλοία του.

Άφησε το ένα απ' αυτά στις έκβολές του ποταμού και με το άλλο άρχισε να αναπλέει το ρεύμα του, πλησιάζοντας αλάνια προς το μέρος του πειρατικού.

Ο Της διέταξε τότε να τον υποδεχθούν με μια αμφοβροντία, με τα κανόνια της μίας πλευράς. Αλλά, μ' όλο που η αμφοβροντία έκανε θραύσι στο πλήρωμα του

ιστιοφόρου, ο Μάυναρ εξακολούθησε να προχωρή προς το πειρατικό.

Τα δυο πλοία βρίσκονταν τώρα μόλις σε απόστασι μερικών μέτρων.

Ορθιος πάνω στο κατάρωμα, ο Της άρπαξε ένα ποτήρι με κρασί και το έδειξε ως τον πατό.

— Ο διάβολος να με πάρη, φωνάζε στο Μάυναρ, αν σε λυπηθώ ή αν σου ζητήσω να με λυπηθής.

Μπορείς να είσαι βέβαιος, του απάντησε ο Μάυναρ, ότι δεν περιμένω καμιά λυπή από σένα και ότι ούτε εγώ θα σε λυπηθώ.

Τα δυο πλοία είχαν πλευρίσει. Ο Της και οι άνθρωποί του πήδησαν τότε μέσα στο πλοίο του Μάυναρ και η μάχη άρχισε άγρια και τωμερή. Αλλά οι άνθρωποι του Μάυναρ ήταν πολυαριθμότεροι και οι τάξεις των πειρατών άραιων αλάνια.

Στο τέλος, ο Της, που είχε πολεμήσει σαν λιοντάρι, σωριάστηκε κάτω, την ώρα που πήγαινε να ξαναγεμίσει το όπλο του.

Είχε είκοσι έξη τραύματα στο κορμί του. Τα πέντε απ' αυτά ήταν με σφαίρες και τα άλλα με μαχαίρια και λόγχες.

Λίγη ώρα προτού να ξεψυχήσει, κάποιος από τους συντρόφους του ρώτησε τον Της που είχε κρυμμένους τους θησαυρούς του.

— Αυτό μόνο, έγω κι' ο Σατανάς το ξέρομε, απάντησε ο πειρατής. Όποιος ληστέυει τελευταίος, θα κληρονομήσει τον άλλο.

Μετά το θάνατο του αρχηγού τους, οι άλλοι πειρατές παραδόθηκαν.

Ο Μάυναρ έκοψε τα κεφάλια του Της και τα κάρφωσε πάνω στον παρωαίο ιστό του καραβιού του κι έπειτα επισκέφθηκε όλα τα λιμάνια της Καρολίνας και της Βιργινίας, επιδεικνύοντας το τροπαίο του στα πλήθη, που πανηγύριζαν μ' ένθουσιασμό το θάνατο του τρομερού κουρσάρου.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

ΤΟ «ΙΔΕΩΔΕΣ» ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΟ

Μία νέα μορφή οξυζενέ

Κάθε τόσο, εμφανίζεται ένα καινούργιο αντισηπτικό, που χαρακτηρίζεται συνήθως ως «ιδεώδες». Κατόπιν όμως, αποδεικνύεται στην πράξη ότι δεν έχει καμμία αξιολογική ικανότητα.

Το βάμμα ιωδίου χρησιμοποιήθηκε από το 1907 ως αντισηπτικό σε πληγές του δέρματος ή στις προετοιμασίες μιας εγχείρησης. Σήμερα όμως έχει αρχίσει να παραμερίζεται, γιατί λερώνει το δέρμα, επιβραδύνει συχνά την επουλωση των πληγών και προκαλεί κάποτε σοβαρό έρεθισμο.

Άλλο γνωστό αντισηπτικό είναι το φαινικό οξύ. Παρασκευάστηκε το 1834 κι' άρχισε να χρησιμοποιείται 30 χρόνια αργότερα απ' το μεγάλο Άγγλο χειρουργό Λίστερ. Κατόπιν όμως οι γιατροί εξακοίδωσαν ότι είναι επικίνδυνο, ιδίως σε μεγάλες ποσότητες, κι' ότι δεν καταστρέφει μόνο τα μικρόβια, αλλά και τους ζωντανούς ιστούς του σώματος. Διαπιστώθηκε ακόμη ότι τα «σπέρματα» των μικροβίων δεν παύουν τίποτε απ' τα φαινικά οξέα.

Διάφορες ενώσεις του υδραργύρου έχουν αντισηπτικές ιδιότητες. Με το σουμφλίδιο π. χ. αποστειρώνονται τα χειρουργικά εργαλεία που δεν μπορούν να βρασθούν. Δεν επιτρέπεται όμως να χρησιμοποιηθεί η ουσία αυτή σε πληγές κλπ., γιατί είναι ισχυρό δηλητήριο.

Ένα άλλο παράγωγο του υδραργύρου, το «μερκουροκρόμ», δεν είναι έρεθιστικό, εισχωρεί όμως μόνο στους νεκρούς ιστούς, επομένως η εφαρμογή του σε ζωντανούς ιστούς είναι αμφιβολία αξίας.

Απ' τα εκατό περίπου αντισηπτικά και μικροβιοκτόνα που αναφέρονται τα συγγράμματα της φαρμακολογίας, κανένα δεν μπορεί να θεωρηθεί απόλυτα ικανοποιητικό.

Εξ' άλλου, πολλές φορές, μία χημική ουσία που σκοτώνει τα μικρόβια μέσα σ' ένα δοκιμαστικό σωλήνα, δεν φέρνει το ίδιο αποτέλεσμα όταν χρησιμοποιηθεί στους ζωντανούς ιστούς, γιατί εξουδετερώνεται τότε απ' τα υγρά του σώματος.

Ο Αμερικανός χημικός Ουίλφρεντ Κράμπεκ ασχολήθηκε επί χρόνια με την αναζήτηση ενός ιδεώδους αντισηπτικού. Δοκίμασε 5.000 ουσίες και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι καλλίτερο απ' όλα είναι το οξυζενέ.

Το υγρό αυτό συγκεντρώνει σπουδαία πλεονεκτήματα: δεν είναι δηλητηριώδες, δεν ερεθίζει τους ιστούς, δεν προκαλεί αλλεργικές αντιδράσεις, κοστίζει φθηνά, είναι άχρωμο και άοσμο.

Έχει όμως και δύο σημαντικά μειονεκτήματα: Πρώτον, δεν μπορεί να διατηρηθεί πολύ καιρό, γιατί αποσυντίθεται σιγά - σιγά και μεταβάλλεται σε

άπλο νερό (ή αποσύνθεσής του γίνεται πολύ γρηγορώτερα με το ηλιακό φως, και γι' αυτό πρέπει να φυλάσσεται σε χρωματιστά μπουκάλια). Δεύτερον, η δράση του διαρκεί πολύ λίγο. Όταν το βάλουμε πάνω σε μία πληγή, αφρίζει, αποδίδει γρήγορα όλο το οξυγόνο του και παύει πια νάχη αντισηπτικές ιδιότητες.

Για να γίνει λοιπόν ιδεώδες αντισηπτικό, θαπρεπε να μην αλλοιώνεται με τον καιρό και να διατηρήσει επί πολύ την αντισηπτική δράση του πάνω στις πληγές ή στους μολυσμένους ιστούς.

Εκκινώντας απ' αυτές τις βάσεις, ο Κράμπεκ σκέφτηκε ν' αντικαταστήσει το οξυζενέ με μία ανάλογη ουσία: το «τενραντόλ» της καρβαμίδης. Για να γίνει μάλιστα ακόμη σταθερότερη η ουσία αυτή, την ανακάτεψε με γλυκερίνη.

Το μίγμα ονομάστηκε «τενραντόλ», προς τιμήν του Γάλλου χημικού Τενάρ που ανέκλυψε πρό 150 ετών το οξυζενέ.

Πάνω σε μία πληγή, το «τενραντόλ» διασπάζεται σιγά - σιγά σε δύο προϊόντα: σε οξυζενέ και ουρία. Κανένα απ' αυτά τα δύο δεν είναι επικίνδυνο για τους ιστούς. Το οξυζενέ απολυμαίνει την πληγή κι' η ουρία την καθαρίζει και επιταχύνει την επουλωση. Η γλυκερίνη πάλι βοηθεί στο να εισχωρήσει βαθύτερα το φάρμακο και να φτάσει ως την πιο κρυμμένη έστια μικροβίων.

Τα πρώτα πειράματα με το «τενραντόλ» απέδειξαν ότι έχει ισχυρή επίδραση στα περισσότερα είδη μικροβίων, ακόμη και σ' όσα αντέχουν στο άλλα αντισηπτικά.

Κατόπιν δοκιμάστηκε η αποτελεσματικότητά του πάνω στα μικρόβια που υπάρχουν πάντοτε μέσα στο ανθρώπινο σώμα. Μία διάλυση «τενραντόλ» 2% ελάττωσε τον αριθμό των μικροβίων αυτών κατά 26 - 93% επί δυο δόκιμους ώρες. Συνεπώς, το φάρμακο αυτό είναι καταλληλότερο για να γινούν σε περιπτώσεις «πυώσεων» του στόματος και του λαιμού.

Τέλος, το «τενραντόλ» σημείωσε αξιόλογη επιτυχία σε πυώδεις μολύνσεις του εσωτερικού αυτίου, φέρνοντας τη θεραπεία σε 2 βδομάδες, καθώς και σε δερματικές παθήσεις, έλκη των ποδιών κλπ. Δεν παρουσίασε δε ποτέ τοξικές ή αλλεργικές αντιδράσεις, ούτε προκαλέσει έρεθισμό.

Φωτισμός για την τηλεόραση

Η διάδοση της τηλεόρασης δημιούργησε την ανάγκη της τροποποίησης του φωτισμού των σπιτιών. Χρειάστηκε δηλαδή να εφευρεθούν ηλεκτρικοί λαμπτήρες νέου τύπου, που να φωτίζουν αρκετά ώστε να κινείται κανείς ελεύθερα μέ-

σα στο σπίτι, χωρίς όμως και να ελαττώνουν τη διαύγεια των εικόνων της τηλεόρασης. Πραγματικά, εμφανίσθηκαν στην αμερικανική αγορά οι λαμπτήρες «Βιντεολάιτ» που περιέχουν δύο σύματα. Το ένα απ' αυτά παράγει κοινό φωτισμό. Το άλλο παράγει το λεγόμενο «μαύρο φως», δηλαδή ακτίνες άορατες στο μάτι, που κάνουν όμως να φωσφορίζουν μέσα στο σκοτάδι τα διάφορα αντικείμενα και να σκορπίζουν έτσι ένα μαλακό ημίφως.

Οι πλαστικές ουσίες στη χειρουργική

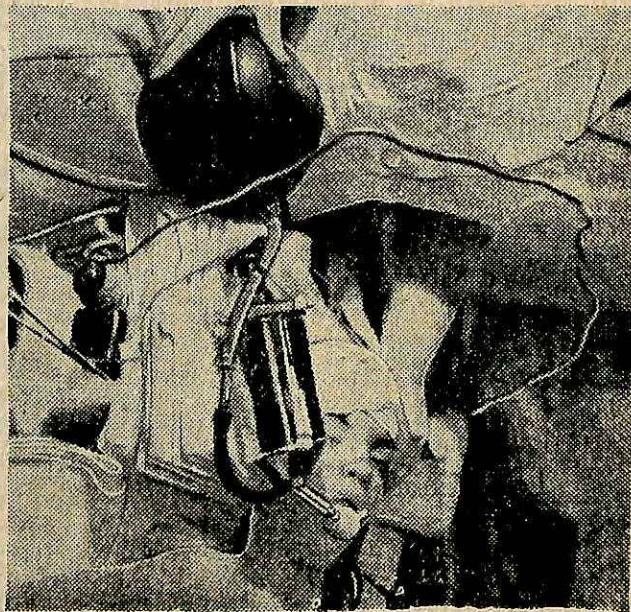
Ως τώρα, οι χειρουργοί χρησιμοποιούσαν για τις πλαστικές εγχειρήσεις κομμάτια από ανθρώπινο κόκαλο ή γόδρον. Τελευταίως όμως, άρχισαν να μεταχειρίζονται γι' αυτό το σκοπό μία πλαστική ουσία, το «πολυαιθυλένιο». Το υλικό αυτό εινε εύλυγο, ανθεκτικό και εύπλαστο. Δεν διαλύεται, προσκολλάται γρήγορα, αντέχει στις μετακινήσεις, προκαλεί λιγότερες αντιδράσεις και μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε οποιοδήποτε μέγεθος και σχήμα. Έχουν ήδη κατασκευασθεί μ' αυτό υμτες αυτιά, σιαγόνες και μεγαλύτερα ακόμη κομμάτια του κρανίου.

Αίμα για όλους

Το πρόβλημα της εξερεύσεως του καταλλήλου τύπου αίματος για τις μεταγγίσεις λύνεται με την ανακάλυψη ενός Αμερικανού βιολόγου, του Πανεπιστημίου του Μπούφαλο. Ο επιστήμων αυτός πρόσθεσε σε αίμα της ομάδας Ο δύο χημικές ουσίες τη μία για την ομάδα Α και την άλλη για την ομάδα Β, κι' έτσι το έκανε κατάλληλο για μετάγγιση σε οποιοδήποτε άτομο.

Κατά της ελονοσίας

Το «αράλεν» είναι ένα νέο φάρμακο, που απέδειξε ισχυρότερο απ' την κινίνη, για τη θεραπεία ωρισμένων τύπων ελονοσίας. Συμφωνά με τις υποδείξεις του δόκτορος Μπερμπερίαν, του γιατρού που το ανέκάλυψε, η ελονοσία εξαφανίζεται ριζικά από μία περιφέρεια, αν όλοι οι κάτοικοι παίρνουν επί 6 βδομάδες 2 χάπια «αράλεν» κάθε βδομάδα. Ενώ συγχρόνως θα γίνεται ψεκασμός με D.D.T. για την καταπολέμηση των κουνουπιών. Ο-

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ «ΚΥΑΝΩΣΕΩΣ»

Η «κυάνωση» είναι μία θανατηφόρος ασθένεια κυρίως παιδική, που προκαλείται από καρδιακή ανωμαλία ή από ηπαιτικές παθήσεις. Για την «κυάνωση» που προκαλείται από καρδιακή ανωμαλία οι Αμερικανοί ιατροί βρήκαν την θεραπεία της. Κοόχουν μία από τις μεγαλύτερες αρτηρίες κοντά στην καρδιά και την εγείνουν με μία άλλη που οδηγεί στους πνεύμονες. Η εγχείρηση αυτή είναι εξαιρετικά λεπτή κι' επικίνδυνη. Γι' αυτό, χρειάστηκε στην αρχή να εξασκηθούν οι χειρουργοί πολλές φορές επάνω σε σκύλους ως ότου αποκτήσουν την απαιτούμενη σχετική πείρα.

πως απέδειξε η χρησιμοποίησή του στη Σουρία, το φάρμακο αυτό είχε επίσης αποτελεσματικό κατά της «σπληνομεγαλίας», συνδυασμένης συνέπειας της ελονοσίας.

Η μέτρηση του σακχάρου

Η συνηθισμένη μέθοδος προσδιορισμού του σακχάρου στο αίμα (για την περίπτωση διαβήτη) απαιτεί αρκετή ώρα και σκέψη και ολικά που υπάρχουν μόνο σ' ένα εργαστήριο. Μ' ένα νέο όμως τρόπο, το κάθε γιατρός θα μπορεί εύκολα να κάνει τον ίδιο προσδιορισμό, πρόχειρα και δίπλα στο κρεβάτι του άρρωστου χρησιμοποιώντας μία χημική ουσία που λέγεται «ανθρένιο». Η εξέταση αυτή παύει ακριβεία μέχρι 10%.

Για την ηλιθεραπεία

Μία νέα χημική ουσία των αμερικανικών εργαστηρίων «Εντέλ» προκαλεί το ήλιο να εκπέμπει το ασπύρι και κάνει διαφανέστερες τις πλαστικές ουσίες. Σε μίγμα με τις συνηθισμένες βαφές, δίνει στα φάρμακα μία λαμπερή απορροή. Η ουσία αυτή έχει τη μαρκεσκή ονομασία «5, 7 - διυδροβου - 4 μεθυλοκουμαρίνη», απορροφά δε τις υπερυώδεις ακτίνες, και γι' αυτό χρησιμοποιείται στα λάδια και τις αλοιφές που προσταύουν απ' το ήλιο, κτλ.

Το δαχτυλίδι ή το άριστερο;

Πολλοί άνθρωποι είναι εκ φύσεως αριστερόχειρες, χωρίς να το φαντάζονται. Χρησιμοποιούν από συνήθεια το δεξί χέρι, αλλά θα ήσαν πολύ πιο επιτήδειοι σε κάθε δουλειά τους αν μεταχειρίζοντο το αριστερό. Υπάρχουν λοιπόν μερικές απλές και εύκολες δοκιμές, για να εξακριβώσετε αν είστε πραγματικά δεξιόχειρ ή αριστερόχειρ.

Όταν κρατάτε το σακκάκι σας, κρατάτε την κλειστή με το επικρανέστερο χέρι σας και περνάτε πάνω το σακκάκι με το άλλο. Όταν περνάτε μία κλωστή στη βελόνα, κρατάτε την κλωστή με το επικρανέστερο χέρι και τη βελόνα με το άλλο. Όταν ανάδετε ένα σπιντό το βυάζετε απ' το κουτί με το επικρανέστερο χέρι. Μ' αυτό έπινε κρατάτε το μαχαίρι, όταν κόβετε το κρέας. Τέλος όταν καθαρίζετε πατάτες, προχωρείτε από δεξιά προς τ' αριστερά, αν είστε δεξιόχειρ.

ΤΑ ΤΡΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Δεν είναι πάντοτε θανατηφόρα

Τό ότι μπορεί να βρισκονται διάφορα αντικείμενα — καρφίτσες, καρφία, μεταλλικά κερμάτα κτλ. — μέσα στο στομάχι ενός ατόμου, αυτό δεν μας φαίνεται καθόλου παράξενο. Αλλά μέσα στην καρδιά!

Κι' όμως αυτό έχει συμβεί όχι λίγες φορές, ως σήμερα. Πιθανά, μέσα στην ανθρώπινη καρδιά δεν βρίσκονται μόνο τα ωραία αισθήματα, αλλά και διάφορα άλλα... αντικείμενα. Αναφέρονται με ταξυ άλλων ένα κομμάτι σμιλης, ένα «κέρ - νταν» από ελεφαντοστό, κομμάτια ξύλου και οστών, ένα κοπίδι απ' αυτά που χρησιμοποιούνται στη χαλκογραφία, μία ραχοκοκκαλία ψαριού, ένα χαντρώ αγκάκι, ένα κομμάτι από ξίφος, μία καρφίτσα μαλλιών, κτλ.

Τα τραύματα της καρδιάς είναι πάντοτε σοβαρά. Αν προσβληθούν οι κοιλότητες της (κοιλία, κοιλίες) ο θάνατος είναι σχεδόν βέβαιος και τις περισσότερες φορές ακαριαίος, λόγω της προκαλούμενης άφθονης αιμορραγίας και του σταματήματος της κυκλοφορίας. Συμβαίνει, όμως, πολλές φορές να μην εισχωρήσει το βλήμα σ' αυτές τις κοιλότητες, αλλά να ενσφηνωθεί στον καρδιακόν μύη. Σ' αυτή την περίπτωση, ο τραυματίας μπορεί να σωθεί. Αλλά η απειλή παραμένει πάντοτε και μπορεί να εκδηλωθεί από τη μία μέρα στην άλλη.

Αυτές οι περιπτώσεις είναι περισσότερο συνηθισμένες παρ' ό,τι φανταζόμαστε. Το γεγονός αυτό οφείλεται στο ότι μόνον κατά τα τελευταία χρόνια, έπειτα από τις καταπληκτικές προόδους της ακτινοσκοπήσεως, κατέστη δυνατή η διαπίστωση της υπάρξεως μιας σφαίρας στην καρδιά.

Αλλά και σήμερα ακόμη, παρ' όλες τις προόδους της ακτινοσκοπήσεως, η εξακρίβωση της υπάρξεως ενός βλήματος μέσα στην καρδιά παρουσιάζει πολύ μεγάλες δυσκολίες. Ιατροί η σπονδυλική στήλη, η αορτή, ο οισοφάγος, η τραχεία, οισοφάγο συμπλέγματα νεύρων και τέλος αυτή η καρδιά δημιουργούν σκιές πάνω στην πλάκα, σε τρόπο που ένα μικροσκοπικό αντικείμενο, όπως μία σφαίρα, μπορεί ν' αποκομίζει ευχερέστατα, ιδίως, μάλιστα, όταν μετακινείται. Διάφορες ασθένειες, εξ' άλλου, όπως η πλευρίτις, ρίχνουν μία πυκνή σκιά πάνω στην καρδιά και δυσχεραίνουν την ακτινοσκόπηση. Το ίδιο συμβαίνει και με ωρισμένα φάρμακα, όπως το ιώδιο, το βισμούθιο, τα άλατα του υδραργύρου, κτλ. Όταν αυτά τα φάρμακα παραμένουν επί μακρό χρονικό διάστημα μέσα στον οργανισμό, δημιουργούν στην περιοχή του θώρακος, ιδίως, μία μεγάλη σκιά, που καθιστά δυσχερή, αν όχι αδύνατη την ακτινοσκόπηση.

Οι ακτίνες Χ έχουν, λοιπόν, περιορισμένη εφαρμογή και γι' αυτό η ακτινοσκόπηση της καρδιάς δεν παρέχει πάντοτε ασφαλή δεδομένα.

Σήμερα, όμως, εφαρμόζεται

μια άλλη μέθοδος, η καλουμένη ραδιοκυματογραφία. Αυτή η μέθοδος επιτρέπει την εξέταση επί 15 δευτερόλεπτα της καρδιάς υπό διαφορετικές οπτικές γωνίες. Έτσι ο κίνδυνος να μην γίνει αντιληπτή η ύπαρξη του βλήματος περιορίζεται στο ελάχιστο.

Όπως είναι εύνοητο, η σφαίρα δεν παραμένει ακίνητη μέσα στον καρδιακόν μύη. Και ο λόγος είναι ότι η καρδιά είναι ένα όργανο που κινείται συνεχώς. Η σφαίρα παρακολουθεί, λοιπόν, τις κινήσεις της, είτε είναι ενσφηνωμένη μέσα στους ιστούς, είτε όχι.

Συμβαίνει επίσης κάποτε η σφαίρα να είναι ελεύθερη μέσα σε μία από τις κοιλότητες της καρδιάς. Σ' αυτή την περίπτωση, το αίμα της δίνει μια περιστροφική κίνηση, που είναι άλλοτε βραδεία και άλλοτε εξαιρετικά έντονη. Ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι τότε να παρασυρθεί η σφαίρα μέσα στην κυκλοφορία και να προκαλέσει έμβολη.

Αλλά η σφαίρα δεν κινείται μόνον επιταχυντικά. Μετακινείται επίσης στο εσωτερικό του καρδιακού μύος. Μπορεί επίσης να περάσει απ' αυτόν στις κοιλότητες της καρδιάς και αντίστροφα.

Αυτή η μετακίνηση γίνεται συνήθως πολύ άργα και με τρόπο ανεπαίσθητο. Μία περιερη περίπτωση είναι εκείνη ενός τραυματίου του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Μία σφαίρα είχε ενσφηνωθεί το 1917 στα δεξιά κοιλία της καρδιάς του. Το 1919 αυτή η σφαίρα βρέθηκε στην κορυφή της καρδιάς και το 1920 στη βάση της, για να ενσφηνωθεί, τελικά, στην αριστερή πνευμονική αρτηρία.

Είναι δυνατή η χειρουργική επέμβαση για την εξαγωγή μιας σφαίρας που βρίσκεται στην καρδιά;

Κατ' αρχήν ναι. Αλλά η εγχείρηση παρουσιάζει πολλούς κινδύνους και γι' αυτό γίνεται μόνον όταν απειληθεί άμεσα η ζωή του τραυματίου. Προκειμένου π. χ. για μία σφαίρα, που έχει ενσφηνωθεί στον καρδιακόν μύη, είναι προτιμότερο να μην γίνει εγχείρηση, ιδίως, μάλιστα, αν ο τραυματίας δεν αισθάνεται ενοχλήσεις. Στην περίπτωση αυτή, όμως, ο τραυματίας πρέπει να υποβάλλεται κάθε τόσο σε εξέταση, για να εξακριβωθεί η ύπαρξη ή όχι μετακίνησης. Αν, εξ' άλλου, η σφαίρα βρίσκεται μέσα σε μία από τις κοιλότητες, η άμεση επέμβαση είναι αδύνατη. Θα γίνη τότε μόνον, όταν η ακτινοσκόπηση φανερώσει ότι η σφαίρα πέρασε σ' ένα άλλο μέρος της καρδιάς π. χ. στον καρδιακόν μύη, σε μία από τις αρτηρίες του πνεύμονος, κτλ. Το ίδιο θα συμβεί και όταν η σφαίρα είναι ενσφηνωμένη σε τοιχώματα μιας από τις κοιλότητες της καρδιάς.

Συμπερασματικά, μπορούμε να πούμε λοιπόν, ότι τα τραύματα της καρδιάς δεν είναι πάντοτε θανατηφόρα. Και στην περίπτωση, όμως, που ο τραυματίας γλυτώσει τον άμεσο κίνδυνο, η απειλή παραμένει και τότε μόνον μπορεί να θεωρηθεί ότι εξαφανίσθηκε τελείως, όταν καταστή δυνατή η εξαγωγή της σφαίρας ή του αντικειμένου που έχει εισχωρήσει στην καρδιά.

Τελιωθεραπεία

Ο «ΕΞΥΠΝΟΣ»...

— Σε ποιά πάτωμα βρίσκεται ο αστυνομικός του καταστήματος; ...

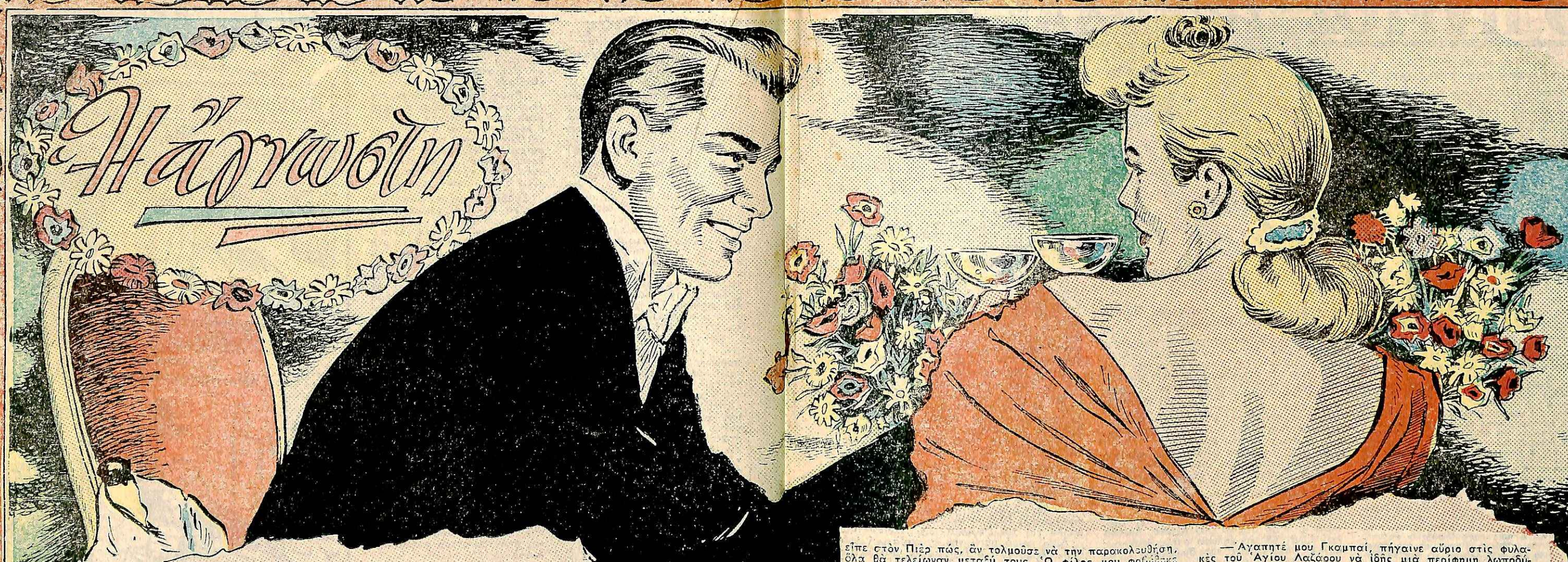
ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ!

Ο Μεγαλοκαρχάριας: «Επιτρέπεται...
Η πρωταγωνίστρια: «Ω! Πέραστε!... Πέραστε!...»

— Επί τέλους. Μία γυναίκα στα πόδια μου! ...

Η αγνωστή

Αισθηματικό διήγημα

Ήταν ένα όμορφο άνοιξιότικο βράδυ. Γυρίζαμε, από αρκετή ώρα, μαζί με το φίλο μου Πιέρ Γκαμπαί, στα βουλεβάρτα και, κάποια στιγμή, σταματήσαμε μπροστά στην καταφωτισμένη αίθουσα ενός κινηματογράφου.

— Πάμε μέσα; πρότεινε.

Ο Πιέρ δεν απάντησε. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο πάνω σε μια νέα που κύτταζε τις φωτογραφίες. Ήταν λεπτή, πολύ κομψή και τα όμορφα μαλλιά της πλαισίωναν ένα πρόσωπο με αρμονικά χαρακτηριστικά κι ευγενική έκφραση.

— Επειτα από μερικές στιγμές, άκουσα το φίλο μου να μου λέει:

— Ας μπούμε.

Κατάλαβα: Η νέα είχε μπει στον κινηματογράφο. Αυτό έκανε τον Πιέρ να πάρει την απόφασή του.

Φτάσαμε μπροστά στην ταξιδιόβια μαζί σχεδόν με τη νέα κι άκουσα τον Πιέρ να λέει:

— Δυό θέσεις, παρακαλώ.

Νόμισα πως η μία απ' αυτές προοριζόταν για μένα. 'Αλλ' απατήθηκα. Ο Πιέρ είχε φροντίσει μονάχα για τον εαυτό του... και την κοπέλλα με τα όμορφα μαλλιά. Τους έχασα σε λίγο από μπροστά μου και πήγα να καθίσω μόνος μου σ' ένα από τα τελευταία καθίσματα.

Ο Πιέρ έκανε αρκετές μέρες νύχτα στο γραφείο μου. Τέλος, τον είδα, ένα βράδυ να μπαίνει χαρούμενος και γελαστός.

— Την ξαναείδες; τον ρώτησα.

— Αν την ξαναείδα! απάντησε. Βλεπόμαστε κάθε μέρα. Φαντάζομαι πως θα ήθελες να με ρωτήσεις ποιά είναι.

— Ε, λοιπόν, σου απαντώ: δεν το ξέρω! Δεν ξέρω αν είναι δεσποινίς, κυρία, χήρα, χωρισμένη, φτωχή, πλούσια, αν δουλεύει, πώς ζει, που μένει... Κατά τα άλλα, όμως, είμαι ενθουσιασμένος. Η Γκριζέλντα είναι μια ιδανική γυναίκα.

— Λέγεται Γκριζέλντα; ρώτησα.

— Ούτε αυτό το ξέρω, μου απάντησε ο Πιέρ. 'Αλλά μου είπε να τη φωνάζω έτσι.

— Σε λίγο πρόσθεσε:

— Η Γκριζέλντα έχει γλυστή καρδιά. Θα τη γνώρισης

αλλιώς και, θ' α' πεισθής και μόλις σου γι' αυτό. Θα φάμε κι οι τρεις μαζί απόψε.

Το βράδυ φάγαμε στο «Μαξίμ».

Πρέπει, πρώτα-πρώτα, να πω πως, βλέποντάς την από κοντά, την βρήκα πολύ πιο όμορφη από ό,τι την πρώτη φορά, όταν την είχα δει έξω από τον κινηματογράφο. Η Γκριζέλντα ήταν, σ' αληθινά, ένα εξαιρετικό πλάσμα. Κι' είχε μια γοητευτική απλότητα. Δεν ξεχώριζες την παραμικρή επιτηδεύσι πάνω της. Γυναίκα του κόσμου; Όχι, μ' όλο που είχε πολύ ευγενικούς τρόπους. 'Υπάρχουν όμως; Όχι. Είχε έναν αέρα που δεν τον βρίσκεις κανείς στις νέες που εργάζονται σε γραφεία ή καταστήματα. Τυχοδιώκτες; Χίλιες φορές όχι. Μια γυναίκα εύκολη, που τρελλανιέται για περιπέτειες; Ούτε αυτό. Φαινόταν πολύ συγκρατημένη και δεν είχε τίποτα το προκλητικό. 'Αλλά, διαβόλε, μια νέα από οικογένεια, δεν γυρίζει τις νύχτες στους κινηματογράφους και τα κοσμικά κέντρα. Θα προσέσω ακόμη πως ήταν αρκετά μορφωμένη και φαινόταν πολύ έξυπνη.

Την άλλη μέρα, ο Πιέρ ήρθε στο γραφείο μου.

— Η Γκριζέλντα σου, του είπα συγχαίροντάς τον, είναι ένας θησαυρός!

— Τα μάτια του φίλου μου έλαμψαν από χαρά.

— Αν ήξερες, μου απάντησε, πόσο μεγάλη θέσι έχει πάρει στη ζωή μου! Νομίζω πως δεν θα μπορούσα να ζήσω ούτε στιγμή χωρίς αυτή.

— Σε λίγο, πρόσθεσε:

— Και να σκεπτόμαι πως αν κάποτε δεν έρθη σ' ένα ραντεβού, δεν θα ξέρω πού να την ζητήσω! Δεν είναι τρομερό;

— Δεν έχεις παρά να την παρακολουθήσεις, του απάντησα.

Αυτό έλεγε η πιο στοιχειώδης λογική. 'Αλλ' ένας έρωτας δεν έχει σχέσεις με τη λογική. Ο Πιέρ, λοιπόν, αντί να την παρακολουθήσει, όπως τον είχα συμβουλεύσει, προσπάθησε να της πάρει το μυστικό της, άπει λώντας την πώς, διαφορετικά, θα την παρακολουθούσε και θα μάθαινε εκείνο που ήθελε. Σφάλμα τακτικής, δεν είναι; Η Γκριζέλντα ταραχτηκε απ' αυτά τα λόγια και

είπε στον Πιέρ πως, αν τολμούσε να την παρακολουθήσει, όλα θα τελείωναν μεταξύ τους. Ο φίλος μου φοβήθηκε κι' από τότε δεν της ξαναμίλησε γι' αυτό το ζήτημα. Πέρασαν μερικές βδομάδες.

— Ένα βράδυ, ο Πιέρ ήρθε περίλυπος στο γραφείο μου.

— Η Γκριζέλντα έφυγε, μου είπε. Σήμερα το απόγευμα, ένας μικρός με πλησίασε στο μέρος όπου την περίμενα και μου έδωσε ένα σημείωμα. «Είμαι υποχρεωμένη — μου γράφει — να λείψω. Η απουσία μου θα κρατήσει τρεις μήνες. Περιμένε με στις 15 'Οκτωβρίου, στις έξη το απόγευμα, στο γυμναστήριο του «Σελέκτ 'Οτέλ».

— Ένας Θεός ξέρει τι ήταν αυτοί οι τρεις μήνες για τον Πιέρ. Βρισκόταν διαρκώς σε κατάσταση αγωνίας. 'Αλλ' η 15η 'Οκτωβρίου του ξανάδωσε τη χαρά, το γέλιο, την ευτυχία.

— Ήμουν μαζί του στο γυμναστήριο του «Σελέκτ 'Οτέλ». Η Γκριζέλντα έφτασε στις έξη ακριβώς. Ήταν το ίδιο όμορφη όπως πάντα. 'Αλλά μου φάνηκε πιο αδύνατη και λιγότερο χαρούνη. Ο Πιέρ έκανε σαν τρελλός. Κι' η τρέλλα του κράτησε πολλές μέρες, βδομάδες ίσως... Κάθε νύχτα γλεντούσε μαζί της στα κολλίτερα κοσμικά κέντρα!

Την εποχή εκείνη βρέθηκα στην ανάγκη να φύγω από το Παρίσι. 'Ελειψα περισσότερο από τρεις μήνες. Όταν ξαναγύρισα, βρήκα τον Πιέρ σε κατάσταση απογοητεύσεως.

— Η Γκριζέλντα χάθηκε, μου είπε. Είχα πάρει την απόφασή να την παντρευτώ. Την ημέρα, λοιπόν, που λογαριαζόνα να της το πω, δεν ήρθε στο ραντεβού μας.

— Από τότε έχουν περάσει τρεις βδομάδες και δεν έχω την παραμικρή ιδέα πού βρίσκεται ή τι απόγινε.

— Φτωχή μου φίλε, του απάντησα, δεν μπορείς να κάνεις τίποτ' άλλο από το να προσπαθήσεις να την ξεχάσεις. Δεν είναι εύκολο να βρεις μέσα στο Παρίσι μια νέα, χωρίς να ξέρεις ούτε πού μένει, ούτε πώς λέγεται... Και, άλλωστε, τίποτα δεν σου λέει πως βρίσκεται ακόμη στο Παρίσι.

Ο Πιέρ άκουσθησε τη συμβουλή μου και ρίχτηκε στη δουλειά. 'Εργαζόταν στο δικηγορικό γραφείο του περιφημου Λεβαλλουά.

Μια μέρα, ο περίφημος ποινικόλογος του παρέδωσε ένα φάκελλο και του είπε:

— Αγαπητέ μου Γκαμπαί, πήγαινε αύριο στις φυλακές του 'Αγίου Λαζάρου να ιδής μια περίφημη λωποδύτρια που βρίσκεται εκεί... Λέγεται Ζαν Μαρουά... Η δίκη της γίνεται έπειτα από μερικές μέρες και θ' αναλάβεις την υπεράσπισή της.

Ο Πιέρ πήγε την άλλη μέρα. Κι' όταν μπήκε στην αίθουσα του εντεκτηρίου, είδε κατάπληκτος μπροστά του τη Γκριζέλντα.

Ο δυστυχισμένος τάχασε και λίγο έλειψε να σωριαστεί λιπόθυμος. Όταν ξαναβρήκε την ψυχραιμία του, άκουσε τη Γκριζέλντα να του λέει:

— Πιέρ, δεν καταλαβαίνω ποιος σε είδοποίησε... 'Εγώ είπα πως δεν θέλω δικηγόρο.

Ο δεσμοφύλακας που βρισκόταν λίγο πιο πέρα, της εξήγησε ότι η διεύθυνσις των φυλακών, απευθύνεται σ' ένα από τα μεγάλα δικηγορικά γραφεία, για ν' αναλάβουν την υπεράσπισή του όταν ο κατηγορούμενος αρνηται να καλέσει συνήγορο. Αυτή τη φορά είχαν απευθυνθεί στο γραφείο του Λεβαλλουά.

— Δεν ήθελα να με βρής ποτέ σ' αυτή τη θέση, Πιέρ, είπε η νέα. 'Αλλ' η κακή μου μοίρα με κατέδιωξε κι' εδώ... Καταλαβαίνεις τώρα γιατί την άλλη φορά έλειψα τρεις μήνες;... Ήμουν φυλακή... Ναι, Πιέρ, είμαι μια λωποδύτρια. Μην βιαστής να με κατακρίνης. Εκείνος που μ' έμαθε αυτό το επάγγελμα ήταν ο ίδιος ο πατέρας μου.

Ο Πιέρ Γκαμπαί την υπερασπίστηκε με τόσο ζήλο, ώστε κατάφερε να την αθωώσουν.

Χθες ο φίλος μου ήρθε στο γραφείο μου.

— Δεν πρόκειται να ξαναχάσω τα ίχνη της Γκριζέλντας, μου είπε, ενώ το πρόσωπό του άχτινοδούσε από χαρά.

— Α!

— Αύριο η Γκριζέλντα γίνεται γυναίκα μου, συνέχισε. Και ήρθα σε σένα για να σε παρακαλέσω να μās αλλάξεις τα στεράνια.

Τού το ύποσχεθηκα.

Η Γκριζέλντα και ο Πιέρ ζουν τώρα ευτυχισμένοι. Είναι το πιο αγαπημένο και το πιο ταιριασμένο ζευγάρι που έχω δει ως σήμερα στη ζωή μου.

ΜΩΡΙΣ ΚΥΡΙΕΜ